

**A CRITICAL
HISTORY OF JAFFNA:
THE TAMIL ERA.**

**யாழ்ப்பாண
வைபவ விமர்சனம்:**

தமிழரசர் உகம்

**ஆக்கியோன்
தல்லூர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்**

**Achchuvally
The Gnanaprakasa Yantra Salal**

1928

Permissu Superiorum

உபோற்காதம்

“யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்” என்னும் இச்சிறுநூல் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஆதிகால உண்மைச் சரித்திர ஆராய்ச்சியையும், “யாழ்ப்பாண வைபவமாலை” எனப் பெயரிய நூலின் உள்ளுறை ஆராய்ச்சியையும் கையாளுவது,

“சன்மார்க்கபோகினி”ப் பத்திரிகையில் அவ்வப்போது பாகம் பாகமாய் வெளிப்பட்டவைகளே இருந்தவிருந்தபடி இப் புத்தகமாக அச்சிடப்பட்டமையால், முற்ற எழுதிமுடித்துப் பிரசுரஞ்செய்வதோர் நூலுக்குரிய சிறப்புக்கள் சில இதனிடம் இல்லாதது கிடத்தலை வாசிப்போர் மன்னிக்குக.

யாழ்ப்பாணத்துப் பண்டைநாள் வரலாற்றின்கணுள்ள சிக்கல்களையெல்லாம் இந்நூல் அறுத்துவிடும் எனக்கூற அமையாது. எமது ஆராய்ச்சி அறிஞர்களால் மேலும் ஆராயப்படவேண்டுவதொன்று: எல்லாத்துறைகளிலும் முடிந்தமுடிபை எடுத்தோதுவதன்று, பலப்பல அருந்துறைகளில் புது ஆராய்ச்சியின்மேல் ஊக்கத்தைக் கிளர்த்திவிடுவதே இந்நூலின் கருத்தாமைன அறிக.

ஆக்கியோன்

விஷயசூசிகை

ஆரம்ப அதிகாரம்.

வையா, கயிலாயமாலை—வன்னியர்கள்வரவு—மாரு
தப்பிரவாகவல்லி—தாடகை, தடாதகை, ஆடகசவு
ந்தரி, பிரவாகவல்லி—மாவிட்டபுரம், கீரிமலை—யா
ழ்ப்பாடி.

1-19

1-ம் அதிகாரம்—பண்டைநாள் வரலாறு.

யாழ்ப்பாணத்துத்தொல்குடிகள்—சிங்களக்கலப்பு—
சம்புகொலத்தறை—பிரதம கல்ஆயங்கன்—சிங்கள
இடப்பெயர்கள் காட்டும் பழஞ்செய்திகள்.

20-35

2-ம் அதிகாரம்—தமிழ் அரசுகள் அற்பாடு.

தமிழர்வரவு—வன்னிக்குடியேற்றம்—யாழ்ப்பாண
த் தனிச்செங்கோன்மை—காலிங்கராசவமிசம்.

36-53

3-ம் அதிகாரம்—வீசயகூளங்கை (காலிங்க)

சூரியச்சக்கரவர்த்தி. இ. பி. 1242.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யார்?—சேனாவலவர்—
காலிங்கமாகனும் ஜயவாகுலும்—காலஎல்லை—சிங்
கைககர்—கயிலாயமாலைக்குடிகள்.

54-74

4-ம் அதிகாரம்—“குராசமுறை”

மாறிவருஞ்சிங்களசனப்பெயர்—சந்திரபாணு—கொ
லையுண்டாடுவான்—யாப்பாவுவெற்றியானன்—செ
ந்தமான்—‘இலங்கையின் சலுத்தான்’—பாண்டிய
னுக்குதவிய வீரச்செயல்.

74-90

5-ம் அதிகாரம்—செகராசசேகரன் V.

கச்சாய்த்துறைப்போர்—மரணம் ஏமத்தையர்கோ
னும்—தென்னிலங்கை அரசரைத் திறைகொண்ட
மை—அரசாட்சிநிலை.

90-98

6-ம் அதிகாரம்—அளகெல்லவான்கையிந்தோல்வி.

சிங்களரின் யுத்தசன்னத்தம்—தமிழ்ப்படையெழு
ச்செயின் கதி.

99-102

7-ம் அதிகாரம்—சென்பகப்பெழமாள் 1450-1467.

சிங்களர் படையெழுச்சி—செகராசசேகரன் தேர
ற்றோடல்—சிங்களககரும் கல்லூரும்—விஜயவாகு—
விஜயநகரமேலாட்சி.

102-109

- 8-ம் அதிகாரம்—பாராசசேகரன் VI. 1478—1519.
சுபதிட்டமுனிவர் 109-118
- 9-ம் அதிகாரம்—சங்கிலிஎனும் 7-ம் சேகராசசேகரன்
1519—1561.
மன்னார்க்கிழைத்தவர்கள் சம்மாரம்—பரநிருபசிங்க
ன்—தமிழ்ச் சிங்கள ஐக்கியம்—திருக்கோணமலை வ
ன்னியராசன்—வீதிராயனுக்குற்றவிபத்து, 113-124
- 10-ம் அதிகாரம்—பறங்கிப் படையெழுச்சி 1560.
நல்லூர்ப்பிரவேசம்—அரசன்நழுவிலிடல்—சமாதா
னஉடம்படிக்கை—பறங்கியர் தூத்துண்ணல், 124-132
- 11-ம் அதிகாரம்—போர்த்துக்கேயமேலாட்சி 1561—1590
7-ம் பாராசசேகரன்—காசியனார்—பெரியபிள்
ளையென்னும் 8-ம் செகராசசேகரன்—புவிராசபண்
டாரம்—மீண்டொருகாற்கோட்டையையமுற்றுதல்—
மரிக்காரின் அவமானத்தோல்வி, 132-139
- 12-ம் அதிகாரம்—யாழ்ப்பாணத்தில் இரண்டாம் படை
யேற்றம் 1591.
புவிராசனின் அபசெயம்—“காக்கைவன்னியன்”—
சீமான்பிள்ளை இராசகுமாரனும், 140-145
- 13-ம் அதிகாரம்—எதிரீமன்னசிங்கதமாரனும் 8-ம்
பாராசசேகரன் 1591—1616.
மடப்பளிப்பட்டம்—உள்ளாடக்கலகம்—அரசனும்
பறங்கியரும், 145-152
- 14-ம் அதிகாரம்—சங்கிலிதமாரனின் தவறுகள்
1616—1620.
வேறுபலகொடுமைகள்—புதுக்குழப்பங்கள்—“பிலி
ப்பென்னெனும் பறங்கி” சங்கிலிசுமாரனின்கதி 153-160
- 15-ம் அதிகாரம்—பயனில்லாப் போராட்டங்கள்
1620—1624.
தொம் லாய்சின் தோல்வி—வேறொரு இராசகுமா
ரன்—தஞ்சாவூராரின் புதுப்படையேற்றம்—கடைசி
ப்போரின் பயன்—பறங்கியாசின் பான்மை—இராசகு
மப்பத்தார், 161-172

யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்.

ஆரம்ப அதிகாரம்.

யாழ்ப்பாண வைபவமாலையின் முதலூல்கள்.

வட இலங்கையின் சரித்திரத்தை வரையறைசெய்யச் சமீ
பகாலத்திற் தலைப்பட்டாரெல்லாம் தமக்கு முதலூலாகக்கொ
ண்டது, மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் என்பார் இயற்றிவைத்த
“யாழ்ப்பாண வைபவமலை” எனும் கத்தியநூலேயாம். அந்நூல்
இயற்றப்பட்டது கி. பி. 1736-ம் ஆண்டு வரையிலாமென்பது அ
தன் சிறப்புப்பாயிரமாயுள்ள பாவடிகளிற் சுட்டப்படுகின்ற மே
க்கெறுவென்னும் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியின் காலத்தைக்கொ
ண்டு நிச்சயிக்கப்படும். அப்பாயிரக்கவிதா எரிண்டனூலொன்று
பின்வருவது:

உராசர் தொழுகழன்மேக் கெறுவென்றேது
முலாந்தேசமன்னன் உரைத்தமிழாற்கேட்க
வராச கைலாயமலை தொன்னூல்
வரம்புகண்ட கவிஞர்பிரான் வையாபாடல்
பாராசசேகரன் னூலாவும், காலப்
படிவமுலாது நற்சம்பவங்கடும்
திர ராசமுறை களுந் தேர்ந்தியாழ்ப்பாணத்தின்
செய்திமயில்வாகனவேன்செப்பினே.

இப்பாவடிகள் தாமே மயில்வாகனப்புலவர் தமது வைபவ
மலைக்கு ஆதாரமாகக்கொண்ட முதலூல்களினையெனவும் நம
க்குத் தெரிவிக்கின்றன. அவை (1) கைலாயமலை, (2) வையா
பாடல், (3) பாராசசேகரனூலா, (4) இராசமுறை என்பன. இந்
நூல்கள் நான்கும் தமிழாசர் காலத்தையே விபரிப்பவை. பின்
வந்த பறங்கியர்காலமும் ஒல்லாந்தர்காலத்தின் முற்பகுதியும்
என மிவைகளைப்பற்றிய சம்பவங்களை, மயில்வாகனப்புலவர், யா
தோர் முதலூலின் துணைகொண்டன்று கன்னபரம்பரையின்
தூர்ப்பெலமான உதவியோடுமட்டும் வரைந்துள்ளாரென்பது அ
வர் இவையிரண்டு காலங்களை யுஞ் சுட்டிப்பேசுமிடத்து நிகழ்த்
தும் பல சரித்திர மாறுபாடுகளால் விளங்கும். இது சின்னாட்க
ளின்முன் வெளிப்பட்ட “பறங்கியர்காலத்து யாழ்ப்பாண அரசர்
சரித்திரம்” எனும் ஆங்கிள் நூலைப் படிப்போர்க்குக் காதலாமல

கமரகும். தமிழரசர்காலத்தை விபரிக்கும் முதலூல்கள் நான்கு
 னுள்ளும் இன்னதினனது வைபவமாலையின் இன்னின்பாகத்
 துக்கு ஆதாரமாயிற்றென ஆராயுமிடத்து: (1) யாழ்ப்பாடியின்
 குடியேற்றம்வரைக்கும் பேசப்படுமவற்றுக்கு வையாபாடல் ஆ
 தாரம். (2) கூழங்கையாரியச் சக்கிரவர்த்தியின்கீழ் மீண்டும் ந
 டந்ததாகக் கூறப்படும் யாழ்ப்பாணக் குடியேற்ற வர்ணனைக்கு
 கையாபாடல் ஆதாரம். (3) யாழ்ப்பாண அரசர்களின் வரிசை
 யையும் பரரச்சேகரனையும் சுட்டிய விபரங்களுக்கு இராசமு
 றையும் பரரச்சேகரனாலும் ஆதாரமாகும் எனக் காணலாம்.
 இம்முதலூல்களுள் வையாபாடலின் வழுகிறைந்த ஒரு ஏட்டுப்
 பிரதி இப்போதே யாழ்ப்பாணம் மத்தியக் கல்லூரியாரியருளொ
 ருவாராகும் ஸ்ரீ அருட்பிரகாசம் அவர்களாற் கண்டுபிடிக்கப்
 பட்டது. வையாபாடல் வழுகிரையிருப்பினும் அதன்சாரத்
 தைப் பண்டை அறிஞரொருவர் வசனரூபமாக்கித்தந்த "வையா"
 எனும் நூல் * நமது ஆராய்ச்சிக்குப் போதிய ஆதார
 மாகும். அவ்வசனநூலே இங்கு எம்மாலெடுத்தாளப்படுவது.
 கையாபாடல் நல்லூர் ஸ்ரீ கையாசபிள்ளையார்களால் அச்சிடுவி
 க்கப்பெற்றது. இராசமுறையும் பரரச்சேகரனாலும் என்கே
 னும் மறைந்துகிடக்கின்றனவோ, அன்றி, இறந்துபட்டனவோ
 அறியோம். இவையிரண்டு அரியநூல்களும் வெளிப்படுவதற்கு
 முன் வைபவமாலையின் அரசர்வரிசை சம்பந்தமாக நாம் யாதும்
 கூற அமையாது. ஆதலால் அப்பாகத்தை பொழித்து அதற்கு
 முந்திய பாகங்களினையே இங்கு ஆராய்ந்து செல்லுவோம்.

வையா, கயிலாயமாலையே.

வையாவிலிருந்து மயில்வாகனப்புலவர் எவ்வாறு தமது நூ
 லின் முதற்பாகத்தை, அதாவது யாழ்ப்பாடியின் குடியேற்றம்
 வரையுமுள்ள சம்பவங்களை, எடுத்து வழங்குகிறொன்பது இப்
 போது ஆராயத்தக்கது. வையா இராமாயணத்திலுள்ள விபிஷ
 ணனது உபாக்கியானத்தோடு தொடங்குகின்றது. இவ்வபாக்கி
 யானத்தின்படி தசரத இராமர் இராவணனைக்கொன்று இலங்
 கையை அடிப்படுத்தியபின்னர், விபிஷணனுக்கு அவ்வரசரிமை
 யைக் கொடுத்துப் பட்டங்கட்டிவைத்துப்போயினார். அவ்விபிஷ
 ணன்சபையில்தாய்மொழிவாசித்துக்கொண்டிருந்தாரொருவன் அந்நாளி
 ல்மணற்றிடல் என்றறியப்பட்ட வடஇலங்கைக் குடாநாட்டைக்
 காடுவெட்டித் திருத்தித் தோப்புகளும் தோட்டங்களும் வகுத்

* இது ஏட்டுப்பிரதிகளினின்றெடுத்த நம்மால் அச்சேற்றப்பெற்ற
 து. அச்சுவேலி, ஞானப்பிரகாச யந்திரசாலை 1921,

துக்கொண்டு, வடநாடுசென்று ஓராயிரங் குடியகளை அழைத்துவ
 ந்து அங்கு குடியேற்றியபின், அக்குடியகளைபாள் அரசனொருவ
 ன் வேண்டுமென்னவுன்னி, வடநாடு மதுரைக்குப்போய் தசர
 தனின் மைத்துனனாகிய குலகேதுவினிடம் ஓர் அரசருமாரனைக்
 கேட்டலும், அவன் ஒருகை கூழையொழிந்த தன் மகனொரு
 வனை மகிழ்ந்து அளிக்க, இவ்வரசமைந்தன் விசய கூழங்கைச்
 சக்கரவர்த்தி எனும் பெயரோடு யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டான்
 என்றுகிறது. இது கவியகம் 3000 (அதாவது கி. மு. 101-ம்
 ஆண்டில் நடந்ததென்பது வையா.

மயில்வாகனப்புலவர் இக்கதையைத் தமது நூலிற் புகுத்தி
 யுள்ளார். ஆயின் விபிஷணனோ புராதனகாலத்தின் புராணகீத
 திகளில் ஒருவனாவான். சிங்கள மகாவமிசமுலமாய்ப் புலவர்
 அறிந்திருந்த சிங்களர்காலத்து யாழ்ப்பாண வரலாறுகளுமோ
 தள்ளிவிடப்பாலவல்ல. ஆதலால் புலவர், வையாவின் வரலாற்
 துக்குள்ளே சிங்களர் சரித்திரம்சங்களையும் சொருகி, விபிஷண
 னினிபின் விசயராசன் இலங்கைக்கு வந்தமையையும், அவன்
 யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் கோயில் கட்டினானெனவும், சீயத்தினின்
 து * சிங்களரைக்கொண்டீர்ந்து யாழ்ப்பாணத்திலும் பிறண்டும்
 குடியேற்றினான் எனவும் சொல்லப்பட்ட ஐதிகங்களையும் எடு
 த்தேதாதி அதன்பின்னே யாழ்ப்பாடியின் வரலாற்றை முன்வா
 ராறுகளுக்கினங்க இசைத்துக் கூறுகிறார்.

வன்னியர்கள் வரவு.

அப்பால் யாழ்ப்பாடியினது குடியேற்றத்தின்பின் மாருத்
 தப்பிரவல்லி கிரிமலைத்தீர்த்தத்திற் படியவந்தனளெனவும் அவன்
 உக்கிரசிங்கனை மணந்து பெற்ற வரரசிங்களன் எனும் புதல்வ
 னுக்குப் பாரியாகுமாறு வடநாட்டுக் கன்னிகை யொருத்தியை
 வன்னியர் அறுபதினமர் இட்டுக்கொண்டு வந்தனரெனவும் வை
 யா கூறும்.

வையாவின் சரித்திரப்படி இவ்வன்னியருள் ஒருவன் தம்
 பதிகளோடு கண்டிருக்கிறிற் பங்கிவிட, ஏனையோர் அடங்காப்

* சீனர் கள்ளர் எனுமிருசொற்களும் சிங்களராயின என்பதம் ஓ
 ரு பொருத்தமில்லாத ஐதிகம். (இடப்பெயர்வாலாறு பக். 19) சிலா
 பத்தில் கப்பற்சேதமடைந்து கரைபிடித்த சீனர் சிலர் தங்கள்மொழி
 க்கிசையச் சிலாபத்தைச் சினிலம் என அழைத்ததினால் சிங்களம் எ
 னும் பெயரீடு உண்டாயிற்று எனும் மற்றொரு நாட்டொடிக்கையைப்
 போர்த்துக்கீசர் குறிப்பிட்டுள்ளார். (Quairós பக். 3.)

பறறை வெற்றிகொண்டு யாழ்ப்பாண அரசனுக்குக் கப்பங்கட்டி அதனையாண்டனர். அன்றோரே யாழ்ப்பாணம் முதல் கொட்டிய யாசமீரக இந்நாளில் நாம் காணும் குடிமைகள் அடிமைகள் என்னும் சாதியர்க்கங்களை இந்தியாவின் வரித்தனர். ஆயின் காலகதியில் பறங்கியரோடு (!) மூண்டபோரில் வன்னியருள் ஐம்பத்துநால்வர்மாள ஐவர் வடகரைக்கு மீள வெளிப்பட்டார். அவர் வழியில் ஆழியிலாழ்ந்து உயிரிந்தனர். இதற்கிடையில் இலங்கைக்குச் சென்றிருந்த தம் நாயகர்களைத் தேடி வன்னிச்சிகள் அறுபதின்பரும் தங்கள் கத்திக்காரர் ஆதியாம் மெய்க்காப்பாளர்கள் சகிதமாய் இத்துவிபத்தைநோக்கி வரும்வழியில், ஐம்பத்துநால்வர் வன்னியர்கள் இறந்துபட்ட அமங்கல செய்தியைக் கேள்வியுறுதலும், அத்துணைப்பட்ட வன்னிச்சிகள் தீய்ப்பாய்ந்து உயிரமாய்த்துக்கொண்டனர். எஞ்சியவர்களுள் ஒருத்திகண்டிமாநகர்சென்று தன்பர்த்தாவைச்சேர, ஐவரும் தங்கணவர்கள் ஆழிவாய்ப்பட்டமையறியாது வன்னியையடைந்து பின்மறுமணம் புரிந்துகொண்டு அப்பாகங்களைப் பிரித்து வன்னிபம் என்னும் பெயரோடு அரசுசெலுத்தி வாழ்ந்தனர். அன்றோரின் புதுநாயகர்கள் அயுதாந்திகள் எனப்பட்டார்.

தமிழரசர்காலத்தையும் பறங்கியர்காலத்தையும் அடிதலை மாற்றிப் புரட்டி ஒதும் இக்கதையுடே வெடியரசன் மீரா எனும் இருவர் கடற்கொள்ளைக்காரரின் கதையும் சொருகப்பட்டுள்ளது. மதுரையரசன் கண்ணகைக்குக் காற்சிலம்புசெய்ய (!) மீகாமனெனும் கரையாரத்தலைவனை இலங்கைக்கனுப்பினன். இவன் வெடியரசனையும் மீராவையும் வெம்போரில் முதுகிடச்செய்து ஐந்தலை நாகத்தினிடம் நாகரத்தினங் கவர்ந்துசென்றபின், வெடியரசன் மட்டக்களப்பிலும் மீரா விடத்தந்தீவினும் குடியேறி, முந்தியவிடத்தில் ஓர் மூக்குவக்குறிச்சியையும் பிந்தியதில் ஓர் மகம்மதிய குறிச்சியையும் உண்டாக்கினர்.

இதுகாறும் கூறிய காலவரம்பற்ற செய்திகள் வையாவில் உள்ளவைகள். மயில்வாகனப்புலவர் இவைகளை வேறொரு முதலாளிநகரிய செய்திகளோடு பொருத்தி ஒருவாறு காலநியதிக்குட்படுத்தவேண்டியவரானார். அது கோணேசர் கல்வெட்டு என்னும் பழையவரலாறு. இக்கல்வெட்டு தகநிண கைலாசபுராணத்தின் இரண்டாம்பதிப்பில் உடன்பதிப்பித்திருந்தல் காரணம். கல்வெட்டு பத்தியுட்புறமும் கத்தியுட்புறமும் உடன்பதிப்பித்திருந்தல் காரணம். இனி, கல்வெட்டின் படி இலங்கைக்கு வன்னியர்களை ஆதியில்கொணர்ந்தவன் கோணேசர்க்கே விலை ஜீரோணைத்தாரஞ்செய்த குளக்கோட்டன் என்னும் அரசனும், ஆதலால், மயில்வாகனப்புலவர் இவ்வரசனை வன்னியர்களை அழைப்பித்தானென்று ஒத்துக்கூறி வையாவின் கூற்றையும்தேனாடு பொருத்துகிறவராய், “பாண்டியநாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது வன்னியர்களும்வந்து அவர்களுடன்கூடிக்கொண்டார்கள்” என வரைகின்றார். கல்வெட்டின் கூற்றை மேற்கொண்டதினால், வையாவுக்குமாராய் வன்னியர்வரவை மாருதப் பிரவாக வல்லியின் வரலாற்றுக்குமுன் வைக்கவேண்டியதாயிற்று. வன்னியரின் முதல்வரவேடு குளக்கோட்டன் புதுக்கிய கோவிற செய்தி சம்பந்தப்பட்டுவிட்டது. ஆயின் மயில்வாகனப்புலவர்க்கு கோணேசர் கோவிலைப்போல நகுலேசர்க்கோவிலும் பழமையுடையது எனத் தோன்றினமையால், இதன் பழமையை நிலைநாட்டுப்பொருட்டு குளக்கோட்டன் வரலாறு கூறுமுன் கீரிமலைக்கோவிலோடு கன்னபரம்பரையாய்ச் சம்பந்தப்பட்ட நகுலமுனிவர் கதையைக் குறித்துவிட்டுப் போகின்றார். கல்வெட்டின் வன்னியரையும் வையாவின் வன்னியரையும் பொருத்திக்காட்டியபின், வையாகூறிய கடற்கொள்ளைக்காரர் கதையையும் எடுத்தாள்கின்றார். ஆயின் அவரிருவர் நரமங்களும் மாறிவிட்டன. உசமன்றுறை சேந்தன்களம் எனும் இரு இடப்பெயர்களுக்கும் ஓர் சப்த உற்பத்தி கூறுமுகத்தாற்போலும் இருவர்பெயரும் முறையே உசமனும் சேந்தனும்பென்றாகி உசமன் மட்டக்களப்பிலுள்ள முக்கியக் குடியேற்றத்துக்குக் காரணமானார். சேந்தன் கீரிமலைக்கு அகிதாரமான வெருகரையில் குடிகொண்டான். வையா வன்னியர்களைச் சட்டிக்கூறிய மற்றைய வரலாறுகளும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயின், அவைகள் மிகத் திரிவுற்று சங்கிலியரசன் காலமளவில் இறக்கவைக்கப்பட்டன. வையாவின் வரலாறு ஆதிவன்னியருள் ஐவர் கட்டில் ஆழ்ந்தமையையும், அறுபதின்மர் வன்னிச்சியர் அத்துணை கத்திக்காரர் ஆதியரோடு புறம்போந்து வந்தமையையும், அவருள் ஐம்பத்துநால்வர் தற்கொலை புரிந்தமையையும் கூறும். மயில்வாகனப்புலவர் இவற்றைப் பின்வருமாறு மாற்றிச் சங்கிலி காலத்தில் வைப்பார்: வன்னியர் நரம்பத்துஒன்பதின்மர் தம் வன்னிச்சிகளோடு இலங்கையிற் நக்குலத்தாரை அடையவருகையில் ஒருவனையொழிந்த வன்னியர் ஏனையோரெல்லாம் ஆழிவாய்ப்பட்டனர். வன்னிச்சிகளும் ஒழிந்த கரைப்பிட்டி வன்னியனும் யாழ்ப்பாணத்தைச்சேர்ந்து அங்கங்கே குடியேறினர். பின் கரைப்பிட்டி வன்னியன் குற்றண்டிறக்க, அவன் வன்னிச்

கைக்கு வன்னியர்களை ஆதியில்கொணர்ந்தவன் கோணேசர்க்கே விலை ஜீரோணைத்தாரஞ்செய்த குளக்கோட்டன் என்னும் அரசனும், ஆதலால், மயில்வாகனப்புலவர் இவ்வரசனை வன்னியர்களை அழைப்பித்தானென்று ஒத்துக்கூறி வையாவின் கூற்றையும்தேனாடு பொருத்துகிறவராய், “பாண்டியநாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது வன்னியர்களும்வந்து அவர்களுடன்கூடிக்கொண்டார்கள்” என வரைகின்றார். கல்வெட்டின் கூற்றை மேற்கொண்டதினால், வையாவுக்குமாராய் வன்னியர்வரவை மாருதப் பிரவாக வல்லியின் வரலாற்றுக்குமுன் வைக்கவேண்டியதாயிற்று. வன்னியரின் முதல்வரவேடு குளக்கோட்டன் புதுக்கிய கோவிற செய்தி சம்பந்தப்பட்டுவிட்டது. ஆயின் மயில்வாகனப்புலவர்க்கு கோணேசர் கோவிலைப்போல நகுலேசர்க்கோவிலும் பழமையுடையது எனத் தோன்றினமையால், இதன் பழமையை நிலைநாட்டுப்பொருட்டு குளக்கோட்டன் வரலாறு கூறுமுன் கீரிமலைக்கோவிலோடு கன்னபரம்பரையாய்ச் சம்பந்தப்பட்ட நகுலமுனிவர் கதையைக் குறித்துவிட்டுப் போகின்றார். கல்வெட்டின் வன்னியரையும் வையாவின் வன்னியரையும் பொருத்திக்காட்டியபின், வையாகூறிய கடற்கொள்ளைக்காரர் கதையையும் எடுத்தாள்கின்றார். ஆயின் அவரிருவர் நரமங்களும் மாறிவிட்டன. உசமன்றுறை சேந்தன்களம் எனும் இரு இடப்பெயர்களுக்கும் ஓர் சப்த உற்பத்தி கூறுமுகத்தாற்போலும் இருவர்பெயரும் முறையே உசமனும் சேந்தனும்பென்றாகி உசமன் மட்டக்களப்பிலுள்ள முக்கியக் குடியேற்றத்துக்குக் காரணமானார். சேந்தன் கீரிமலைக்கு அகிதாரமான வெருகரையில் குடிகொண்டான். வையா வன்னியர்களைச் சட்டிக்கூறிய மற்றைய வரலாறுகளும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயின், அவைகள் மிகத் திரிவுற்று சங்கிலியரசன் காலமளவில் இறக்கவைக்கப்பட்டன. வையாவின் வரலாறு ஆதிவன்னியருள் ஐவர் கட்டில் ஆழ்ந்தமையையும், அறுபதின்மர் வன்னிச்சியர் அத்துணை கத்திக்காரர் ஆதியரோடு புறம்போந்து வந்தமையையும், அவருள் ஐம்பத்துநால்வர் தற்கொலை புரிந்தமையையும் கூறும். மயில்வாகனப்புலவர் இவற்றைப் பின்வருமாறு மாற்றிச் சங்கிலி காலத்தில் வைப்பார்: வன்னியர் நரம்பத்துஒன்பதின்மர் தம் வன்னிச்சிகளோடு இலங்கையிற் நக்குலத்தாரை அடையவருகையில் ஒருவனையொழிந்த வன்னியர் ஏனையோரெல்லாம் ஆழிவாய்ப்பட்டனர். வன்னிச்சிகளும் ஒழிந்த கரைப்பிட்டி வன்னியனும் யாழ்ப்பாணத்தைச்சேர்ந்து அங்கங்கே குடியேறினர். பின் கரைப்பிட்டி வன்னியன் குற்றண்டிறக்க, அவன் வன்னிச்

சியும் தற்கொலைசெய்து உயிரிழந்தாள். அவர்களுழியத்தி லுமா ந்திருந்த நம்பிகள் அறுபதின்மரும் நழுவினளாய்க் குலப்பிரஷ்ட டமடைந்தனர். இவ்வன்னியர்வரலாறு வையாவினும் கல்வெட்ட மலையினுந்து எப்படிக்கூட்டியும் பிரித்தும் திரித்தும் வைபவ மாலையில் வரையப்பட்டிருக்கின்றதென்பது வன்னியர், வன்னி ச்சிகள், கத்திக்காரரின் தொகையும் செய்திகளும் என்னும் வ ரலாறுகளை ஒப்புநோக்கி உய்த்துணரும்போது தெற்றென வெ ளிப்போம். அறுபதின்மர் வன்னியர்கள் அரசுகுமாரத்தியொரு த்திக்குப் பரிவாரமாய் இலங்கையரசனொருவனிடம் அவனை அ டைத்துப்போந்தார் எனும் வையாவின்கதை, விசயராசனுக்கு ப் பாண்டிநாட்டினின்று பெண்வரிக்கப்பட்ட கதையின் ஓர் த் திரிபாகலாம் என்பதும் அறிஞர் பரிசீலனைசெய்யத்தக்கதொன்று.

மாருதப்பிரவாகவல்லி.

வையாவில் மாருதப்பிரவாகவல்லியைச் சுட்டிக் கூறப்பட் டது மிகச் சிறிதேயாம். இவள் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியின் மாமனை திசைஉக்கிரசோழனின் குமாரி. தன் சகோதரான சிங்ககேதுவோடுகூடக் கீரிமலையருவியிற் தீர்த்தமாடப் புறப் பட்டுவந்தவள், அங்கு தன் குதிரைமுகம் மாறுண்டு அச்சனை யிருந்தவிடத்திற்கு மாவிட்டபுரமெனும் பெயர்வழங்கக்காரண மாயினாள். அதற்கிண இருவரும் கதிர்காமதல யாத்திரைசெய் து மீளும்வழியில் உக்கிரசேனசிங்கனெனும் இலங்கையரசனு க்கு சிங்கமுகமும் வாலும்பொருந்திய ஓர் மைந்தனைப் பெற்ற னள். இவன் பெயர் வரராசசிங்கன். இவனை மணம்புரியவந்த சோழநாட்டு அரசுகுமாரிக்குப் பரிவாரமாகவே மூண்குறிய வ ன்னியர் அறுபதின்மர் இலங்கையைச் சேர்ந்தனர்.

ஆயின் கைலாயமலை மாருதப்பிரவாகவல்லிகதையில் ஒரு சிறுமாற்றத்தைச் செய்திருக்கின்றது. “மன்னர்மன்னனெனுஞ் சோழன்மகனொருத்தி” சேடியர்களோடும் சேனையோடும் வந் திறங்கிக் கடலருவித் தீர்த்தத்திற்படிந்தபின், மிகு காவலரண் பாரப்பிக் கூடாரமமைத்துக்கொண்டு சப்பிரமஞ்சத்தின்மீது து யில்கொள்ளும்போது, குமாக்கடவுளது மலையாகும் கதிரைமலை யில்வாழும் சிங்கமுகமவாய்ந்த அரசன் அர்த்தசாமத்தில் கீரிம லைசேர்ந்து காவல்கடந்துவந்து அம்மாதைக் கைப்பிடித்துக்கொ ண்டு தன் பழைய மலைமுழைஞ்சிற்கேசி அங்கவளை மணம்புரி ிந்து நரசிங்கராசன் எனும் துரைசிங்கக்கையின்றான், பிந்தியொ

ரு பெண்பிறந்தாள். இருவருக்கும் நன்முகூர்த்தமிட்டு மணஞ் செய்துவைத்தனர். இந் நரசிங்கராசன் செங்கோலரசு செலுத் துநாளிலே பாவலர்கள் வேந்தனாகும் யாழ்ப்பாணன் காவலன் மீது கவிதைசொல்லி பின்னூன் யாழ்ப்பாணமென்னப்பட்ட ம ணற்றிடலைப் பரிசிலாகப் பெற்றனன். இது கைலாயமலை. ஆ யின் வையாவில் யாழ்ப்பாணன்கதை மாருதப்பிரவாகவல்லிக்கு முற்படவைத்துள்ளது என்பதை நினைந்துகொள்க.

வையாவையும் கைலாயமலையையும் முதலூல்களாகக்கொ ண்டெழுந்த வைபவமாலையில் இக்கதை மேலும் பலகூட்டி வி ரித்தெழுதியிருக்கிறது. மயில்வாகனப்புலவர் உக்கிரசிங்கனுக்கு முதலூல்களிலில்லாத முற்சரித்திரமொன்று ஆக்கிக்கொண்டா ர். அவன் விசயராசன் சகோதரன்மரபிற் பிறந்தவனாகிறான். வடதிசையினின்று வெகு திரளான சேனைகளுடன்வந்து போ ராடி, (விசயராசன் மரபினுள்ளோர்) சிலகாலமாய் இழுந்துபோன இவ்விலங்கையில் அரைவாசியைப் பிடித்துக்கொண்டு கதிரைம லையிலிருந்தாசானுகிறான். அப்பால் தன் சிங்கமுகமும் மாற்று விக்கப்பேரலும் கீரிமலைச்சாரலில் வந்திறங்கி முற்காலம் சோ ழராசனொருவன்வந்து பாளையமிட்டிருந்த காரணத்தால் வளவ ர்கோன் பள்ளமெனப் பெயர்தாங்கிய ஓரிடத்திற் தானும் பாளை யம்போட்டிருக்கிறான். உக்கிரசிங்கன் வட இலங்கையை ஆண் டனென வைத்துக்கொண்ட மயில்வாகனப்புலவருக்கு இந்த ருணம் தொண்டமானாறு எனும் இடப்பெயர்க்கு ஓர் சப்தோ ற்பத்தி கொடுக்க வாய்ப்பாயிற்று. * தொண்டமானாறு தொண் டைமானால் அகழ்விக்கப்பட்டது என முற்காலத்தாருள் ஓர் ஐதிகம் வழங்கியிருக்கலாம். அதனைத் துணையாய்க்கொண்டு தொண்டைமான் என்னுமரசன் காரணவாய் வெள்ளப்பரவை எனும்பிடங்களிலிருந்து மரக்கலங்களில் உப்பேற்றிச்செல்ல ஓர் ஆறுவெட்டும்பொருட்டு உக்கிரசேனன் கீரிமலையிலிருக்கும்நா ளில் உத்தரவு கேட்கவந்தான் எனப் புலவர்வரைகிறார். அப்பால் குளக்கோட்டன்கதையை முன்வைத்து வன்னியர்வரவை அன் னோன் புதுக்குவித்த கோணைச்சீகோவிலொடு சம்பந்தப்படுத் திக்கொண்டமையால், கல்வெட்டின்படி, வன்னியர்கள் அக்கோ விலுக்குப் பணிவிடைசெய்ய உரிமையுண்டுள்ளமையையும் வன்

* மனோகற்பனையில் மயில்வாகனப்புலவரையும் புறங்கண்டாரொரு வர் தொண்டமானாற்றுப் பெயர் உற்பத்தியைத் தமது யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் விளக்கியிருக்கின்ற விசித்திரத்தை அந்தால் 2-ம் பதி ப்பு 12-13 பக்கங்களிற் காண்க.

னியநாடு எந்நூன்றும் வடஇலங்கை அரசருக்குச் சேர்ந்த தாயிருந்த ஐதிகத்தையும் ஒற்றுமைப்படுத்துமாறு, உக்கிரசின்கன் வன்னிமார்க்கமாய்ச் செல்லுகையில் வன்னியர்கள் எழுவருடைய தீர்க்கொண்டு திறையளிக்க அத்திறையைக் கோணேசர் கோவிலுக்குச் செலுத்த உடன்படிக்கை பண்ணுவீதுச்சென்றான் என எம்புலவர் இசைப்பார்.

இதன்பின் மாருதப்பிரவாகவல்லி என்பான் மாருதப்பிரவாகவல்லியென்னும் பெயரோடு களரியிற் தோற்றுக்கொள்ளுள். இவள் குமாரத்திபள்ளத்திற் பானையமிறங்கி நகுலமுனிவரைத்தரிசித்து அவர்சொற்படி தீர்த்தமாடிக் குதிரைமுகம் மாறப்பெற்றான் என்பது பழைய வைபவமலை. ஆயின், வேறு பிரதிகளில் ஆகியிற் பரமசிவன் பார்வதியம்மன் சகிதமாய்த் திருத்தம்பலப் பதியில்வசித்து அம்மன் ஸ்நானஞ்செய்தற்கு அதனருகில் கண்டகிரதிரையழைத்துக் கீரிமலைத் தீர்த்தமாயமைத்த பெற்றியையும் அதில் கிரேதயுகந்தொட்டுத் தேவர் இருடிகள் ஆகியோரெல்லாம் தீர்த்தமாடியதையும் நகுலமுனிவர் மாருதப்பிரவாகவல்லிக்கு அறிவுறுத்தியகதையும் விரிவாய்ப்புக்குத்தியிருக்கிறது. அப்பால் மாவிட்டபுரப் பெயர்க்கு ஊர்க்கதைப்படி உற்பத்தி சொல்லியபின், அவள் கட்டுவித்த கந்தசுவாமிகோவில்வரலாறு வருகிறது. கோவிலோடு, அக்கோவில் அருச்சகாராகும் பெரியமனத்துள்ளர் அற்புதமாய் வடகரையினின்று அனுப்பப்பெற்ற வரலாறும், காசி தில்லை பிராமணக்குலங்களின் ஐதிகமும் இசைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெரியமனத்துள்ளர் வரவோடு காங்கேசனதுறைப்பெயர்க்கு ஊர்க்கதை யுற்பத்தியுங் காட்டப்படுவதாயிற்று. உண்மையில் அது காங்கேயன்சீமா (மாவிட்டபுரத்தில்) காங்கேயன் கலட்டி (தையிட்டியில்) எனும் இடங்களுக்கு அண்டையிலுள்ள தாதலால், ஓர் ஆதிபன்பெயரோடே சம்பந்தப்பட்டதாதல்வேண்டும் என்பது ஒருதலை. இதன்பின்னே, கீரிமலையில் கட்டப்படும் கோவிலின் பிரக்கியாதியைச் செவிமடுத்துப்போலும், உக்கிரசின்கன் அங்குவந்துற்று மாருதப்பிரவாகவல்லியை வரித்துக்கொண்டமை முன்னில்லாத பல வரலாறுகளோடு சொல்லப்படுகிறது. கோவில்கட்டியசெய்தி சொல்லவெடுத்துக்கொண்டமையால், உக்கிரசின்களை அத்திருப்பணி முடியும்வரையும் தம் புதுப் பத்தினியோடு மணற்றிடலிற் றங்குகிறவனாகக்காட்டவும் வேண்டியதாயிற்று. பின் கதிரைமலைசென்று விவாகக்கிரியைகளை முடித்துக்கொண்டனன். விரைவில் அரசன் இராசதானியைமாற்றிச் செங்கடநகரிக்குவர அங்கு அரசன்

சர்ணி வால்சின்கராசா எனும் வர்லுள்ள குமாரனையும் பின் செண்பகவதியெனும் குமாரியையும் பயந்தாள். இருவரும் தம்பதிகளாய் விவாகம்முடித்து வாழநாளில், தந்தையிறக்க மைந்தனே சயதுங்கவரராசசின்கனெனும் பட்டநாமத்தோடு அரசுபுரிந்து யாழ்ப்பாடிக்கு மணற்றிடரை நல்கினன்.

தாடகை, தடாதகை, ஆடகசவுந்தரி, பிரவாகவல்லி

வையாவிற் கண்ட மாருதப்பிரவாகவல்லிகதை, கைலாயமலையில் ஒருசிறிதும் வைபவமலையில் மிகப்பெரிதும் மாற்றமடைந்து, பல புதுவிபரங்கள்விரவி வழங்கக்கண்டோம். வைபவமலையாசிரியர் தமது புதுவரலாறுகளை எங்கிருந்துபெற்றார்? மீண்டும் கல்வெட்டினின்றே அதிகவரலாறுகளையும், இடப்பெயர்களுக்குச் சப்தோற்பத்திகாட்டும் முகத்தால் சிலவற்றையும்; பரவைவழக்கில் காணப்பட்ட கதைரூபங்களின்று சிலவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு இவற்றையெல்லாம் தமது துணைமதியால் ஒழுங்குபடுத்து கோவைசெய்து அற்புதம்வாய்ந்ததோர் கதையாகத் தமது நூலின்கட் பெய்திருக்கின்றார்.

இந்திய அரசுகுமாரத்தியொருத்தி அங்கவிபுரம்மாறி ஆரோக்கியமடைந்ததும், இலங்கையிற் பிரக்கியாதிபெற்ற கோவிலொன்று இந்திய ராசகைக்கிரியமாய்ச் சமைக்கப்பெற்றதும் என்னும் இவையிரண்டு பிரதான அம்சங்களும் குளக்கோட்டனைச் சுட்டிய கல்வெட்டு வரலாற்றில் அடுக்காய்க் காணப்பட்டன. குளக்கோட்டன் என்ற நாமகரணமும் ஓர் அரசனின் சிறப்புப்பெயர் என்று. குளத்தோடும் கோட்டை (ஆலயத்) தோடும் சம்பந்தப்பட்டானொருவன் எனும் அர்த்தமுள்ள காரணப்பெயரீடேயாம். இதுவரை யாரென்று துணியக்கடாத இச்சோழ அரசன் திரிகயிலையில் (கோணேசர்கோயிலில்) தொழுதுகொள்ளவந்தனன். இவனுக்குமுன்னர் வராமதேவன் எனும் வளவனொருவன் அப்பதியைத் தரிசித்துப்போயிருந்தான. குளக்கோட்டன், கோவிலையும் மதில்களையும் எடுத்தும் கோபுரங்களை அமைத்தும் பாவநாசச்சீகையைவகுத்தும் கந்தளாய்க் குளத்தைக் கட்டுவித்தும் கோயிலைப் பராமரிக்க வன்னியர்களை அழைத்தும் அதில் பூசைபண்ணப் பாசுபதர்களை வரித்தும் இன்னன திருப்பணிகளை இயற்றிக்கொண்டிருக்கும் அவதாரத்தில், பெண்ணொருத்தி தோற்றுக்கொள்ளுள். இவள் ஆடகசவுந்தரி என்

னும் காலிங்க அரசகுமாரி. இவள்பெயர் முன்முலை ஆடகை சவுந்தரி. “மும்முலைத்தாடகையன்று, பிறக்குமுன் தனபாரமிருந்தமையால் முன்முலையாடகைசவுந்தரியென்று பெயராபிற்று” எனக் கல்வெட்டில் குறித்திருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. மும்முலைத்தாடகையும் முன்முலையாடகை(சவுந்தரி)யும் எப்படி ஒரே கன்னபரம்பரையினின்று உண்டாயிருக்கலாம் என்பதும் ஊகிக்கத்தக்கது. இனி மும்முலைத்தாடகையையும் முகவிந்து நிலவொழுக வருபெண்ணு முலையுன்றும் முகிழ்த்த உத்திதாள எனத் திருவிளையாடற் புராணங்களும் தடாதகைப் பிராட்டியையும் ஒப்புநோக்கும்போது ஆடக, தாடகை, தடாதகை என்னும் பெயர்களும் மும்முலை முன்முலை என்பதும் ஒற்றுமைப்பட்டிருத்தல் புலப்படும். இவையெல்லாம் முற்பட்ட ஓர் பழஞ்சரித ரூபத்தினின்று கிளைத்த வரலாறுகள்போலும், அதுகிடக்க, ஆடகசவுந்தரி “வாரந்துகட்டின சிகையும் எயி அகுறையாத லட்சணமும் அழகு சவுந்தரியமான தனபாரமும் அலங்கிருதமான வசனமுமாகப் பிறந்ததை” கண்ட பிதா உளம்வெருவிப் பிள்ளையைப் பேழையென்றில் அடைத்துப் பெருஞ்சமுத்திரத்தின் திரைகள்மீது செல்லவிட, அது இலங்காபுரியைபடைந்து உண்ணாசுகிரி (அனுராசபுரம்) அரசனிடங்கொண்டுபோகப்பட்டது. அதற்கிடையில் அவள் அங்ககிரூபம் மாறிவிட்டதுபோலும். பாவிக்கையை அரசனே வளர்த்துத் தனக்குப்பின் இராச்சியபாரம் வகிக்கவைத்து இறந்தனன். ஆடகசவுந்தரி அரசாளுநரானிலேயே குளக்கோட்டன் திரிகயிலைச் சிலம்பின்மீது திருப்பணி இயற்றுவியிப்பவனானான். இம்முயற்சியைக் கேள்வியுற்ற அரசி, அவன் முற்றுவித்த வேலைபை அகிரிசீக்கிரமாய் அழித்து அவனையும் தூரத்திவிட்டுவருவிரெனப்பணித்து ஓர் பலத்த சேனையை அனுப்பினான். சேனைத்தலைவன் திரிகயிலையை அடைத்தும், குளக்கோட்டனின் சதூரங்கசேனைப் பாக்கிரமத்தையும் திருப்பணித் திறத்தைபுங்கண்டு அஞ்சி, தான்சென்றிருந்த நோக்கத்தை மறைத்துத் தன் அரசிக்கு அவ்வரசகுமாரனை மணமும்பேசிக்கொண்டு திருப்பினான். பின் குளக்கோட்டன் ஆடகசவுந்தரியை உண்ணாசுகிரியில் பாணிக்கிரகணஞ்செய்துகொண்டு சிலநாட்டங்கியிருந்து திரிகயிலைக்குமிண்டு அங்கு சிங்ககுமாரன் எனும் மகளைப் பெற்றான். ஈற்றில் உண்ணாசுகிரிக்குத் திரும்பி அங்கு அக்குமாரனை அரசனாகித் தான் தவத்தின்மேற்சென்றான்.

இதுவரையும் கல்வெட்டு, வைபவமாலையின் கீரிமலை வரலாறும் இத் திரிகயிலை வரலாறும் ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தப்

பட்டவை என்பது நோக்கியமாத்திரையே விளங்கும். உள்ளபடி இருவரலாறுகளும் ஒன்றின் திரிபேயாம். இடப்பெயர்களிலும் ஆடப்பெயர்களிலும் சிறிது மாறுட்டம்நேர்த்திருத்தலை ஒப்பிக்கொள்ளுவோமாயின், இருவரலாறுகளும் ஒன்றையெனக் காண்போம். திரிகயிலைவரலாற்றில், சோழ அரசகுமாரனொருவன் கோயில்கட்டி காலிங்க அரசகுமாரியொருத்தியை மணம்புனர் கின்றான். கீரிமலைவரலாற்றில், சோழ அரசகுமாரியொருத்தி கோயில்கட்டி காலிங்க அரசகுமாரனொருவனுக்குப் பாரியாகின்றான். இருவரலாற்றிலும் குமாரி ஓர் அங்ககிரூபத்தினிமித்தமே இலங்கைக்கு அனுப்பப்படுகிறான். இரண்டிலும் இலங்கையில் விருபம்மாறுகின்றது. இவையெல்லாவற்றிலும் முக்கியமாய், இருவரலாற்றிலும் பட்டத்துக் குமாரன்பெயர் ஒன்றேயாய்த் தொனிப்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஒன்று வாலசிகங்கள். மற்றது சிங்ககுமாரன். வாலசிகங்களுக்கு வாலொன்றைக்கட்டி விட்டவையா முதலாம் விற்பன்னர்களின் சமர்த்தை நீக்கிப்பார்க்குமிடத்து, வாலசிகங்கள் பாலசிகங்கள் எனநிற்கும். அதுவும் சிங்ககுமாரனும் சந்தேகமின்றி ஒன்றேயாம். இரு வரலாற்றிலும் இக்குமாரன் வடலங்கையையாண்ட புதுராசவமித்தலைவனாய் விளங்குதல் இருவரும் ஒருவனையென்பதைக் கிரிதிபென நாட்டிவிடும் என்க.

ஆயின் கல்வெட்டிலிருந்து குளக்கோட்டன் வரலாற்றின் முற்பாகத்தை எடுத்துவரைந்த மயில்வாகனப்புலவர், அக்குளக்கோட்டன் உண்ணாசுகிரி யரசகுமாரியை மணந்து சிங்ககுமாரனைப்பெற்ற பிற்பாகத்தைக் காட்டாமல், அப்பிற்பாகத்திற்குப்பதிலாய், உக்கிரசிகங்கள் மாருதப்பிரவாகவல்லியை மணந்து வாலசிகனைப் பெற்றகதையை வைக்கின்றார். குளக்கோட்டனை எதிர்க்கப் படையனுப்பிய குமாரிக்கு வேறொரு கணவனையும் தமது மனேகற்பனையாற் சிருட்டித்துக் கொடுத்துவிடுகின்றார். அவனை (ஆடகசவுந்தரியை) பாண்டு எனும் சிங்கள அரசனின் இராணியென்றாக்குகின்றார். ஆக்கியதினால், சிங்கள அரசசரித்திரத்திற்கண்ட சில ஆண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு இன்ன சகாப்தவருஷம் இன்னது நடைபெற்றது எனச் சில திகைகளைக் காட்டிக்கொண்டுபோவது அவர்க்கு எளிதாயிற்று. இவ்வாறே உக்கிரசிகங்கள் சாலிவாகனசகாப்தம் 717 இல் இலங்கையிற் படையெடுத்துவந்தான் எனவும், அங்கு 8 வருஷங்களின்பின் மாருதப்பிரவாகவல்லி வந்தனனெனவும் உண்மைச்சரித்திரம்போல நன்றாய்த் தொனிக்கின்ற குறிப்புகளை ஆங்காங்

கு பெய்துவிட்டார். ஆயின் மாருதப்பிரவாகவல்லி உள்ளபடி, மாறுதலடைந்த ஆடகசவுந்தரியேயாம். மாருதப்பிரவாகவல்லி அலைகளின்மே லுந்தப்பட்ட பேழையில் வந்தவள் எனும்பொருட்டே என்பது வழுவாகாது. (பிரவாகவல்லி, பிரவல்லி என்றும், பிரவிகவல்லி என்றும் ஆங்காங்கு மாறுதலடைந்துகிற்கும்.) உக்கிரசின்கனும் குளக்கோட்டனும் ஒருவனே. இவன் சரித்திரசம்பந்தமான ஒரு வட்டிலங்கை அரசனாகலாம் என்னும் மதம் பின்னாற் தெரிக்கப்படும்.

ஆடகசவுந்தரிவரலாறும், மாருதப்பிரவாகவல்லிவரலாறும் ஒன்றையென வைத்துக்கொடினும், ஆடகசவுந்தரி வரலாறுதான் முந்தியதாகவேண்டுமா? மாருதப்பிரவாகவல்லி வரலாறு முந்தியதாகல்கூடாது? எனில்: ஆடகசவுந்தரி வரலாறு அடங்கிய கல்வெட்டு மற்றவரலாறடங்கிய வையாபாடலுக்கு முற்பட்டதாகையால், இது அதன் கிரிபாதலே சகசம். வையாபாடல் பறங்கியர் வருகையின்பின்னே இயற்றப்பட்டதற்குப்பல அகச்சான்றுகளுள். கல்வெட்டின் பிரதான அம்சங்கள் அதற்கு முற்பட்டவைகள். அன்றியும் கல்வெட்டுச் சம்பந்தம்பூண்ட கோணேசராலயம் வைபவமலை கூறுகின்ற நகுலேசராலயத்திலும் அதிக பழமையுடையது என்பதும் ஒன்று. முந்தியது கீ. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய திருஞானசம்பந்தரால் திருக்கேதீச்சுரத்தோடுகூடத் தேவாரப்பாவாற் புகழப்பட்டதொன்று. பிந்தியது அக்காலத்தில் இருந்ததாகக்காணவில்லை. தக்ஷிணாகயிலாயபுராணந்தானும் கிரிமலையை, நகுலேசர்கோயிலைக்குறிக்கக்கூடுமாம். அதிற் பிரக்ஷிப்தமாய்ப் பிற்காலத்தாராற்சொருகப்பட்டுள்ள கார்தருவன்கதை*யிலும் நகுலேசராலயமாவது மாருதப்பிரவாகவல்லி வரலாறுவது காட்டப்படவில்லை. இன்னன பிரபல நியாயங்களால் ஆடகசவுந்தரிகையே முந்தியதெனத் துணியக்கிடக்கின்றது.

மாவிட்டபுரம், கிரிமலை

கிரிமலையில் மாருதப்பிரவாகவல்லிகதை எழுந்தமை பின் வருமாறாகலாம். யாழ்ப்பாணத்திலும் வடலங்கையின் பிறபாகங்களிலும் இன்றைக்கும் அழிந்துபட்டுக்கிடக்கும் பழங்கட்டடங்களைக்கூட்டி முதியோரிடம் கேட்குமிடத்து: இது அல்லி யூகாணிகட்டடம், அது இராசாத்திகட்டடம், இது குமாரத்திபிடி

1916-ம் ஆண்டுப்பதிப்பு 78-ம் பக்கக்காண்க.

ட்டி, அதுகன்னிமார்க்கிணறு எனப் பூராயக்கதைபுகன்றிடுவார்கள. கிரிமலையிலுள்ளகுமாரத்திபள்ளம்எப்படியோ, அப்படியே அங்கு ஒருகால்அழிந்துகிடந்த பழந்தனியும் குமாரத்திபெயரால் வழங்கப்பட்டதுபோலும். இது, திரிகயிலையின் பழங்கோயில் சோழ அரசுகுமாரனெருவனால் நிருமாணிக்கப்பட்டதெனச் சொல்லப்பட்ட ஐதிகத்தையொட்டி, குமாரத்திபள்ளத்துக்கணித்தாயுள்ள ஆலயம் சோழ அரசுகுமாரத்தியொருத்தியால் எடுக்கப்பட்டகதையா யெழுந்திருத்தல் சாலும். குமாரத்திபள்ளத்தில் வந்திறங்கிய அரசுகுமாரியின்கதை இவ்வாறு உருவாகியதற்பின், அக்குமாரி அங்குற்ற நோக்கத்தைத் தெரிக்க மாவிட்டபுரம் கிரிமலை என்னும் இடப்பெயர்கள் பேருபகாரமாயின. மாவிட்டபுரமென யாழ்ப்பாணச் சரித்திராசிரியர்கள் தமிழடைவு கொடுத்தெழுதிய பெயர், பரவைவழக்கிலுள்ளபடி மாவட்டபுரம் என்றிருத்தலே பொருத்தமானது நம் குடாநாட்டில் பெருவிந்துள்ள இதனைப்போலும் பிற அனேக சிங்கள இடப்பெயர்களை நோக்குவார்க்கு இது எளிதிற் புலமாகும். சிங்களத்தில் மாவட்டம் என்பது "மஹாவட்ட" அதாவது பெரிய ஆலமாம் எனப் பொருள் தந்துகிற்கும். மா என்பது மாவத்தை முதலிய சிங்கள இடப்பெயர்களிலும் வருவது. "வட்ட" எனுஞ் சிங்களச் சொற்பகுதி அச்செழுவினுள்ள வட்டக்கலட்டி முதலிய வேறு இடப்பெயர்களிலும் வருதல்காண்க. இனி "புரம்" என்பது தமிழிற் போலச் சிங்களத்திலுந் தற்சமமாய் வழங்குகின்ற நகர் என்னும் பொருளுள்ள சமஸ்கிருதச் சொல்லாகலாம். அல்லது "வேற" (விகாரை) எனும் சிங்களச்சொல்லின்மூலே ஆகலாம். "வேற" என்பது புர, புரம் என மருவிநிறற்குச் சுட்டிபுரம் தொல்புரம் சுளிப்புரம் எனும் இடப்பெயர்கள் சான்று. சுட்டிபுரம் கொடிகரமத்துக்கணித்தாயுள்ள ஓர் அம்மன்கோயிற்றலம். அது பழங்காலத்து உறுதிச்சாதனங்களில் சிட்டிவேரம் என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. சிட்டிவேரம் சிங்களத்திலு "சிட்டியேவேற" பிட்டியிலுள்ள விகாரை எனப்பொருள்படும். ஒர்பழைய விகாரை யிருந்தவிடத்தில் இப்போது அம்மன்கோயி லிருப்பதுவும் இயல்பானதோர் மாற்றமே. அச்செழுவைச்சார்துள்ள பேயிட்டி (இது போசிட்டிய = அரசம்பிட்டி) அம்மன்கோயிலடியும் செட்டிபுரம் எனப்படுதலைக் கவனிக்குக. தொல்புரம் சுளிப்புரம் என்பன "துவவேற" "சுருவேற" என்கின்ற, பெரியவிகாரை, சின்னவிகாரை எனும் அர்த்தங்கொடுத்த இடப்பெயர்களாம். வேற எனுஞ் சிங்களப்பகுதி வேர்க்காடு, வேரவிளான், வேர்க்கை எனும் இடப்பெயர்களை

ஆம் வழங்குதல்காண்க. வேரம் எனத் தனிப்பெயராய் வழங்கும் இடங்களும் அளவெட்டியில், மயிலிட்டியில் உள்ளன. இவற்றால் மாவட்டவேரம் (மஹா--வட்ட--வேற) அன்றேல மாவட்டபுரம் என்பதுதான் அவ்விடப் பெயராதல்வேண்டுமென்பது தோன்றும். ஆயின் “நவாலி” எனுஞ் சிங்களப்பெயரைத் தமிழ்ப்பெயரென் றெடுத்துக்கொண்டு அதற்கு ஒன்பதின்மர் கண்ணீர்விட்டமுத தலமெனப் பொருளமைத்து அதற்கேற்ப அங்கு மனைவியரையிழந்த ஒன்பதின்மர் வன்னியர் குடியேறியிருந்தனரெனக் கதையியற்றியோரைப்போலவும், “நாரந்தனை” யேனும் சிங்களப்பெயரை யுய்த்துணராது நாராயணன் தானேன்றிடம் அதுவெனக் கற்பித்துக் கதைரூபமொன்று ஆக்கினோரைப்போலவும், மாவிட்டபுரத்தையொட்டி வைபா பாடலா சிரியர் முதலாயினோரும் குதிரைமுகம்விட்டகதையைச் சிருட்டித்துப்போயினார். “மாவிட்ட” எனும்போது குதிரைவிட்ட எனப்.பொருள்படுமேயன்றிக் குதிரைமுகம் மாறிய என வராதென்பதையும், சாமானிய சனங்களாலுற்பத்தியான புராதன இடப்பெயராயின் “மா” எனும் அரிதுணர் பொருள்கொண்ட ஓர் சொற்பகுதி அதில்வருதல் இயல்பன்று என்பதையும் அன்றோர் ஆராய்ந்தனர்.

குதிரைமுகம்மாறிய வரலாற்றோடு கிரிமுகம்மாறிய வரலாறும் ஒன்று சம்பந்தப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. ஸ்ரீ ச. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை இயற்றிய வடமகாண இடப்பெயர்வரலாற்றினை ஆராயும்போது, “கிரிமலை” எனும் இடப்பெயர் சிங்கள உற்பத்தி உடையதாகத் தெளிப்படும். கிரி என்பது “கிரி” என்னும் சிங்களப்பெயர்ப்பகுதியின் சிதைவே என்பதை “நவக்கிரியவத்தை” “நவக்கிரி” எனும் பெயர்களிற் காணலாம். இனிக்கு “கிரிமலை” என்பது இருபெயரடுக்காகலாம். அன்றேல் இங்கு “மலை” “சதுமலை” என்ற இடப்பெயரிற்போல “வல்ல” என்னும் சிங்களத்தின் சிதைவாகலாம். எவ்வாறாயினும் கிரிமலை கிரிமலையாய் நின்றகாலத்தில், சப்தோற்பத்திக்காரர், கிரிமலையே னுமிடத்திற் பிரசித்திபெற்றதோர் தீர்த்தமிருந்தமையால் கிரிமுகம்மாறிய முனிவர் ஒருவரது கதையை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். கிரிமலையினின்று கிரிமுகம்மாறிய வரலாறு வந்ததேபோல, மாவிட்டபுரத்தினின்று குதிரைமுகம்மாறியவரலாறும் எழுந்தது. கிரிமுக முனிவரின்கதை எவ்வாறு புதுப்புது அம்சங்களைச்சேர்த்துப் பெருகிக்கொண்டுபோகலாம் என்பதற்கு, இம்முனிவர் மாருதப்பிரவாகவல்லிக்குச்செய்த பிரசங்கம் என வை

பவமாலையின் சில பிரதிபேதங்கள் கூட்டியெழுதியிருக்கின்ற இடைச்சொருகுதல் தக்க எடுத்துக்காட்டு. கிரிமுக முனிவரின் தமிழ்க்கதையினின்றுதான் நகுலேசமுனிவர்கதை சமஸ்கிருதத்தி லெழுந்ததெனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

மாருதப்பிரவாகவல்லியும் உக்கிரசிங்களமும் என்போரின் வரலாறுமுழுதும் ஆடகசவுந்தரி குளக்கோட்டன் என்போரின் து வரலாற்றினைக்கொண்டுதித்தது என்பதோ எவ்விதத்தினும் நிச்சயமாம். குளக்கோட்டன் தம்பலகாமத்தில் திருப்பணி செய்வித்தமைகூடக் கிரிமலைத் திருத்தம்பலேசரன் கோயிலில் வைத்து அதுசரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ ச. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை திருத்தம்பலையை தம்பலா (ஒருசாதிக்கிரை) எனுஞ் சிங்களமொழியின் திரிபேபோலும் எனக் கூறுகின்றார். (பக். 37) இதற்குத் தம்பிலாவத்தை எனும் காணிப்பெயர் அவர்தரும் ஓர்சான்று. ஆயின் இவ்வுற்பத்தியும் அடித்தளத்திலிருப்ப, இவ்வுற்பத்தியுள்ள ஊர்ப்பெயரேகொண்ட தம்பலகாமத்துக்கோவிலும் திருத்தம்பலேசரமும் சம்பந்தப்பட்டனவேயன்றே என்பது பரியாலேசிக்கத்தக்கது.

யாழ்ப்பாடி.

ஆடகசவுந்தரியையும் குளக்கோட்டனையும் மாருதப்பிரவாகவல்லியும் உக்கிரசிங்களமாக மாற்றிய கதா அம்சம் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் வருவது யாதுக்கோவெனில், யாழ்ப்பாடிக்கு வடஇலங்கையைப் பரிசிலென வழங்கிய அரசனைக்காட்டுமொருட்டேயாம். குளக்கோட்டனோ உக்கிரசிங்களோ தந்த சதனை, யாழ்ப்பாடிக்கு யாழ்ப்பாணத்தை நல்கினான் என்பது வைபவமலை. இது வைபவின் கூற்றுக்குமாறு. அந்தால், நாம் முன்னுரைத்தவாறு, விபீஷணனின் சேவகத்தமர்ந்திருந்த யாழ் வல்லோரொருவன் வடஇலங்கையைக் காடுவெட்டித் திருத்திக் குடியேற்றியபின் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியை அழைத்துவந்து அரசனாக்க, அதன்பின்னால் மாருதப்பிரவாகவல்லிவர், அவள்பெற்ற மைந்தனுக்கு மணம்புணர்விக்க ஓராசினங்குமரியைக் கொணர்ந்த வன்னியர்களால் இந்நாடு மீண்டும் பூர்த்தியாய்க் குடியேற்றப்பட்டதெனக் கூறும். மயில்வாகனப்புலவர் இந்நிகழ்ச்சிகளை மாற்றிவைத்தது கயிலாயமாலையை அதுசரித்தாம். இம்மாலையே முதற்கண் மாருதப்பிரவாகவல்லியின்மகன் யாழ்ப்பாடிக்கு யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிசிலாக்கினானே

னுஞ் செய்தியைச் செப்பலுற்றது; வன்னியர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைக் குடியேற்றினமையை மாற்றி, கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியின் அமைச்சன் வடதேசக்குடிகளை வரித்தமைபை வழத்தலுற்றது. வைபவமாலையாசிரியர் கயிலாயமாலையை அதுசரித்தலோடு அமைபாது, தாமும் பலவரலாறுகள் கூட்டியவைகின்றார். வைபவ, யாழ்ப்பாணம் எனும்பெயர்க்குச் சப்தோற்பத்தி கொடுக்குமுதல்தற்போலும், யாழ்வல்லோனொருவன் அதன் குடியேற்றத்துக்கும் அரசுக்கும் அடியிட்டானென்பது மாத்திரையே கூறிப்போந்தது. கயிலாயமலை, நரசிங்கராசன் (வாலசிங்கன், செங்கோலாச்செலுத்துநாளில், பாவலர்கள் வேந்தனாகும் யாழ்ப்பாணன் சாவலன்றன்மீது கவிதைசொல்லி யாழினமைவுற வாசித்திடலும், அவன் சிந்தைமகிழ்ந்து பரிசிலர்க்குத் தேசமொன்றை வழங்க, அது அன்றுமுதல் யாழ்ப்பாணமென்ப பெயர்பெற்றது என விஸ்தரித்தது. வைபவமலை, அவ் யாழ்ப்பாணனுக்குக் கவிவீரராகவென ஓர் பேரும்புனைந்து அவனைக் குருடனுமாக்கிப் பிறவரலாறுகளுஞ் சேர்க்கின்றது. இவ்வரலாறுகள் எங்கிருந்து பெறப்பட்டன? அதுவும் நாம் அறிந்ததொன்று. மயில்வாகனப்புலவர், உள்ளபடி ஈழநாட்டரசனொருவனைத் தரிசித்துக் கவிபாடிச் சன்மான்மெற்ற அந்தக்க கவிவீரராகவெனும் இன்சவல்லோனையெடுத்துக்கொண்டு வைபவகூறிய யாழ்வல்லோனில் இவ்வீரராகவரை ஒட்டிக் கட்டுரைக்கின்றார். ஆயின் இந்த அந்தக்கவி யாழ்ப்பாணத்துக் கடைசி அரசர்களுளொருவனாகிய பரராசசேகரன் காலத்தவராகவே; அவரை யாழ்ப்பாணப் பெயர்க்காரணஞ் செய் யாழ்ப்பாடியாகத்தருவது அந்தோ பரிதாபம்! கவிவீரராகவரே ஈழநாட்டரசனே

வாழ மிலங்கைக்கோ மானில்லை மானில்லை
எழு மராமரமோ விகிலில்லை—ஆழி
அலையடைத்த செங்கை அபிராமா வின்று
சிலையெடுத்த வாறெமக்குச் செப்பு

என்பது முதலான பர்க்களாற் பாடினவரென்பதும்; அரசன் அ்வர்க்கு யானைக்கன்றும் அது வளரும்படியான நாடுகொடுத்து

இன்னக் கலமகள் கைமீ திற புத்தக் மேந்தியந்தப்
பொன்னம் புயப்பள்ளி புக்கிருப் பாணென்ன புண்ணியமோ
கன்னன் சயந்தன் கவிவீர ராகவன் கச்சியிலே
நன்னெஞ்சு மேடெனக் கற்றான் கன்முத் தமிழையுமே

என்றது முதலாகப்பாடி அவரை வியந்தனென்பதும் நன்கு தாழிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள். இதனை முன்சுட்டிய இடப்பெயர் வரலாற்றின்கண் கரண்க;

ஆதலால் வைபவமாலையின் யாழ்ப்பாடியவரலாறு சரித்திரமாராட்டமே யென்க. இற்றைக்கு ஏறக்குறைய முந்தூறு வருஷங்களின்முன்

அந்தக்க கவிவீரராகமுதலியார் பரிசில்பெற்ற கதை யாழ்ப்பாணம் மெத்தம் பரவிப் பிரபலமானகாலத்திலேயே, யாழ்ப்பாணம் என்னுஞ் சொல்லுக்கும் யாழ்ப்பாணம் என்னும் இடப்பெயர்க்குமுள்ளதொடர்வை உற்றுநோக்கின நாவலர் யாரோ, காலவரைபறைபைச் சற்று முணராத, தானநாமத்தைத் தந்தவர் மேற்படி அந்தக்கரேன்று அது மானித்து அவரைப்பற்றிய விகற்பமானகதையைக் கோர்த்துவிட்டனர்போலும். (இடப்பெயர்வரலாறு பக். 127)

கயிலாயமாலையின் யாழ்ப்பாணன்பாடு எப்படி? அதுவும் பழங்கதைரூபமாயெழுந்தகற்பிதேம. யாழ்ப்பாணன், யாழ்ப்பாடி, என ஊர்க்கதை கட்டியவர்கள், கவிபாடிப் பரிசில்பெற்ற கதை யைவிட்டு மூவகைப்பாணருள் ஓர்சாராராகிய யாழ்ப்பாணன் எனுஞ்சாரதியார் வசித்தவிடம் யாழ்ப்பாணம் என முடிக்க அறிபுது போயினமையும் ஒன்று. ஸ்ரீ குமாரசுவாமியப்பின்னை கூறியாங்கு

இயக்கன் இயக்கர்க்கோமான் கின்னரேசன் கின்னரபிரான் என்னும்பரியாயப்பெயர்க்கையுடைய குபேரன், வீணாகானஞ்செய்வதிற்தனக்கிணையிலையென்று விளங்கின இராவணன் ஆதியோர் அரசுபுரிந்த காலத்தொட்டி ஈழமண்டலம் யாழ்ச்சிறப்பினுள் மேம்பட்டது. மதுரைபிலே பிரபல பாடினியாக விளங்கின பாணபத்திரன் பத்தினியை யாழ்வித்தையில் வெல்லத்தக்க பாடினியென்று இரரசராச பாண்டியன் மதித்து மாக்கலத்திலே லாவழைத்த விநல்க்கும் அன்னுள் குழாத்தினர்க்கும் இசைவல்லோர் எனும் நல்லிசைபெற்ற இயக்கர்க்கும் இருக்கையாய் இருந்ததும் இவ்வீழமண்டலமேயாம். இப் பழஞ்செய்திகளைச் செவ்வனையறிந்த வித்திபாலிகோதாரான தமிழரசர் தாம் கைக்கொண்ட ஈழநகர்க்குப் பண்டைப்புக்குத்தோன்ற யாழ்ப்பாணம் என்றேனும் யாழ்ப்பாணம் என்றேனும் நாமம் நல்கினார் எனல் நவையுற்ற உத்தேசமாகாது.

அவ்வுத்தேசமும் ஆதாரமற்றதெனத் தற்கால ஆராய்ச்சியாற் பெறப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாண அரசர்காலத்தில் வடலங்கைத்தலைநகரி. தமிழ்நூல்களில் யாழ்ப்பாணமென்றழைக்கப்பட்டதாகத் தோன்றவில்லை. அந்நூல்களெல்லாம் சிங்கைகரைபே பெரும்பான்மையும் நல்லிசைச் சிறுபான்மையுஞ் குறிக்கின்றன. யாழ்ப்பாணம் எனும்பெயர் 15-ம் நூற்றாண்டுச் சிங்களநூல்களிறறான் முதன்முதற் காரணப்படும். செலலிகினி சந்தேசய (28) கோகிலசந்தேசய (9) எனும் இரு நூல்களின்

லும் அது யாப்பாட்டு எனப் பெயரிடப்படுகின்றது. இது யாழ்ப்பாணப்பெயர் யாப்பா-டு எனும் சிங்களப்பெயரிட்டினின்று உண்டானதென்பர் ஆராய்ச்சிவல்லோர். இதுவே எம்மதமுமாம். யாப்பா (யகபத்) எனும் சொற்பகுதி “நல்ல” எனும் பொருளுள்ள ஓர் மொழியாம். டெ என்னும்பகுதி “ஊர்” எனப் பொருள்படும். ஆகவே யாப்பா-டு நல்லூர் எனும் தமிழ்ப்பெயர்க்குச் சரியான சிங்களமாம். (இது ஸ்ரீ ஏ. எம். குணசேகரமுதலியார் முதற்கண் எடுத்துக்காட்டியது. இடப்பெயர்வரலாறு 130ம் பக்.) எனவே யாப்பா-டு, யாப்பா பட்டு எனப்பவையிரண்டும் நல்லூர் நல்லூர்ப்பட்டணம் எனும் தமிழ்ப்பெயர்களுையே காட்டிநிற்கும். யாப்பா-டு எனும்பெயர் யாழ்ப்பாணம் எனமருவி வழங்கியநாட்களிலேயே நம்புலவர்கள் யாழ்ப்பாணன்கதையை உருப்படுத்திவைக்க, அன்றேறைய பின்பற்றிய மயில்வாகனப்புலவர் காலவரையறையிகந்து கவிவீராவகரெனும் சமீபகாலத்து யாழ்ப்பாணனை பழையகாலத்துக் கற்பனையிலுள்ள யாழ்ப்பாணனோடுசேர்த்து வைபவமாலையிற்புகுத்திவிடுகின்றவரானார். யாழ்ப்பாணப்பெயரே வீணாகாபுரம் எனச் சமஸ்கிருதமாயிற்று. இதனோடு காந்தருவநகரப்பெயரும், சித்திராங்கதன் எனும் காந்தருவன் இராவணனின் வீணையக்கவரந்து கொண்டுசென்று கிரிமலைச்சாரலில் வாசித்துப்பின் காடுவெட்டித் திருத்திக் காந்தருவநகரத்தை (யாழ்ப்பாணத்தை) நாடாக்கியகதையும் காலக்கிரமமாய் எழுந்தன. இராவணனின் வீணைக்கதையும் மற்றோர்புறத்தில் விரிந்து அவனது தலைகளிலொன்றே வீணைக்கொட்டாகி அவன்தான் யாழ்ப்பாடியென வருகின்றான்.

காலமும் அனைகஞ்செல்ல திருதனுங் கடலுள்ளின்று
கோலவெங் கண்கள்தன்னிற் சிலகண்கள் குளிர்பூவென்னச்
சீலமோ டிடந்துவெற்பின் திருவடிக்கட்டு: “ஓன
மூலமே அபயம்! தீயேன் முழுப்பிழை பொறுத்தி” என்றான்,

என்றொரு சிரத்தைவாங்கி எரிபுரை குஞ்சிரீக்கிக்
குன்றலில் குருகுதள்ளிக் குடுகென வீக்கிமுன்கை
நன்றென உளசூதாங்கி நாம்பினைக் கம்பியாக்கி
வென்றிசேர் வீணைவந்தி மிழற்றினன் கீதநாதம்
(தக்ஷணகயிலையபுராணம் '6)

இது நம் நாட்டுப் புராணகற்பனைகள் எவ்வாறு விரிந்து வி

ரிந்து பரிணாமம் அடைந்துள்ளன என்பதற்கு ஓர் சிறந்த உதாரணமாம்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், யாழ்ப்பாடியின் வரலாறு சமுதாய நிஷேதிக்கப்படல்வேண்டும் என்பது தெளிவு. அப்பால் வைபவமாலையாசிரியர் எடுத்தோதும் விசயகூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி வரலாற்றே சரித்திரசம்பந்தமான நிகழ்ச்சியாம். இது சிறுபான்மை வையாவினும் பெரும்பான்மை கயிலையமாலையினும் அவர்கண்டது. கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியோடு பொருத்திச் சொல்லப்படும் யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றத்தைச்சுட்டி இத்தருவாயில் திச்சயமாய் யாதுஞ்சொல்ல அறியோம். அது பின்னால் ஆராயத்தக்கது. அதன்பின்வரும்அரசர் ஆவலி, இராசமுறை எனும் நூலிலிருந்தெடுக்கப்பட்டதாம் என்பது வெளிப்படை. அந்நூல் கைக்கெட்டா திருத்தல் பெருங்குறையே. இராசமுறையும் சங்கிலியனுக்குமுன்னிருந்த பராசசேகரனோடுநின்று விட்டதாகத் தோன்றும். அப்பால் மயில்வாகனப்புலவர் எழுதியனவெல்லாம் கர்ணபரம்பரையைத் துணைக்கொண்டவைகளாம் என்பது போர்த்துக்கீசர்காலத் தமிழரசர்களின் சரித்திரத்தில் அவர் வரைந்திருக்கின்ற பெரும்பிழைகளால் விளங்கும். இது அன்றோர் சரிதக்கூறும் அமயத்தில் இந்நூலில் எடுத்துக் காட்டப்படுவது காண்க.

ஆரம்ப அநிகாரம் முற்றும்.

முதல்திகாரம்.

பண்டைநாள் வரலாறு

இதுகாறும் தமிழ்மொழியில் யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் வகுத்தீதாரெல்லாம் எம்தீபகற்பம் கூழங்கையாரியச்சக்கரவர்த்திகாலத்துக்கு ஒரு சிறிது முற்படத்தான் குடியேற்றமடைந்தது எனவும், அதற்குமுன் சனசஞ்சாரமற்றுக் காட்டாந்த மணற்றிடராய்க் கிடந்ததெனவுங் கூறுவர். செவ்விய ஆராய்ச்சியில் இக்கூற்றுப் பொருந்தாதென மறுக்கப்படும். இலங்கைமுழுதும் முன்னொரு கற்பத்தில் பாதகண்டமெனும் இந்தியாவுடன் ஒன்றாய்க் கூட்டுண்டிருந்ததெனவும், இந்நிலப்பரப்பு தனக்குத் தென்பாலிலும் மேல் கீழ் திசைகளிலும் மிகவிந்நு பெருங்கண்டமாய்ப் பரந்திருந்ததெனவும் வரையறுத்துக்கூறும் மேதாவியரின் கருத்தைநோக்க, யாழ்ப்பாணம் பண்டைக்காலத்தில் குடிகளின் நியிருந்ததெனக் கொள்ளுமாறில்லை. தென்னிந்தியாவில் ஆதிதொட்டு இடங்கோவியிருந்த குலங்களைச்சார்ந்தனவாய், அக்குலங்கள் பயின்றமொழிகளைப் பயில்வனவாய் இலங்கையிலும் தொல்குலங்கள் விளங்கின. அவற்றுள் யக்கர் நாகர் எனும் இருகுலங்களும் தலைசிறந்தவை. யக்கராவார் புராணகாவியங்களில் யகூர், ராகூசர், அரக்கர், அவுணர் எனப் பல்வாறு கூறப்படும் பழைய முாட்டுச்சாதிகளுள் ஒருகுலத்தவராம். இவர்கள் மிகத் தோள்வலிபடைத்தீதாரெனவும், அரண் செய்த கோட்டைகளை உடையோரெனவுந்தோன்றும். புராண இதிகாசங்கள் எடுத்திசைக்கின்ற இராபீணன் ஆதியோரும், விசயராசன் முதற்கண் மணந்தவளாக மகாவயிச நூல்கூறும் குவண்ணாவும் இவ் யக்கர்குலத்தினரேயென்ப. யகூர், ராகூசர் முதலானோர் இந்நிலவுலகவாசிகளாகாது மேலுலகில் வாழ்வாராமெனக் காட்டும் கதைகள் புராணகற்பனையேயென்க. இவ்வாறு நாகரும் பாதாளலோகத்திற் குடிக்கொண்ட பரதிமானுட வடிவுவாய்ந்த சர்ப்பங்களல்லர், உண்மை மானுடரேயாம். இவர்கள் ஓர்காலம் பாதகண்டத்துத் தக்கிணப் பள்ளத்தாக்குகளிற் தக்கிணமயிற்றீபோலும் பாதாளவாசிகளெனப்பட்டார். இச்சாதியர் இந்தியாவிற் குடியேறிய கோளாரியர் திராவிடர் ஆரியர் எனும் மூன்றுகுலப்பிரிவுகளுள் முந்திய கோளாரியப் பெரும்பிரிவினுட்பட்டவர்கள்; பாதகண்டத்துக்கு வடகிழக்கிலுள்ள மலைப்பிரதேசங்களிலிருந்து கீழிறங்கி ஓர்காலம் அக்கண்டத்தின் கீழ், தென்பாகங்களில் எங்கணும்பாவி மிக நாகீகமுற்

றுத் திகழ்த்தவர்கள். குடியநாகபுரம், நாகபட்டினம், நாகர்கோயில் ஆகிய இடப்பெயர்கள் இவர்களாலுற்பத்தியானவை. இவர்களுல்லாம் நாக அதாவது சர்ப்பவழிபாட்டாளராயிருந்தமை. பற்றி நாகர் எனப்பட்டனரென்பது பண்டைச்சரித்திர ஆராய்ச்சிவல்லோர் மதம். இவர்களது சர்ப்பவழிபாடு இன்றைக்கும் தென்னிந்தியாவில் முக்கியமாய் நாகர்களினுறைவிடமாயிருந்தமலையாளத்தில் நிலைக்கொண்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. நாகருள் சர்ப்பத்தின் விரித்தபடத்தின் சாயலான தலையணிகளைச்சூடும் வழக்கமு மிருந்ததென்பது அமராவதிச் சித்திரங்களில் பொறித்திருக்கும் நாகர்ரூபங்களாற் பெறப்படுவதாகலாம்.

யாழ்ப்பாணத்துத் தொல்குடிகள்

இலங்கையில், நம் தீபகற்பம் நாகர்களுக்கு ஓர் வரசுல்தானமாயிருந்ததெனத் தோன்றும். இதற்குத் தென்மேற்கிலுள்ள கல்யாணி அல்லது களனியாவினும் அவர்கள் மிக்கு உறைந்தனர்போலும். (மகாவயிசம் 1,63) யாழ்ப்பாணத்தான் அவர்களது முக்கிய இருப்பிடமாயிற்றென்பதை அதற்குள்ள நாகதீபம் எனும் பழம்பெயர் விளக்குகின்றது. நாகவழிபாடும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருகாலம் உறைத்துகின்றது என்பதற் சந்தேகமில்லை. பத்தினிக்கடவுள் ஐந்தலைநாக வடிவுகொண்டு அரைந்துசென்று சுறட்டுப்பனை, சீரணி, அங்கனாக்கடவை, முத்துமாரியம்மன்கோயில், சுருவில் ஆகிய இடங்களிற் தரித்து நாகீகோயில்கள் அமைத்தமையைச் சட்டிய ஐதிகத்தையும், பத்தினி கோயில்களிலெல்லாம் பெரும்பான்மை நாகவழிபாடு நடத்தினமையையும் நோக்குக. நாகர்கோயில் எனும் இடப்பெயர் நன்கு அறியப்பட்டதொன்று. நயினாதிவில் இன்றைக்கும் நடக்கின்ற சர்ப்பவழிபாட்டை யாரே அறியாதவர்? இந் நயினாதிவு கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டைச்சேர்ந்த சிங்கள "நம்பொத்த" எனும் புத்தகத்தில் "நாகதீவயின்" என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. நாகதீவு நயினாதிவு எனப் பெயர்மாறியது நயினாட்டர் எனும் பிராமணரொருவர் அங்கு குடியேறிக் கிலமாய்க்கிடந்த நாகதம்பிரான்கோயிலைப் புதுக்கியதன்பின் என்பது ஆயின் "நாகநயினாதிவு" என வையாபாடலில் வருகின்றது. நாகதம்பிரான் நாகநயினார் எனவும் அழைக்கப்பட்டதேயோ? யாழ்ப்பாணம் "நம்பொத்த"வில் "தெமளபட்டமை" எனப்படுகிறது. இங்கு அக்காலம்விளங்கிய புத்த திருத்தலங்கள் பின்வருவன. அவற்றைச் சிங்களத்திலுள்ளபடி இடதுகைப்பக்கத்தி

லும் தற்காலவழக்குப்படி வலதுகையிலுங் காண்க. இவ்வொப்புமையை முதற்கண் எடுத்துக்காட்டினார் ஸ்ரீ ச. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை.

நாககோவில — நாகர்கோயில்
கதுறுகொடவிஹாரய — கந்தரோடை
தெலிபொல — தெல்லிப்பழை
மல்லாகம — மல்லாகம்
மிணிவங்கொழுவிஹாரய — வீமன்காமம்
தன்னிதிவயின — தனதிவு, ஊரூத்துறை
நாகதிகயின — நயினதிவு
புவங்குதிவயின — புங்குதிவு
காறதிவயின — காறைதிவு

நயினதிவுமட்டும் பதினெந்தாம் நூற்றாண்டில் நாகதிவு என அழைக்கப்பட்டபோதிலும், நாகர்கோயிலுக்கும் அத்திவுக்கும் இடைப்பட்ட நம் குடாநாடுமுழுவதும் அதன்முன் பல நூற்றாண்டுகளாய் நாகதிவுப்பெயர் கொண்டிருந்தமை மறுக்கப்படுவதன்று. சிங்கள மகாவமிசநூல் இப்பெயரையே பலவிடங்களில் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சூட்டுகின்றது. நாகதிவுப்பெயர் முதற்கண் அந்நூலின் முதல்அதிகாரத்தில் கௌதமபுத்தரின் இரண்டாம் இலங்கைத் தரிசீனாயசச் சார்ந்துவருவது. மகோதரனும் அவன் மருகன் குலோதரனும் என்னும் இருவர் நாகஅரசர்கள், ஓர் மணியிழைத்த ஆசனத்தைத் தனது தனது என உரித்தாடிக் கொடுஞ்சமர் நிகழ்த்திக்கொண்டிருப்ப, அப்போரிணைவிளக்கி இருவரையுஞ் சமாதானப்படுத்துவான் கௌதமபுத்தர் வட இந்தியாவின் இவ் விசும்பாறாக எழுந்தருளிவந்து அவர்களுக்குப் பஞ்சசீலத்தினை உபதேசிக்க, அவர்களும் எண்பது கோடி நாகப்பிரகைகளும் புத்தரைச் சாண்டைந்துகொள்ளுதலும், அரசரிருவரும் ஒத்தமனத்தினராய் மணியாசனத்தைப் புத்தருக்குக் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பிக்க அவர் அதைத் தமது ஞாபகார்த்தமாய் ஸ்தாபித்து அதனை வழிபடுமாறு பணித்துப்போயினர் என்பது மகாவமிசநூற்கதை. (அதி. 1) புத்தவழிபாட்டுக்குரித்தான இம் மணியாசனத்தையும் நாகஅரசர்களின் முற்பட்ட வெம்போரையும் சுட்டியசெய்தி மணிமேகலை எனும் புத்த தமிழ்க்காவியத்திலும் நிலவுகின்றது. இந்நூல் மணிபல்லவம் எனுந்தீவில் அச்செய்தி நிகழ்த்ததாகக்கூறும். ஆயினும் மணிபல்லவத்தின் இடச்சம்பந்தங்களை நுணுக ஆராயுமிடத்து, நாகதிபமே இக்காவியத்தில் அப்பெயர்பெற்றது என்பது தெற்றெனப் புலப்படும். மணிபல்லவத்தை “நாகநாடு”

என மணிமேகலைநூல்தான் சொல்லுதலும், நாகதிபந்தானும் சில சிங்களநூல்களில் மணிநாகதிபம் எனக் கூறப்பட்டுவருதலும் கவனிக்கற்பாலன. மணிமேகலைநூலில், கோவலனின் காமக்கிளத்திமகளாகிய மணிமேகலை மணிபல்லவத்தின்கண்விளங்கிய அப்புத புத்தராசனத்தைத் தரிசித்துத் தன் முற்பிறப்பு வரலாறுகளை அறியப்பெற்றாளென்றொரு கதாமிசத்தைப் புனைந்துரைக்குமுகத்தால், அத்தீவின் விபரம் பின்வருமாறு காட்டியிருக்கிறது.

இரங்கடல்

நாங்குதிரையுடுத்த மணிபல்லவத்திடைத்
தையாவோவென் நழுவோண்முன்னர்:
விரிந்திலங்கவிரோளி சிறந்துகதிர்ப்பாப்பி,
உரைபெறமும்முழ நிமிசைபோங்கித்
திசைதொறுமொன்பான் முழநிலமகன்று,
விதிமாணடியின் வட்டங்குயின்று
பதுமசுதா மீயிசைவிளங்கி,
அறவோற்கமைந்த வாசனமென்றே
நறுமலரல்லது பிறமரஞ்சொரியாது
பறவைமுதிர்சிறை பாங்குசென்றிராது
தேவர்கோனிட்டு மாமண்ப்பீடிகை
பிறப்புவிளங்கவிரோளி யறத்தகையாசனங்
கீழ்நிலமருங்கில் நாகநாடாரும்
இருவர்மன்னவ ரொருவழித்தேன்றி
யெமதிதென்றே யெடுக்கலாற்றார்,
தம்பெரும்பற்று நீங்கலுநீங்கார்,
செங்கண்சிவந்து நெஞ்சுபுகையுயிர்த்துத்
தம்பெருஞ்சேனையோடு வெஞ்சினம்புரிநாள்
இருஞ்செருவொழியின் எமதிதென்றே
பெருந்தவமுனிவன் இருந்தறமுரைக்கும்
பொருவறுசிறப்பிற் புரையோரேத்தர்
தருமபீடிகைதேன்றியது.....

(மணிமேகலை VIII 1-2, 43-63)

இம் மணிபல்லவத்தைக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து அண்டய “ஆறைந்தியோசனைத்தென்றிசைமருங்கில்” செல்லளி ருப்பதாலும் (மணிமேகலை VI, 211-12), புத்தரின் அடியினை பதிந்த சமந்தம் என்னும் சமனொளிச்சிலப்பு இதற்கு “அயலகத்து” இரத்தினதிவத்திலுள்ளதெனப்படுவதாலும் (மணிமேகலை XI, 21-26), அச்சிலம் புச்சியிற்சேர்ந்து புத்தரை வழிபாடாற்றினார் பரதகண்டத்துக்கு மீளும்வழியில் மணிபல்லவத்தையுங் கடந்துசெல்வர் என்னப்படுவதாலும் (மணிமேகலை

XXVIII. 107-109) மணிபல்லவம் நாகதீபமாகிய யாழ்ப்பாணமே என்பது மலையிலக்கு. (இக்ளை முன்னவரா பெடுத்துவிளக்கினார் முதலியார் C. இராசநாயகமவர்கள் Journal R, A. S. C. B. No. 70)

நாகதீபப் பூர்வகுடிகளாகிய நாகர், தம் புத்தசமயப் பிரவேசத்தின்பின்போலும், சற்றுச் சற்றாகப் பிறகுலங்களோடு கலந்தும் ஒற்றுமைப்பட்டும் போயினார். போயும், அன்றோது பண்டைப்பெயரிடு நாகன், நாகி, நாகம்மாள், நாகமணி, நாகமுத்து, நாகலிங்கம், நாகநாதன் ஆகிய ஆட்பெயர்களில் இன்றைக்கும் நிலவுவது காணப்படும். அவரது நாகவழிபாடு இன்றைக்கும் நாகதம்பிரான் நாகம்மாள் வழிபாட்டில் விளங்குகின்றது. நாகபாம்பை நல்லபாம்பென மக்கள் நாமகரணஞ்செய்தலும், அதனைக் கொல்லுவது தோஷமெனக்கொள்ளாதலும், அதன்புற்றில் கோழியறுத்தல், பால், நெய் ஊற்றல் ஆகிய வழிபாடு இயற்றுவதும் நாமெல்லாம் நன்கு அறிந்துள்ள செய்குகளாம்.

சிங்களக்கலப்பு

கௌதமபுத்தர் பரிநிரவாணமடைந்த ஆண்டு கிறிஸ்தாபத்திற்குமுன் 543-ஆம் என, ஓர் காலவரையறைவழுவிலில், இதுவரையும் கொள்ளப்பட்டது. ஆயின் அம்மகானின் தேகவிபோகம் உள்ளவாறு கி.மு. 483 இலேதான் சிகழ்ந்தது என ஆராய்ச்சிவல்லோர் அறைவர். (Cf Geiger: Mahavamsa Introd.) ததாகதரது கிரவாணத்தன்றே இலங்கையின் பிரதமசிங்கள அரசனான விசயனும் இத்துவீபத்திற் சேர்ந்தனனென மகாவமிச நூல்சொல்லும். (6; 47) இவ்விசயனுவான் வங்கதேசப் பிதிர்வழியிலும் கலிங்கதேச மானூர்வழியிலும் உதித்த லாடநாட்டு அரசனான சிங்கவாகு என்பவனின் மகன். சிங்கவாகு எனும் பெயர்க்குக் காரணம் தேடுதற்குப்போலும், அன்றோன் மிருகேந்திரனான சிங்கத்துக்கு ஓர் மாணுட அரசகன்னிகை பெற்ற புதல்வனென மகாவமிசநூல் கட்டுரைக்கின்றது. ஆயின் இச் சிங்க உற்பத்தியினை நாம்கோடாது, லாடநாடு அரசு புத்தானப்பகுதியிலிருந்ததாயின், அரசுபுத்திரர்க்குள் இந்நாளிலும் வழங்கும் சிங்கு, சிங்கு எனும் பெயரடைதான் அந்நாளில் விசயனின் தந்தை பெயரோடிணைந்திருந்ததெனக் கொள்ளலாம். இதனால் விசயனும் அவனோடு வெளிப்பட்ட சிங்கர்களும் சிங்களரான, அவர்கள் பெரும்பாலும் குடிக்கொண்டபூமி சிங்க

ளராதென ஆகியிருத்தல் அமைவுடைத்தாகும். இதில் சிங்களனும்பதம் சிங்கப்பெயருடையாரது எனும்பொருள் தர, 'ல' என்பது பிரத்தியயமாகும். விசயராசன் முன்னும் ஈழமண்டலம் சிங்களத்தீபமென் றழைக்கப்பட்டது எனக் கொள்கின்றவரான ஸ்ரீ ச. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை, நம் துவீபத்தின் சிங்களப்பெயர், நாகவழிபாட்டாளராயிருந்த நாகரையொப்பச் சிங்கவழிபாடுள்ள ஓர் சாதி மாக்களிலிருந்து உண்டானது என அனுமானிப்பர். (இடப்பெயர்வர. பக். 19) அல்லது சில்லோர் பிறரது மத்தத்தின்படி, சிறீ ஈழம் என்னும் இலங்கைப்புராதனப்பெயர் திரிந்து சிங்களமாகி, அதனால் இலங்கைவாசிகள் சிங்களராகி, அப்பால் இவ்வுண்மையை அறியாதாரால் விசயனின் பிதாவுக்கு மிருகேந்திர உற்பத்தி படைக்கப்பட்டிருத்தலும் சாலும். விசயன் தனது தூர்கிருதமான சீவியங்காரணமாகத் தந்தையால் நாட்டைவிட்டு ஓட்டப்பட்டுத் தன் கூட்டாளிகளோடு எழுநூற்றுவரோடும் நாவாயேறி, முன்பு இந்தியாவின் மேல் கோடியில் பம்பாய்க்கு வடக்கிலுள்ள சூர்ப்பராக (தற்காலச் சொப்பாற) வெணுமிடத்தி லிறங்கினவன், மறித்தும் ஓடமேறி இலங்கையைடைந்து தம்பபண்ணி எனுமிடத்திற் கரைபிடித்தது, குவண்ணு அல்லது குவேனி எனும் யக்கமாதை வது வைசெய்து, யக்கரிப் பலரைச் சங்கரித்துக் குடியேறினன். விசயன் இறங்கியது பெரியதுறையிலரமென்பது மற்றொரு பழைய ஐதிகம். (Queiroz). சிலகாலஞ்செல்லுதலும், குவண்ணுவையும் அவள் பயந்த மகர் இருவரையும் புறம்போக்கி, தனக்கும், மனைமக்களையிழந்துவந்த தன் துணைவர்க்கும் பாண்டிநாட்டினின்றும் பத்தினிகளை வரித்து மன்றல்புரிவித்தான். தமிழ் மொழியாளரான இக்கன்னியர்களும், இவர்களைப் புடைசூழ்ந்துவந்த தமிழ்ப் பரிசனங்களும் பிராகிருதமொழியாளரான விசயனோடுபோரோடு கலந்துபேசிய "அலிவல்" மொழியே பிரதீகாலத்துச் சிங்களமென வருவதாயிற்று. விசயனோடுபோரது பிராகிருதம் முன்னரே யக்கராதியோரது பேச்சோடும் கலப்புற்றுத் திரிவுபட்டிருந்தது. நாகரைமான, யக்கரும் பேசியது தமிழின் ஓர் பாகதீமபோலும். அல்லது நாகரது தாய்ப் பாஷை தமிழோடு புணர்ந்து மருவி இடைக்காலத்தமிழாய் சின்றது எனலும் ஒன்று. இவ்வாறாய்ச் சிங்களம் உண்டானமை தான் அது வசனக்கட்டளவில் முழுதும் தமிழ்போலவும், சொந்தொகுதியளவில்மட்டும் பெரும்பான்மை பாவி எனும் பிராகிருத பாஷைபோலவும் இயங்குதற்குக் காரணம் எனக். சிங்க

எச்சாதியார், காற்கிட்டம்மாத்திரை லாடநாட்டாரும் முக்காந்திட்டம் தமிழர், நாகர், யக்கரும் கலந்து ஆக்கப்பட்டவர்களே என்க. லாட-நாடு இராசபுத்தானத்திலுள்ளதெனில், சிங்களரில் சேர்ந்துள்ள லாடநாட்டிரத்தமும் ஆரியவிரத்தமாகாது, ஸ்கீத்திய இரத்தமேயாகும். இதனால் சிங்களர் திராவிடரான தமிழரோடு மிக்குப் பார்துவமுள்ளோரும், ஆரியரோடு சிறிதும் சேர்த்தியில்லாதோருமாவர். சிங்களமொழி, சொற்பொலியில் ஆரியஉற்பத்தியுடைத்தாய் நிற்பது மாத்திரையால் சிங்களவர் ஆரியராகவறியார். பூகோளத்தில் பலசாதியார் இடைக்காலத்துத் தம் தாய்மொழியை மறந்து பிறமொழிகளை மேற்கொண்டவராகின்றனர். ஓர் சாதியார் இக்காலம் பேசும்பாஷை அன்றோது ஆதிச் சாதியர்க்கத்தைவிளக்கும் அறிகுறியாய் எஞ்ஞான்றும் அமைவதில்லையெனும் உண்மை கவனிக்கப்படத்தக்கது.

சிங்களர் எனும் இப்புதுச்சாதியார் இலங்கையெங்கணும் சிறிதுசிறிதாய்ப் பரந்து, ஆங்காங்குவசித்த யக்கர் நாகர்களையும் விழுங்கித் தம்முளடக்கி, நாடுமுழுவதையும் சிங்களநாடாக்கினர். இத்தருவாயில் யாழ்ப்பாணத்துப் பழங்குடிகளான நாகரும் சிங்கள மகாவெள்ளத்திலமிழந்து அன்னோரோடு ஒற்றுமைப்பட்டுப்போயினர். இம்மாற்றம் பூர்த்தியாகப் பலதூரண்கள் சென்றிருத்தல்வேண்டும். தேவானம்பியத்திசன் காலத்திலேயும் (கி. மு. 247-207), இலங்கையில் நாகரோடு யக்கரும் வேற்றுச்சாதிகளென இருந்தமை மகாவமிசத்தால் தெரிகின்றது. அவ்வரசன் பாடலிபுரத்தினின்று புத்தரது வெள்ளரசின் ஓர்களைபையும், தர்மாசோகன் மகள் சங்கமித்தையையும் அழைத்துவரும்பொருட்டு தூதுபோக்கிய அமைச்சனோடுசென்ற பரிவாரங்களுள் நாகரும் யக்கரும் விளங்கக் காண்கின்றோம். (மகாவமி. 19: 4) அரசுக்களையைக் கொண்டுவரும்வழியில் அதனை அபகரிக்க முயற்சித்தாரெனவும், பின் அவ்வரசிற்கு "நாகர்சளின் அரசபெருமான்" எனும் பட்டங்கட்டி அதனை நமஸ்கரித்தாரெனவும் அந்நால் காட்டும் நாகர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக் குடிகளையா? (மகாவ. 19-11: 22) இங்கு அந்நாளில் இலங்கை எனும் பிராமணர்சிராமம் ஒன்றிருந்ததெனவும் விளங்குகிறது. (மகாவ. 19: 37) நாகர்களது சமயமும் பிராமணர் சமயமும் பின்னைக்காலத்தில் ஒன்றுபடுத்தப்போயிவ்வாகவே, அந்நாளில் நாகரீபத்திற் பிராமணரிருந்தமையும் விடப்படன்று.

சம்புகொலத்துறை

வெள்ளரசு வந்திறங்கிய சம்புகொலம் எனுந்துறையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கு னுள்ளதென்பது, இப்போது சந்தேகமறத்தாபிக்கப்பட்டதொன்று. அத்துறையைக் கொளும்புத்துறையெனக் காசிச்செட்டித்துறை நம்பினார். (R. A. S. C. B. JI.) காங்கேசன்துறைபெண்பவல் பிரிஸ்துரைவாதித்தார். (R. A. S. C. B. JI. No. 70. pp. 17. 19.) ஆயின் ஸ்ரீ குமாரசுவாமிப்பிள்ளை சுட்டிக்காட்டியாங்கு (Ceyl Antiq) அது மாதகற்கரைபிலுள்ள சம்பல்துறையென்பதில் மயக்கமின்று. சம்புகொலத்துறை, சம்பகலத்துறை எனவும், சம்பல்துறையெனவும் பாவைவழக்கில் எளிதின் பருவுகல் வெளிப்படை. * அன்றியும் மகாவமிசத்துச் சம்புகொலம் கங்கைநதி முகத்துவாரத்தில் அமைந்த தாமலித்தி (தாமிரலிப்தி) எனும் தமிழுக்கிலிருந்து ஏழுநாட் கப்பல் தூரத்திலும், அனாராதபுர வடக்குக்கோட்டை வாசலிலிருந்து பதினானூர் நடைத்தூரத்திலுமுள்ளதாய் நாகரீபத்தில் விளங்கியது. (மகாவமிச. 19, 35; 22, 23; 40, 35.) இவ்விபரங்கள் சம்பல்துறைக்கு நன்றாய்ப்பொருந்தும், மகாதொட்ட எனும் மாதோட்டத்துறை தக்கண இந்திய துறை முகங்களோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்தபடி, சம்பல்துறை உத்தர இந்திய துறைமுகமாகும் தமிழுக்கோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்தமை ஏற்புடைத்து. இத்துறை ஓர்காலம் பிரசித்திபெற்றிருந்ததென்பதற்கு இதற்கருகிலிருந்து மாதகல் சில்லாலை பண்டத்தெருப்பு கந்தமோடை எனுமிடங்களுக்கடாகக் செல்லுகின்ற பழைய இராசபாதையும், அதன்மருங்கே ஆங்காங்கு ஆழ்ந்துவிடப்பட்ட கேணிகளின் பழம்படிக்கட்டுகளும் தக்கசான்று. தேவானம்பியதிசன், தான் வரவழைத்த வெள்ளரசிலிருந்து உண்டான கன்றுகளுள்ளொன்றைச் சம்புகொலத்தில் ஆதிவெள்ளரசு இறக்கவைத்தவிடத்தில் நாட்டி, சம்புகொலவிகாரை, திசமகாவிக்காரை பாசிராம எனும் கட்டடங்களையும் திருமாணித்தான். (மகாவமி. 20; 25) அரசநின்றவிடம் இன்றைக்கும் கோதுமளுவை (பிரதிமளுவை) என்றும், திசமகாவிக்காரைநின்றவிடம் திசைமளுவை என்றும் கூறப்படுவனவாய்ச் சம்பல்துறைக்கணித்தாயுள்ளன என்பர் குமாரசுவாமிப்பிள்ளை. சம்பல்துறையில் தற்காலத்தார் அந்தியெஷ்டியையும்

* அன்றி, சம்புத்துறை சம்பல்துறை என்கா ஆடையீடு பெற்றது என்றும் ஒன்று, சீந்தி (சுல்கிருசத்தில் ஜீவந்தி) சீந்தில் கைவழங்குவதுதேவல.

தலமாயுள்ள திருவடிநிலை புத்த சம்பந்தத்தினையே உணர்த்து
மென்பது இராசநாயகமுதலியாரின் அபிமதம். (loc cit, p. 35)

பிரதம கல் ஆலயங்கள்

தேவாமைப்பியதிசன் பௌத்த நிர்மாணங்களை அமைத்த
தோடு உள்ள நிறைவெய்தாது, யாழ்ப்பாணத்தைக் கௌதம
புத்தர் முன்னொருகாலம் இருவர் நாகர்களின் சமரைச் சமன்ப
டுத்தும்பொருட்டுத் தரிசித்த ஐதிகத்தையுணர்ந்து, அத்தரிச
னையாற் கீர்த்திவாய்ந்த தலங்கடோறும் தாதுகர்ப்பம் (தகோபா)
எனும் தூபிகளையும், பௌத்தர் ஆச்சிரமங்களாகிய விகாரைக
ளையும் எடுப்பித்தான். (மகாவமி. 19; 36) இத்தலங்களுள் வி
சேஷித்தது 15 ஆம் நூற்றாண்டில் கதுறுகொட எனவும், போ
ர்த்துக்கீசர் காலத்தில் கந்தரக்குட எனவும் பெயர்வழங்கிய த
ற்காலக் கந்தரோடையேபோலும். யாழ்ப்பாண வைபவமாலையு
டையார் சுட்டுகின்ற கதிரையையும் கந்தரோடையேயாகலாம்.
இவ்வூருக்கணிமையில், சுன்னாகத்தில், கதிரையலை எனும் ஓர்
மேடு (அயரகஸ்தானத்துக்கும் சந்தைக்குமிடையில்) இருத்த
லையுங் கவனிக்குக. கந்தரோடை ஓர் விசேஷித்த புத்த ஸ்தல
மாய் விளங்கிற்றென்பது அங்கு காணப்படும் டல தூபிகளின்
அடித்தளங்களாலும் அவற்றுட் சுண்டெடுக்கப்பட்ட புத்தகிலை
கள் ஆதியவற்றாலும் பெறப்படும் என்பர். அந்நாளில்லாவிடி
ல் பின்னாளிலாதல் கந்தரோடை முக்கிய பௌத்ததலங்களி
லொன்றாயிருந்ததென்பது “நம்பொத்த” விவரிந்து நன்றாகத்
துணியப்படும்.

பௌத்தர் கட்டிய தூபிகள் விகாரைகளே யாழ்ப்பாணத்
தில் முதற்கண் எடுக்கப்பட்ட கல் ஆலயங்களாம். இந்தியாவி
லும் பௌத்தமத எழுச்சியின் பின்னணி கல்லால் எழுப்பப்
பட்ட ஆலயங்கள் அறியப்பட்டவைகளல்ல. ஆரிய சமயவழி
பாட்டில் யாகசாலைகள் என அவ்வவமயத்தில் வகுக்கப்பட்ட
இடங்கள் வழங்கின. திராவிடர் சமயவழிபாடுகளில் ஆற்றிடை
க்குறைகள், மரங்கள், நடுகற்கள், கல்லடுக்குகள் தாம் ஆலயங்க
ளாயின. பௌத்தசமயத் தொழும்பர்களே முதற்கண் புத்தரி
ன் என்புமுதலிவைகளை (தாது) அடக்கிவைக்கும்பொருட்டுத்
தாதுகர்ப்பங்களைக் கல்லாற்கட்ட ஆரம்பித்தனர். இத் தாதுக
ர்ப்பத்தின் வட்டாகாரமான வடிவம், ஆரியர்கள் தந்தலைவர்களி
ன் வட்டக்கொட்டில்கள் போன்ற குகைகள் குடைந்து (கர்ப்பம்)

இறந்தோர் என்புகளை அடக்கி, அக்குகைகளினுட் சிராத்தஞ்
செய்யும்பொழுது உண்டாகும்புகை வெளிக்கொள்ளுமாறு மு
கட்டிற் குழாய் (தூபி) அறுத்து விடும் வழக்கத்தினின்று உண
டானது. முன் குகைவடிவமாயிருந்த தாதுகர்ப்பம் பின் புத்த
ர்களாற் கற்கள் அடுக்கி எடுக்கப்படுவதாயிற்று. புத்தர்கள்தாம்,
உண்ணைசைகள் சங்கமாய்க்குழுமி வாழுவதற்கு இருப்பிடம்
வகுக்குமுதற்கால், மலைச்சாரல்களிற் குடைந்தெடுத்தும் கற்கள
டுக்கிச் சிவர்களை வகுத்தும் விகாரைகள் ஆக்கத் தலைப்பட்ட
னர். ஓர்காலம் பௌத்தமதம் பரதகண்டமுழுதும் பரந்ததாக
வே, ஆங்காங்கு அளவிறந்த திகோபாக்கள் எடுத்தும் கல் வி
காரைகள் குடைந்தும் விடப்படுவனவாயின. பின், வைதிகச
மயங்கள், சிறிதுகாலம் மறைந்துகிடந்தவை, அரசர்களதுமுய
ற்சிபால் தலைகீழித்து பௌத்தசமயத்தோடு சமர்ப்புரிந்து அத
னைப் புறக்கண்டபோது, அப் பௌத்தசமய நிர்மாணங்கள்
சைவ வைஷ்ணவ சாக்த ஆலயங்களாக மாற்றப்பட்டன. அத
ன்பின்னரே பௌத்த தூபிகள், விகாரைகளின் உருவத்தை அ
னுசரித்துக் கல்லடுக்கி ஆலயங்கட்டும் வழக்கமும் தலைப்பட்ட
து. தற்கால சைவ வைஷ்ணவ சாக்த ஆலயங்களெல்லாம் பௌ
த்தரின் தாது கர்ப்பமும் (கர்ப்பக்கிரமம்) தூபியும் (விமானம்)
ஒன்றித்து உருவானவைகளாம் என்க. இலங்கையில் தேவா
னம்பிபதிசனின் நாட்சுளுக்குமுன் பௌத்தமதம் பரந்திராத
வகையில், கற்கட்டமரான தேவாலயங்களும் இல்லாதவையு
யின.

சிங்கள இடப்பெயர்கள்காட்டும் பழஞ்செய்திகள்

தற்காலத் தமிழரின்முன் சிங்களர்தாம் யாழ்ப்பாணத்தில்
குடி கொண்டு இருந்தனரென்பது இந்நாடெல்லாம்
மல்கியிருக்கும் சிங்களப்பெயர்த் தானங்களாலும் பெறப்படும்.
ஞாபகசின்னங்களுளெல்லாம் பெயரீட்டுச் சொற்களைப்போலும்
பழமைவாய்ந்தவைகளில், பண்டைநாள் ஓர்சாதியார் ஓர்தர்னத்
தில் வசித்துப்போயினர் என்னுஞ் செய்திக்கு வேறுசாசனசா
ட்சிகள் இல்லாமற்போகலாம்; சாட்சிகளிருப்பினும் அவை மய
க்கமுள்ளவைகளாகலாம்; அன்னோர் அத்தானத்துக்கு இட்டு
வழங்கிய பெயர்மட்டும் நிலைப்பதுண்டாயின், அதுவே அவர்
கள் ஒருநாள் அங்கு குடிபொண்டிருந்தமைக்கு என்றுமழியா
த, சந்தேக விபரீதமில்லாச் சாட்சியாகும். இவ்வாறே யாழ்ப்பா
ணத்துத் தானப்பெயர்களுட் பெரும்பாலானவை, அந்நாடு ஆ

கிழில் சிங்களராட்சியிலிருந்து, பின்னர்தான் அன்னைரோடு முதற்கண் சிறுகக் குடியேறிச் சற்றுச்சற்றாக அவர்களைப் புறத்தகற்றி இடங்கொலிக்கொண்ட தமிழர்வைப்பட்டுதன்பதற்குக் குன்றாத சாட்சியாகின்றன. யாழ்ப்பாணத்திற் சிறுபான்மை தக்கண இந்தியாவின்னறு குடியேறிய தமிழரார் பெயரடைந்த ஊர்களுமுள்ளன. இவை நலலூர், திருநெல்வேலி, புத்தூர், இடைக்காடுமுதல் இன்னுஞ்சில. இவ்வூர்கள் தம்முள்ளுங் காணிப்பெயர்கள் பெரும்பான்மை சிங்களமாகவே விளங்குதலின், முன் சிங்களவர்களா யிருந்தனவற்றைப் பின் தமிழர் பிடுங்கியெடுத்து அவற்றுக்குத் தாந்தாம் எங்கிருந்து புறம்போந்துவந்தனரோ அவ்வத் தென்னிந்திய ஊர்ப்பெயர்களைச் சூட்டினரெனக் கொள்ளக்கிடக்கிறது. ஊர்ப்பெயர்கள் சில தமிழ்ப்பெயர்களாயிருப்பினும் காணிப்பெயர்கள் பெரும்பான்மை எங்குணும் சிங்களமாயிருத்தலின், சிங்களரே பண்டைநாளில் நாடுமுற்றும்பரவி, அந்நாட்டின் நிலத்தன்மையைப் பரீட்சித்தறிந்து அவ்வநிலத்திற்குரிய பெயரைவழங்கி வாழ்த்தனரென்பது வெள்ளிடைவிலங்கலாம்.

யாழ்ப்பாணத்து இடப்பெயராய்ச்சி பல அரிய பழஞ்செய்திகளை விளங்கத்தருவதென்று. நாம் முன்னும் பலகாற்சட்டியதாய் ஸ்ரீ குமாரசுவாமிப்பிள்ளை இயற்றியதாயுள்ள “வடமாகாணத்துள்ள சில இடப்பெயர்களின் வரலாறு” என்னும் விலைமதித்தற்கரியதால் இவ்வாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த சாதனமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. இப்பிரிவில் நான்குறுவன பெரும்பாலும் அந்நூலையே ஆதாரபாய்க்கொண்டனவெனவறிக.

சிங்களர்தாம் நந்திபகற்பத்தில் நெல்வேளாண்மையையும் சிறுதானிய விதைப்பையும் தோட்டச்செய்கையையும் ஆதியில் நிகழ்த்தினர் என்பது வயல்கிலங்களுக்குக் “கும்புற” “தெணிய” “தூ” ஆதிய பெயர்களும், சிறுதானிய விளையுங்களுக்கு “புலவு” “புலே” ஆதிய பெயர்களும், பழந்தோட்டக்காணிகளுக்கெல்லாம் “வத்தை” முதலிய பெயர்களும் பயிலுவதாற் பெறப்படும். “கமம்” எனுஞ்சொற்கு “நிறைவு” எனும் பொருளன்றி விளைகிலம் எனும்பொருள் தமிழிலுள்ளதன்று. சிங்களத்தில் மட்டும், கம(க்ரூப) என்பது கிராமத்தைபும், அதற்குவிசேஷ அங்கமாயுள்ள விளைகிலத்தையும், சிறுபான்மை குளத்தைபும், அப்பால் கிருஷித்தொழிலையும் உணர்த்துவதாம். சிங்களர் நாட்களின் கமங்களினும் கமரூளைமாரினும் ரூபகமே இன்றைக்குக்

கமக்காரன் எனும் நாமகரணத்திற் கரந்துகிடக்கின்றது. கமக்காரர் ஆதியாம் உயர்ந்தோரை இழிந்தோர் “நயிர்தை” என அழைப்பதும் சிங்களர்கால வழக்கமேபோலும். போர்த்துக்கீசர்நாட்களிலும் வன்னிராட்டுவயல்கள் கமம் என அழைக்கப்பட்டன. (Foral of Jafanapatao 1645) “கம” எனும் சிங்களப்பகுதி கிராமம் என்னுங்கருத்தில் சன்னாகம், பன்னாகம், கரம்பகம் ஆதியஊர்ப்பெயர்களில் வழங்குகின்றது. “கும்புற” என்னப்பட்ட வயற்பெயர் இந்நாளில் மார்க்கம்புரை, திக்கம்புரை, அளக்கம்புரை, கம்பரவுடை ஆதிய காணிப்பெயர்களில் காணப்படுகிறது. “தெணிய” எனப்பட்ட வயல்கள் கொட்டுவதெணி, வட்டத்தெணி ஆதிபவற்றில் விளங்குகின்றன. “தூ” பெயருள்ள வயல்கள் பச்சிலைப்பளியில் அனந்தம். அப்பால் “புலவு” எனும் சொல்வழக்கை நோக்குக. அது பொலவ, பொல எனுஞ் சிங்களத்தினின்றே எழுந்ததென்பது தேற்றம். மறவன்புலே எனும் ஊர்ப்பெயருங் காண்க. துறட்டிப்பளை, செம்பளை, கிராம்பளை ஆதிய பல காணிப்பெயர்களில் சிங்கள “பொல”ச்சொல்லு வேறோர்வகையாய் மருவிநிற்கின்றது. காடுவெட்டிச் சுட்டுப்பின் சிறுதானியம் வாழை கிழங்கு ஆதியன பயிரிடும் “வேண” எனும் காணிப்பெயர், அல்வாயிலுள்ள நீர்வளச்சேனையில் மீர்கிருக்கிறது. இனி நம்நாட்டில் ஆதிதொட்டுச் செய்கைபண்ணப்பெற்ற “வத்தை”கள் எண்ணிறந்தன. ஒவ்வொருரிளும் காணிப்பெயர்களுள் அவற்றைக்காணலாம். இத்தேரட்டங்களைப் பண்டைக்காலத்து ஆண்டசித்தா, சாத்தனா, கீறியா, கிரா, வயிரா, தம்பா, அவலியா, சிங்கா, க்ருவா ஆதியாம் சிங்களர்களின் நாமங்கள் அவ்வவ் வத்தைபொடு பிணைப்புண்டு, சித்தாவத்தை, சாத்தனாவத்தை, கீறிபாவத்தை என்றற்றொடக்கமாக இன்றைக்கு வழங்குகின்றன. தம்மையாண்டோரின் தனிப்பெயர்களையன்றி அன்னை குலம் தொழில் நிலைமை ஆதியவற்றையும் இவ்வத்தைகள் நமக்குக் காப்பாற்றித்தக்திருக்கின்றன. இவ்வாறே அந்நாட்களின் வடுவா (தச்சன்), பத்தா (பதுவா வெணுமிழிசுவத்தவன்), ஆம்பட்டயா (மயிரிவிளைஞன்), அறுவ (சுவவன்), கம்புற (கன்னன்), கொவ்வா (பக்காப்போன்), கொவி (வேளாளன்), வழுணா (பிராமணன்), வல்லியா (உரூடியசாதியான்), வண்டா (அரசகுலத்தோன்), கமரூளை (கிராமத்தலைவன்) ஆதியோர் வடுவாவத்தை, பத்தாவத்தை என்றற்றொடக்கமாக அவ்வவருடைய வத்தையின்பெயரில் நின்றொளிந்தல் காண்க.

பயிர்ச்செய்கை விஸ்தீரணமாய் நடைபெற்றது, தென்னி,

பனை, தோடை, எலும்பிச்சை, மாதானை, விளாத்தி, இலுப்பை, நீர்வல், மூங்கில் ஆகியன நாட்டப்பெற்ற தோப்புக்கள் ("வத்தை" 'தெணிய") பல. இவற்றை பொல்வத்தை, தல்வத்தை, நரநீர் தனை, கம்பரத்தனை, கராத்தனை, கெருவத்தனை, மீத்தனை, தள்தனை, இரணத்தனை ஆகிய இடப்பெயர்கள் இன்றைக்கும் காட்டும். வாழை, கத்தரி, கிழங்கு, கீரை, உளுந்து, எள்ளு இவை பயிரிடப்பட்ட தோட்டங்கள் கேல்வத்தை, எழுவாடவத்தை, உடலாவத்தை, வள்ளலாவத்தை, தம்பலாவத்தை, உந்துவத்தை, தெல்வத்தை ஆகியனவற்றுல் விளங்கும். அந்நாளின் பூர் தோட்டங்களும் பல. செந்தாவத்தை, மல்வத்தை, சாத்தானை காண்க. இவற்றுள் புத்தாலயங்களுக்கிரியனவாய்ப்போலும் அசபூர்தோட்டங்கள் ("உயன") இருந்த தானகளை வெப்பியனை, உயனைவளவு, உய்யான்தோட்டம், உயனைக்குரோச்சியவளை என்பன குறிக்கும். "சீமர" எனும் ஈறுள்ள காணிப்பெயர்களைல்லாம் ஒவ்வொரு பயிர்வகைசெய்தற்குரிய காணித்துண்டுகளைக் காட்டும். இவற்றுட் பல பிற்காலத்துத் தமிழ்ச் குடிகளாற் பெயரிடப்பட்டனவுமுள்ளன. வெறும் புற்றகைகள் சிங்களரால் "தலாவ" "வாட்ட" "பிட்டனிய" எனப்பட்டு, தலவை, துளாவை, குறுநங்கைவாரடி, கிணியம்புத்தினி ஆகிய நங்காலக் காணிப்பெயர்களாய் மாறிநிற்கின்றன. அக்காலத்து மரச்சீசாலைகள் "கொல்ல" என வழங்கித் தமிழரால் கொல்லை, ஒல்லை, கோலை, ஓலை, குலை எனும்புடைத்தனவாகி வாகொல்லை, களவொல்லை, மாங்கொலை, கிரிபோலை, பனுகுலை ஆகிய இடப்பெயர்களில் நிலவுகின்றன. அந்நாளில் ஆங்காங்கு இன்னமரத்தடி என அறியப்படுவதற்கு இலக்காய் நிழல்செய்துநின்ற மரப்பெயர்களை பிப்பிலி, போதி, கயட்டை, கோக்காம்பு, குக்குறுமான், பலட்டை, கொக்கொட்டியன், சித்திரமொழி, முலவை ஆகிய இடப்பெயர்களில் இன்றைக்கும் காணலாம். மரக்கூடல்களைக்குறிக்கும் "கொழுவ" எனும்சொல் கொடிகாமம், இளகாமம், தேகாமம், தம்பகாமங்களிலும், "றுப்பா" எனுஞ்சொல் குடாரப்பு போக்கறுப்புகளிலும், "கொன்ன" எனுஞ்சொல் தம்பக்கோணையிலும் மருவிநிறறல் காண்க.

சிங்களர்காலத்துக் குளங்கள் பலவற்றை இன்றைக்கும் காட்டுவை, பொக்கனை, யாமா எனும் ஈறுள்ள பெயர்களாலறியலாம். "கட்டுவ கட்டுக்குளத்தைக் குறிக்கும். பொக்கனை குளத்தைக்குறிக்கின்ற "புஷ்கரீணி" எனும் சமஸ்கிருதபதத்திலிருந்துவரும் பொக்குள எனும் சிங்களம். மரதகல், அச்சுவே

வி, சன்னாகம், தொல்புரம், மாவட்டபுரமாதிய பலவிடங்களில் இடப்பெயர்க் குளங்களுள்ளன. யாமா அல்லது பேய்க்கிணறு எனும் பேருற்றுக்கூவல்கள் சண்டிருப்பாய், நவாவி, ஊரெழு, குரும்பசிபடி ஆகியவர்களிலுள். குளத்தையும் வாய்க்காலையுங் குறிக்கின்ற "கொட" "ஓட" என்பன கொடை, குடை, ஓடை, உடை என விகாரப்பட்டு, தங்கோடை, அம்பலாககுடை, போதியோடை, பொக்கணவுடை ஆகிய பலவிடப்பெயர்களிலே நிகிறன. குளத்தையும், மேட்டுப்பாகம்மட்டும் செய்கைக்குரியதும் மற்றையபாகங்கள் செதுப்புநிலமாயுள்ள துமரன வயல் வெளியையுங்காட்டும் "வில" "வில்" எனும்பொதிந்தன் இணுவில், உடுவில், கொக்குவில், கோண்டாவில், நந்தாவில், மட்டுவில், மந்துவில், துணாவில், வேராவில், இத்தாவில், மிருசுவில், வேவில், கருடாவில், கருவில், நீவில் ஆகியன இன்னும் பலவுள். குளத்தையடுத்த செய்கரை, அணை, என்னும் பொருள்தரும் "நியா" எனும்பதம், நிகள எனச் சில்லிடங்களுக்குப் பெயராயமைந் திருத்தல் காண்க. இப்பொருளினையே படைத்த "வெட்டிய" ஈறு, அளவெட்டி, கரவெட்டி ஆகியவிடங்களிற்றேன்றும். "ஆவி" எனும் குளக்கட்டு தலையாளியில் விளங்கும். குளங்களினின்று நீர்கொண்டுசெல்லும் "ஆல" என்னும் புராதன வாய்க்கால்கள் பல பன்னூல், துன்னூல், இளவாலை, சில்லாலை, தல்லாலை, அரியாலை, ஏழாலை, சாசாலை, மீசாலை, தம்பாலை, மாப்பிளாலை, சங்கிலூல், களகாலை, செங்காலை, திக்காலை, கோணலை என இன்னமனைகவிடப்பெயர்களில் இலங்கி அந்நாளின் நீர்ப்பாய்ச்சுதற்றிறத்தையும் நிலவளத்தையுங்காட்டிநிற்கின்றன. குளத்தின் மேற்பாகத்தைக்காட்டும் "தவல்ல" என்பது தாவளையெனநின்று கீழ்வாய்க்காலாகும் மற்றையோடுபொருத்தித் தாவளையற்றுலை என்றிருத்தலையுங்கவனிக்குக.

சிங்களர் விவசாயத்தோடும் நீர்ப்பாய்ச்சுதலோடும் சம்பந்தப்பட்ட பெயர்களை நம்நாட்டுக்கு வழங்கியதோடமையாதும் தாம் பல்லாண்டு குடியிருந்து நன்றாய்ப் பழகியநின்ற இந்நாட்டின் நிலத்தன்மை, அவ்வநிலத்தின் உருவம் ஆகியவையிளங்கப் பல வேறுபெயர்களையும் அவ்வவ்விடங்கட்கு நல்கினார். வாய்க்காலை; ஆற்றை அடுத்தபுயியை "உல்ல" என்றார். இது உல்லை, உச்சலை, கடவளையாதிய பெயர்களில் மருவிநிற்கும்; வயலேரத் துண்டிவலத்தை "கடலெல்" என்றும், மேட்டை "பில்லாவ" என்றும் வருத்தார். இவை அங்கணக்கடவை, தெளிக்கடவை; கரம்பைக்கடவை ஆகியவிடங்களிலும் அம்பம்பிளி

லாவையிலுந்திரித்துநின்றன. வெள்ளந்தங்குமிடத்தின் நடுவிலுள்ள திட்டியைத் “துவ” என்றார். இது சவரன்தூ, கப்புதூ, கொன்னைதூ முதலிய பலவிடங்களிற் பயிலுகின்றது. நீரிடில்லாதோடுமிடங்கள் “பராப” எனப்பட்டவை இன்றைக்கும் தெவிண்டப்பிராய், உரும்பிராய், வேலம்பிராய், தலம்பிராய் ஆகிய ஊர்ப்பெயர்களாற் சுட்டப்படுகின்றன. “ஊருவ” எனப்பட்ட பாழ்நிலங்கள் ஊர்வை எனவும் “கல, கல்ல” எனப்பட்ட கலட்டுநிலங்கள் கல்லை, மாதகல், பத்தகல், என்பனவும் ஆயின. பறட்டைக்காடுள்ள பிரதேசங்கள் “வன, ஆன, வின்ன, பலான, விலான” எனும் முடிவுகள் பெற்று மாதவனை, அங்குளானை, ஈவினை, கட்டுப்பிலானை, கம்பினிவிளானை, வசாவிளான, சிறுவிளான் ஆகிய தற்கால ஊர்ப்பெயர்களாயின. காட்டுப்பூமியையோ வளைந்தவிடத்தையோ விளக்கும் “வல” எனும் கல்வளை, எருதாவளை, கோணாவளையாகிய விடங்களிலும், “வக்க” எனும் வாத்தாவக்கை, கம்பிராவக்கை ஆகியவற்றிலுந் தொனிக்கின்றன. “வள” எனும் பள்ளப்பொருளுள்ள முடிவு தம்மையிற் ரேன்றுவது போலும். சிங்களர் சமநிலங்களுக்கிட “பொத்த” எனும் பறட்டை கறண்டகப்பத்தை, சிமிளாம்பத்தை, அம்பலம்பற்றை, சலியாபத்தை ஆகிய நாமங்களில்கிழ, பறட்டைக்காடுசெறிந்த மேட்டைக்குறிக்கும்பொருட்டு அவர் வழங்கிய “லந்த” “கனத்த” எனும் ஈற்றுநாமங்கள் துன்னந்தை, கட்டிலந்தை, அட்டாரந்தை எனவும்; கனத்தை, கணகனத்தை எனவும் வருகின்றன. மணற்பூமியைக்குறிக்கும் “வல்ல” எனும்பதம் சுதுமலை, அனுவலை என்பனவற்றில் சிதைந்திற்றும். திடர்களான “பிட்டி” பெயர் உடுப்பிட்டி, யட்டம்பிட்டியாகிய பலவிடங்களிற்றுலங்கும். வெளிகள் “பாய” எனும்பெற்று மூளாய், வளலாய், துணுக்காய் ஆகியவற்றிற் பயிலும். மூலைகள் “முல்ல” என்னும் இறுதியோடு துறையாமூலை ஆகியவிடப்பெயர்களிலும்; தலைப்புகள் “ஒலுவ உலுவ” எனும்பெறுகின்றன. உளுவை, அத்துளு, சோனெளு, தம்பளவை, சும்பனெளுவை ஆகிய பெயர்களிலும் மறைந்துதோன்றும். சிற்றிடங்கள் “நிய” எனவும், காவல்கள் “ரக்க” எனவும்பட்டு வறணி மயிலணி, கைக்கினியவரகவும்; இரூக்கை, இறக்காவளை, இறக்காதெருவரகவும் உருமாறின. கடலோடு சம்பந்தப்பட்ட கழியைக் “கலப்புவு” என்றனர். தனங்களிப்பில் அதனையறிக. துறை எனப்பொருள்படும் “தொட்ட” எனும் சிங்களப்பதம் தொட்டு தொட்டுவை என்பனவற்றிலும்; “தற” உடுத்துறை, ஊருத்துறையாகியவற்றிலும் திரிந்து தோன்றுகின்றன.

இடத்தையுணர்த்தும் “ஹிட்டிய” “லய” “மன, மான” “பான, பனெ, பான” “பாய” “எஸ்ஸ” “பத்தன” “பொத்தான” “ஒலுவ” என்னும் பெயர்கள் தம்பசிட்டி, போயிட்டி, தையிட்டி, சிலம்பிலாட்டி, இராக்கலட்டியாகியவைகளிலும்; பலாலி, செருக்கலி ஆகியவைகளிலும்; ஆக்கமானை, வதிரமானையாகியவைகளிலும்; மயிலிப்பனை, அம்பனை, கருகம்பானையாகியவைகளிலும்; மானிப்பாய், சண்டிருப்பாய் ஆகியவைகளிலும்; வலிச்சை, கலிச்சை, காக்காசி ஆகியவைகளிலும்; சங்கடப்பத்தனை, சடையப்பெற்றானை ஆகியவைகளிலும்; வெள்ளருவை ஆகியவைகளிலும் வருதலை முறையின்வைத்துக் காண்க. வாசல்தானம் குடியிருப்பு என்னும் பொருளுள்ள “கெ, கெய, பல்ல” எனும் சிங்கள ஈற்றுப்பெயர்கள் தலங்கமக்கை, அலுக்கை, மொக்கை முதலிய பலவிடங்களிலும்; பச்சிலைப்பனி, மிச்சபனி ஆகிய ஊர்ப்பெயர்களிலும் வருகின்றன. “காலையடி” எனும் அபிதானத்தினால் அறியப்படும் இடங்களெல்லாம் சிங்களர்காலத்தில் காலகைமமாக்கள்கட்டும் இடங்களாய் இருந்தன” போலும். “கொட்டுவ” எனும் சிங்களமொழியின் சிதைவை உள்ளடக்கிய பெயர்கொண்டவிடங்கள் ஒர்வேளை அரசனுக்குரிய அரண்கொண்ட தானங்களாய்த் திகழ்ந்திருக்கலாம். கொட்டுவதெனி, கொட்டைக்காடு என்பன காண்க.

பெளத்த சம்பந்தத்தையுணர்த்தும் இடப்பெயர்களும் பல. போசிட்டி போதியோடை முதலிய “அரசடி”கள் எல்லாம் அவர்க்குச் சிறந்த வழிபாட்டுத்தலங்களாயிருந்தன. அவ்வாறே “மனுவ” பெயருள்ள திசைமனுவை ஆகியவிடங்களுமாம். பள்ளியவத்தை முதலிய பெயர்களும், நம்பொத்தவில் காட்டிய விகாரைகளுள்ள இடப்பெயர்களும், புத்தகோவிலடி புத்தகலட்டி என ஆங்காங்குவழங்கும் பெயர்களும் பெளத்த ஆலயங்களின் நின்றவிடங்களைக் குறிக்கும். வேரம் எனும் சொல்லையடக்கிய இடப்பெயரெல்லாம் பழைய புத்த விகாரைகளைச் சுட்டும். இவை வேரம், வேரக்கை, வேரக்காடு, வேரவிளான், சிட்டிவேரம் ஆகியன. சுளிபுரம் தொல்புரம் என இன்றுதிற்பவை சுளுவேரம் துளவேரம் எனும் சிங்களப்பெயர்களாம். வல்லிபுரமும் வலிவேரமேயோ? அது “மணற்கையிலுள்ள விகாரை” எனச் சிந்தித்தற்கு அங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட புத்தசிலை ஒர் எதுவாகலாம். இனி உன்னுன்சைகள் எனும் புத்த சங்கத்தார் ஊர்தோலும் குழுமியிருந்தற்குச் சங்கத்தாவட்டல், சங்கியவத்தை, சங்கரப்பாய், சங்கானை ஆகியவிடங்களு

சாட்சிபகரும். சிங்களர்காலத்தில் பிராமணரும் ஆங்காங்கு வசித்ததற்கு வவுணுவில் ஆகிய இடப்பெயர்ச்சான்று. இந்து மதத்தோடு அதற்கு முற்பட்ட நாகவழிபாட்டையும் பொளத்தர்கள் தம்மதத்திற் தழுவிவேற்றியிருப்பர். சிங்களர் கி. பி. இரண்டாமதாற்றாண்டளவில் பத்தினி தெய்யோ என்னும் கண்ணகையின் ஆராதனத்தை மேற்கொண்டபின்னர் பெயரிட்ட இடங்களும் சிலவுள. இவற்றுள் “பாய்” என முடியும் சிலவற்றைப்போன்ற பத்தினிப்பாடியொன்று. “பெ” எனும் பெயரீறுள்ளவிடங்களிலும் சில ஒவ்வோர் கோயிலிருந்தவிடங்களாகலாம்.

இவ்வாறே இடப்பெயர்களை துணுகி ஆராயுமிடத்து பல அரும் சரித்திர உண்மைகள் வெளிப்படும். இன்றோர்ன்ன ஆராய்ச்சிகள் மேலும் செய்யப்படுவனவாக.

முதலதிகாரம் முற்றும்.

—o—

இரண்டாமதிகாரம்.

தமிழ் அரசு ஏற்பாடு

யாழ்ப்பாணநாடு இற்றைக்குப் பல்லாபிரவருடங்களாய்க் குடியேற்றமடைந்திருந்தது எனக் கோடலே பொருத்தமாகும். வடஇந்தியாவிற்கு சின்னாட்களின்முன் பண்டைக்காலப்பட்டணமொன்றன் அத்திவாரங்கள், பழம்பொருட்கள் ஆகியன அகழ்ந்து காணப்பட்டன. புதைபுண்கிடந்த இப்புராதன பட்டணம் கிறிஸ்துவக்கு 3000 வருடங்களுக்காகிலும் முற்பட்டதாக வேண்டியதென்பதும், எகிப்திய நாகரீகத்துக்குமுன்னர் இந்தியாதான் மிக நாகரீகம்படைத்திருந்ததென்பதும் பழம்பொருட் பரிசீலனர்களது கருத்தாம். (Times of Ceylon 1924) அப்பால், இந்தியகண்டம் இலங்கையையும் தன்னகத்திற்கொண்டு மேற்கே ஆபிரிக்காவரையிலும், கிழக்கே சாவகநீவுகரையுள்ளடக்கியும் விரிந்து பரந்திருந்ததெனும் அபிமதத்துக்குச்சார்பாய்ச் சமீபகாலத்தில் ஜபல்பூர் எனும் இந்திய நகர்ப்புறத்தில் ஓர் ஏது காணப்பட்டுள்ளது. அது யாதெனில், பூமிமீது மாணுட்கிருட்டிக்கு முற்பட்ட ஓர்காலத்துச் சங்கமங்களுள்ளொன்று, ஆபிரிக்கா கண்டத்திலும்

ட்டும் இதுவரை காணப்பட்டதாயுள்ள மகா முதலைவர்க்கமொன்றின் என்புகள் அங்கு வெளிப்பட்டமையாம். (Times of Ceylon 24 July 1924) இன்ன பிற ஏதுக்களாலும் பெறப்படுகின்றபடி, இலங்கைத்தீவு இந்தியாவோடு ஒருகண்டபாய் அடதன் பூர்வீக நாகரீகத்திற் பங்குபற்றியதாயிருந்தமையின், சென்ற அடிகாரத்தில் யாம் விபரித்த சிங்களர்காலத்துக்கு முன்னரும் தமிழரையொத்த சாதிமாக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்தனர் எனக் கொள்வதற்குத் தடைப்பாடு சிறிதுமில்லது.

தமிழர்வரவு

விசயராசன் இலங்கையை வெற்றிகொண்ட பின்னரே நம் தீபகற்பத்தில் சிங்களர் ஆட்சி நடைபெற்றது எனல் தானேபோதரும். இடைக்காலத்தில் நாடெல்லாம் சிங்களப்பெயர் அடைந்து புத்தஜயபங்கள் மிதந்து புத்தசமயத்தவர்களுக்கே உறையுளாகி விளங்கிற்று என்பதை முன்னர்க்காட்டினோம். ஆயின் விரைவில் சிங்களர்ஆட்சி தளர்வெய்தலுற்றது. பொளத்தசமயத்தை இலங்கையில் நிலைநாட்டிய தேவானம்பியசீசன் மரித்து முப்பதவருடஞ் செல்லுதற்கிடையில் சேனனும் கூட்டிகனும் இரூவர் சகோதரர், தம்மவர் பலரோடு தென்னிந்தியாவின்னும் புறம்போந்து சுரத்திசனென்னும் அரசன்கீழ் உத்தியோகத்தமர்ந்திருந்த தமிழ்விர்கள், தம்எசமானனைக்கொன்று செங்கோலை அப்பிக்கொண்டு அனுராதபுரத்திருந் தரசாண்டனர். (கி. மு. 237-215) அன்றோர்காலத்தில் பொளத்தமதந் தாழ்ந்து சிவமதமே தலையெடுத்தது. அதற்பின் பத்துவருடங்களாய்ச் சிங்களஅரசு மேம்பட்டிருந்து, மீட்டும் ராஜரட்ட எனும் இலங்கையின் வடபாகம் முழுமையும் நாற்பத்தாறங்கு வருடங்களாய் வலாளென்னும் தமிழரசன் ஆட்சியிலிருப்பதாயிற்று. மலுநீகிசிறந்த இப்பெருந்தகை, முப்பத்திரண்டு கோட்டைகளை ஆங்காங்குளடுப்பித்துத் தமிழரை மிக்குக் குடியேற்றி சிவமதத்தையும் தமிழ்நாகரீகத்தையும் ஊக்கித்து விளங்கினான். துட்டுகாமினி என்னும் சிங்கள அரசினாக்குமான் தன்தாளை தமிழருக்குத் திறைகொடுத்து ஆண்டுகொண்டுவந்த தூகூண எனும் இலங்கையின் தென்கீழ்ப்பிரிவிருந்து வெளிப்பட்டு வலாளினுடு நெடுநாட்டுகொஞ்சமர்முனைந்து சுற்றில் இவனைப் புறங்கண்டு தமிழரைத் தலைகரியினின்றும் ஓட்டியவுடனையும், வலாளனின் மருகன் வல்லுகன் என்பான் முப்பதினாயிரம் வீரிகொண்டதேரர் சே

னையோடு மாதோட்டத்திலிறங்கி அமராடி அபசெயப்பட்டு மரணடான்.

இவற்றோடமையாது கி. மு. நூற்றுநான்காவது வருடத்தில் சோனாட்டுத் தமிழ்த்தலைவர் எழுவர், புலகத்தனை முதன்மையாய்க்கொண்டவர்கள், தஞ்சேனாவெள்ளங்களோடு கரைபுரண்டுவந்து மாதோட்டத்தையடைந்து, நகுலனெனும் ஓர் தென்னிலங்கைத் தமிழரசுமரண உபபலமாக்கி, சிங்கள அரசன் முதலாம்வலகம்பாகுவைச் சிங்காதனத்தினின்றும் வீழ்த்திப் பதினாந்துவருடமளவில் தமிழரசுநடத்தினர். அப்பால் இவ்வலகம்பாகு தமிழரைச் செய்கொண்டு சிலகாலம் அரசாண்டு தென்புலஞ்சார, அவனைப்பின்பெடர்ந்த சோறநாகனுக்குப்பின், இவன் கைம்மை அனுலை என்பான் அரசியாகி, இருவர் தமிழரையே தன் நாயகர்களும் இராச்சியபாரம்வகிப்போருமாக் குகின்றவளரானர்.

கிறிஸ்தாப்தம் நானூற்றுமுப்பத்தாறில் பாண்டு எனும் தமிழ்ச்சேனாபதியும் பின்னும் நால்வரும் பெருஞ்சைனியங்கள் சகிதமாய் இலங்கையை அடைந்து இருபத்தேழு ஆண்டாய்ச் சிங்களத் தலைநகரியில் அரசநிகழ்த்தினர். பாண்டு எனும் தமிழரசனை வைபவமாலையே ஆசிரியர் சிங்கள அரசனாடுமென மயங்கினார்போலும். குளக்கோட்டன் திரிகயிலையைப் புதுக்கியது இவ்வரசன் காலத்திலாம் என்பர் அவர். குளக்கோட்டன் கந்தளாய்க் குளத்தையுங் கட்டுவித்தான் எனக் கோணைசர் கல்வெட்டு கூறும். மயில்வாகவாப்புலவர் குளக்கோட்டனுக்குக் கோட்டம் சீர்ணைத்தாரணம் செய்தலைக் கொடுத்தோதி குளங்கட்டுதலைக் கொடாதது யாதுபற்றியோ அறியோம். அதுகிடக்க, கந்தளாய்க்குளத்துக்கணிமையில் கண்டெடுக்கப்பெற்ற ஓர் சிலாசாசனத்தின்படி அக்குளம் கி. பி. 277-க்கும் 304-க்குமிடையிலரசியற்றிய மகாசேனனால் ஆக்கப்பட்டதெனத்தோற்றும். இது உண்மையாயின் குளக்கோட்டன் அக்குளத்தைத் திருத்திப் பெருப்பித்தவன்மட்டுமாகலாம். (இது இராசநாயக முதலியார் மதம்.)

பாண்டுவின்நாட்களுக்கப்பால் ஒரு நூறாண்டளவுசெல்லுதலும், தமிழ்வேள்ளம் வடஇலங்கையில் முன்னிலும் அதிகபெலமாய்ப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. நான்குநூறாண்டுகளாய்த் தமிழரே இலங்கையரசில் முக்கியமான உத்தியோகங்களையெல்லாம்வகிப்போராய், தம்மனம்போனபடி அரசர்களை ஆக்கியும்

தமிழ்த்தியும் வருவோராய் விளங்கினர். அதுவரையில் தமிழர் வடபாகமெல்லாம் மொய்த்து வல்லமைபடைத்து தின்றமையால், சிங்கள அரசனான ஏழாம் அக்கிரபோதி (781-7) அவர்க்குச் சம்பமாய் வீற்றிருக்கப்பயந்து தன் தலைநகரான அனுராதபுரத்தைநீக்கி பொலனறுவை எனும் புலத்தியநகரை அரண்செய்து வதிவோரையினான். முதலாம்சேனனின் காலத்தில் (846-66) பாண்டிநாட்டுத்தமிழர் செயசீராய் இலங்கையுள் துழைந்து சிங்கள அரசனைத் தமக்குக் கப்பங்கட்டச்செய்து மீண்டனர். நாலாம் மகிந்தன் அரசியற்றுநாளிலும் (990) சோனாட்டுத்தமிழர் படையெடுத்து இலங்கையிலிறங்கிச் சமராடிக் கோற்றெடுக்கினர். மீட்டும் தலைநகராய்நின்ற அதுராதபுரத்தில் மீந்தாம் மகிந்தன் செங்கோலோச்சங்கால் (1026), சோனாட்டுத் தமிழ்ச் சேனாசமுத்திரம் திரண்டெழுந்துவந்து அரசனைக்கினையோடுமெயர்த்துச் சோழதேசத்திற் சிறைசெய்துகொண்டு, பொலனறுவையில் சோழனின் பிரதிராசா ஒருவனைவைத்து முப்பதுவருடம்வரையி லரசாளலுற்றது. இவ்வவதரத்திலும், பரதகண்டத்திலே மகமதியர் இந்துமதத்தைத் துன்புறுத்திச் சோமநாதர் கோவிலையும் தகர்த்தமைகண்டு உளம்வெருவிய இந்திய தமிழரும் பலர் இலங்கையைச்சேர்ந்து ஆங்கங்கு குடியேறலாயினர். இதற்கு ஒரு நூற்றாண்டின்பின் மகாபராக் கிரமவாகு (1164-1197) என்பான் ராஜரட்டமெனும் வடபாகமுட்பட இலங்கைமுழுவதையுங் கட்டியாண்டானாயினும் தமிழரின்வலி வடஇலங்கையில் அழிந்தொழிந்துபோயினதன்று. தமிழ்க்குடிசுளே அங்கு நிறைந்து வாழ்ந்தனரென்பதற்கு நயினாதிவில் அவ்வரசன் தமிழில்மட்டும் வரைந்துவைத்திட்ட சிலாசாசனமும் சாட்சி. (அக்கல்லை இன்றைக்கும் நாகம்மாள்கோவில் முற்றத்திற்காணலாம்.) மீண்டும் அனிகங்கள் எனும் சோழசேனாபதி தமிழ்ப் பெரும்படையோடு வந்து தர்மாசோகன் எனும் சிங்கள அரசனைப் பொருது வாகைமாலையுட்பின் னானமட்டும் செங்கோலோச்சிப் பொலனறுவையில் மாண்டான். (1209) அவனையடுத்து லோகேஸ்வரன் (1210-11), பராக் கிரமபாண்டியன் (1211-12) எனும் இருவர் தமிழ்வேற்றியீரர்; தமிழ்ப்படைகளை இட்டுக்கொண்டுவந்து சிங்களரை முரியடித்து முறையே நவமாசங்களும் மூவருடங்களும் சிங்காதனம் வகித்துத் தமிழரசைச் சிறிது சிறிதுகாலம் நிறுவிநீங்கினார்.

இலங்கைமேற் படையெடுத்து எழுந்த தமிழ்வேற்றியரள்காப்பின்தொடர்ந்த தமிழ்வீரர்களின் குடும்பங்களாலும் அ

ன்றோருடன் குடியேறிய பரிசனங்களாலும் மட்டுமன்று, இளநாகன் (கி. பி. 38-44) வோகாரிக்கதிசன் (215-37) மொக்கல்லான் (497-515) இரண்டாம் சிற் சங்கபோதி (624-40) இரண்டாம் தப்புலன் (807-802) ஆதியாம் சிங்கள அரசர்கள் தத்தம் உள்ளூர்ச்சமர்களுக்கு உபபலமாகச் சேரடி, பாண்டிய மண்டலங்களினின்றும் அவ்வக்காலம் வரித்த தமிழ்ச்சேனைகளில் எஞ்சினின்றோராலும் ராஜறட்டம் மலிந்து பொலிந்திருந்தது.

வன்னிக் குடியேற்றம்

இங்ஙனம் எஞ்சின்று குடியேறினோர் வன்னியர்களையும் வைத்தெண்ணுதல்வேண்டும். வட இலங்கையில் வன்னிய அரசு ஏற்பட்ட வரலாற்றினை விளக்க எடுத்துக்கொண்ட கோணைசர்கல்வெட்டு, குளக்கோட்டுமகாராசனே ஆதி வன்னியர்களைத் தென்னிந்தியாவின்னும் அழைப்பித்தான் எனக்கூறிப்போந்தது. குளக்கோட்டன் தன்குலத்தவர்களைத்தவித்தது வன்னியர்களை அரசரிமைக்குத் தெரிந்தெடுத்தமை பொருத்தமற்றதோர் கதைநுபமன்றோ? ஆயின், வன்னியசாதியார் புகழ்படைத்த ஓர் போர்க்குலமாதலால், அவ்வக்காலத்தில் நம் துலிபத்துட்ட படையெடுத்துவந்தடைந்த தமிழ்ச் சைனியங்களோடு அன்றோர்வந்திருத்தலும், அரசவளங்குன்றிக்கிடந்த பிரதேசங்களைச் சற்றுச்சற்றாக அப்பிக்கொண்டு குறுகிய மன்னர்களாய் விளங்கினமையும், காலகதியில் கோணைசர்கோயிலையும் செல்வம்பொழியும் அதன் மானியங்களோடு கவர்ந்து கொண்டமையுமே ஏற்புடைய சரித்திரமாகும்.

வன்னியர்கள் புராணகற்பனைகளும் அக்கினிகுலத்தவர் என்ப. (இது வலி = அக்கினி எனும் சப்தத்தை அடியாய்க்கொண்டு எழுந்த கட்டுரைபோலும்.) “சிலை எழுபது” எனும் பத்தியம் அவர்கள் குலமான்மியத்தைக் கூறுவது இவ்வாறே “ஏர் எழுபது” வேளாளர் மான்மியத்தையும் “சுட்டி எழுபது” செங்குந்தர் மான்மியத்தையும் எடுத்திசைக்கும். சிலை; (யில்) வன்னியருக்குரிய சின்னமாம். வன்னியரோடு வந்தோம் யாம் எனப் பாரம்பரியங்களும் நம்பிகளின்சின்னமும் வில்லையாதல் நோக்கற்பாலது. கல்லாடத்திலவன்னியருக்குப் பன்றியுற்பத்தி கூறப்பட்டுள்ளது:

கரும்கிந்கணிநிறத்தழற்கட்டியிறையெயிற்
றரிதருகுட்டியாயபன்னிரண்டினை

காற்படைவன்னியர்க்கியபெருமான் (கல்லாடம் 38)

இந் நவீனவுற்பத்தி வெறுக்கற்பனையன்று, உண்மைக்குப் புவமொன்று பெருந்த உருவகமேயென்பர் ஸ்ரீ V. குடிசைவாயி பிடுகிவக்தர் அவர்கள். (Hindu Organ 8:1 23) வன்னியர்கள் பலர் பன்றிக்கோடியுடையேயான சாளுக்கிய அரசின்கீழ்க் சேவகத்தமர்ந்திருந்தவர்கள், பின் தெற்கிந்தியாழிந்து மதுரைப் பாண்டியனாகும் சோழசுந்தரனிடம் பன்னிய வடபூண்டனர்களைப்பதும், சேநமகந்தபாண்டியனோடு சிலிட்டு, ருமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டமையின் இப்பெருமான் கந்திரத்த செங்கட் பிறையிற்றுப் பன்றியின்ற பன்னிருகுட்டிகளை நாற்படையிலும் புகழ்சிறந்த வன்னியார்க்கினூர் எய்க கற்பிககப்பட்டகென்பதும் மேற்படயானது அபிமதம்

வன்னியர்களுற்பத்தி ஒருபுறங்கிடக்க, கோணைசர் சூலயக் கல்வெட்டானது அன்றோர் அவ்வாலய சம்பந்தமாய் வுட்கூற்றார் எனவுருந்த, வையர், அவர்கள் வகாசகிந்த மகாராசாவின் மனைவாளிக்குப் பரிவாரமாய் இங்குகோந்தனர் எனப்புகரும். வன்னியர்கள் இலங்கையைநாடிய காரணத்தினுண்மை எவ்வாறாயினும், அன்றோர் பலநூற்றாண்டெனினும் இந்தியாவின்னும் வெளிப்பட்டி வட இலங்கையிற் குடியேறினான்ப்பது சந்தேகமற்ற ஓர் சரித்திர அபிசமம். வன்னியர்கள் வுருகையை வையர் தனக்குச் சேசமான ஈரித்திர மானுபாடுகளோடு கலந்து தந்திருக்கின்றது. அம்மாதிரியானே குடிசைக்கான பின்னலை வெட்டியிரித்து உண்மைப்பகுதிகளைத் தெரிப்பது தற்கால சரித்திரவிஞ்ஞானத்திற்கு எட்டிய கருமமன்று. ஆயினும் முற்பட அடங்காப்பற்று எனும் வன்னியர்கட்குக் குடிக்கொண்டிருந்தேரைச்சட்டி வையர் காட்டுகின்ற விபரமும், வந்தேயுருமகனின் வரிசையும் ஓரோர்வழி சரித்திர சம்பவங்களாகலும், ஆதலால் பின்வரும் மேற்கோள்களை அங்கு வையாவின்னும் பெயர்த்தெழுதுவாம்.

அடங்காப்பற்றென்றொரு சீர்மையை இராச்சியம்மன்னியிருந்தவர்கள் ஆரோரென்றால், முன்னியவரின்பற்றது ஆண்டது சந்திரகன் என்னும் இராசாவும் அகிலவகிககப்பட்ட சானருமும் விலையுந்தான். கரிக்கட்டு முலைப்பற்று ஆண்டது அரசன் மெச்சன் என்னும் பறையனும் அவன் படைசெனமுந்தான். மேற்பற்றியப்பகுதி தலிச்சல்லிலேயிருந்த அரசாண்டது சகரனென்றும் மகரனென்றும் இரண்டுமேடரும் அவர்கள் படைமுந்தான். சிழ்ச்சுறுவையும் மேற்குறிவையமான்டது முன்னாளையிலே இராச்சியப்பன்னிய இரவன்குறிவையிலேயுள்ள இராசாத்களை இரவன்குறிவையத்திலே இராசாருகும்பயமுந்து ஒலித்தவர்க் புகாரத்தையும் தவருந்து தெய்வமாய்த்

மதியுளின்னும் இராட்சதனும் படையுந்தான். செட்டிஞளம் அரசர்
ண்டது துருட்டா என்னும் பறங்கியும் அவன்படையாகிய பறங்கிச்
காரருந்தான். திருக்கோணுமலைப்பற்று ஆண்டது அம்பட்ட நீலப்ப
ணிக்கன் என்கிறவனும் அவன்படையாகிய அம்பட்டருந்தான். *
அதற்கப்புறம் தம்பலாமம் கொட்டியாரம் மட்டைக்களப்பு காடுகொ
ண்ட சீர்மை. (பக். 16-8)

மன்னர் விடத்தற்றீவு என்றதும் ஒருவனமாயிருந்தது.....
இராவணன்கிளையிலுள்ள பெண்சனங்களுக்கு (இராமர்) தனக்குக்
கடவணை அடைத்துக்கொடுத்த சாம்புவன் கிளையில்வந்த பரவரைத்
துணையாகக் கூட்டிக்கொடுத்தார். அவர்கள் அந்தக் காட்டைவெட்டி
நாடாக்கியிருந்தார்கள். (பக். 19) (மீகாமனுக்குப்) பயந்து ஒடிப்போ
ன வெடியாசன் என்னும் முக்கியன் மட்டைக்கிளப்பு நாட்டிலே
போய் அங்கிருந்த இலங்கைக்காடெல்லாம்வெட்டி வெளியாக்கித் த
னதுநாடாக்கியிருந்தான்..... மீராவென்கிறவனும் அவன்செனமும்
ஒளித்துவந்து விடத்தற்றீவென்னும் நாட்டிலிருந்தார்கள். (பக். 21-2)

வீரநாராயணன்செட்டி .. அடங்காப்பற்றென்னும்நாட்டிலே செ
ட்டிஞளமென்னும்நாட்டிலே வந்திருந்தான். (பக்: 24-25)

இதுகாறும் எடுத்தேதாதியது வையா மேற்கோள். அப்
பால் வன்னியர்கள் தமக்குத் துணையாய் அழைப்பித்த குடி
களின் வரலாற்றினை அந்தூல்தான் வரையும் பான்மையாவது:

வன்னியமார் 59 பேரும் அடங்காப்பற்றென்னுஞ்சீர்மைக்குவந்தா
ர்கள். அடங்காப்பற்று பல பல சாதியும் அரசபண்ணுகிறபடியால் நா
ங்கள் தனித்து என்னசெய்வோமென்று தங்கள்சொற்கீழமைச்சலான
தூதரைக்கூப்பிட்டு மதுரை, தொண்டைமண்டலம், காரைக்கால், தி
ருச்சிலாப்பளி, கூடலூர், மருங்கூர் இந்தநாடுகளிலேயிருக்கிற வெள்
ளாளர், பிராமணர், செட்டி, சக்கிலியர், அகம்படி, மலையகம், திமி
லர், குயவர் இப்படிப்பட்டசாதி பெரியவர்களிலும் எளியவர்களிலும்
கூட்டத்தக்கன பெரியும் அழைத்துக்கொண்டு இளஞ்சிங்கமாப்

* இதிந்காட்டியபிரிவுகள் பிற்காலத்திலிருந்தவைகளை முற்கால
த்தனவாக ஆலாசிரியர் மயங்கிக்கூறுகிறார். செட்டிக்குளத்திற் பறங்
கியிருந்தது உண்மை. அதற்குப் பறங்கிச் செட்டிக்குளம் என்ற
பெயரும் வந்திருக்கின்றது. ஆயின் அப்பறங்கியரசாட்சி கி. பி.
1620 இன் பின்னேயாம் சந்திரவன் ஆதியவர்கள் ஓர்காலம் அவ்வ
ப்பற்றை ஆண்டிருக்கலாம். காலவரையறையோ வையாவிலிலலை —
வையாபாடலில் வன்னியாண்ட வரசர்களின்பெயர்கள் ஒழுங்குமாறி
ப் பின்வருகிறபடியிருத்தல்காண்க செட்டிக்குளத்தில் திசிட்டா (34);
கணுக்கேணியில் வில்லிகுலப்பறையன் (35, 42); தனிக்கல்லில் சக
ரனும் மகாரும் (36, 43); கிழக்குமலை மேற்குமலை நாடு, ராட்சதர்
(36, 44); முள்ளியவளையில் சந்திரவன் (42) நீலநாவிதன் (44). வை
யாபாடலின் விருத்தங்கள் முறைபிறழ்ந்தும் அதைகுறையாயிருந்
தற்கு இதவுமொரு சாட்சி.

பரணன் நல்லவாகுதேவன் அத்திமாப்பாணன் கறுத்தவாகுசிங்கமா
ப்பாணன் இவர்களை வரச்சொல்லுங்கோவென்று தூதரையனுப்பி
னார்கள்.

அந்தத் தூதர்கள் போனபின்பு வாட்சிங்க ஆராய்ச்சியென்கிற
வன் முல்லைமாலாணன் சிவலைமாலாணன் சருகுமாலாணன் என்கி
றவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு திரிச்சிலாப்பளியென்னும் நாட்டிலி
ருந்து இலங்கைநாட்டுக்குவந்து முள்ளியவளைநாட்டிலே சான்றார் வ
லையருக்குரிய ஏவலுஞ்செய்துகொண்டு தாமரைக் குளமுங்கட்டி இ
ன்னமுஞ் சிறிதுகுளங்களு முண்டபண்ணியிருந்தார்கள். வாட்சிங்க
ஆராய்ச்சி என்னும் ஆளுடையமகன் நந்தி என்கிறவனுடைய மக்கள்
பெண்பிள்ளைகள் ஏழுபேர் கற்பு நீதி தனம்பாதவர்களாகத் தவம்பண்
ணிக்கொண்டு அறுபது தீர்த்தக்கிணறுமுண்டபண்ணிச் சிவலையு
வணங்கி நெறியுடனேயிருந்தார்கள். *

அது கதையிருக்க வன்னியமார் சொற்படிக்குப்போன தூதர்க
ள்சொற்படிக்கு வடநாட்டிலேயிருந்துவந்தவர்களை இன்னாரின்னாரோ
ன்று குறிக்கப்படுவது: அத்திமாப்பாணன், மருவராயன், திசைவி
ளங்குமழுவராயன், சேதுவந்தமழுவராயன், கறுத்தவாகு, சிங்கமாப்
பாணன், இராசிங்கமாப்பாணன், இளஞ்சிங்கமாப்பாணன், நல்ல
வாகுமெய்தேவன், வீரசோதையன், திடவீரசிங்கமாப்பாணன், அனு
ராசபுரி வீரமழுவராயன், கிளைகாத்தவன், முடிசாத்தவன், சிங்கவா
கு, யாப்பையினர், மூக்கையினர், கேப்பையினர், ஊமைச்சியினர்,
தொவ்வாணினர், திசைவென்றோன், இளஞ்சிங்கவாகுதேவன்,
தனத்திறக்கிற்பன், வக்கிரன்மயிடன், கறுத்தவராயசிங்கமுதன், முடி
யிட்டான், அங்கசிக்கன், காஞ்சகட்டையன், காலிங்கன், தில்லைமூவா
யிரர், சுவதிட்டராயன், கங்கைவளநாட்டான், காவேரியடைத்தான்,
முல்லைமடப்பளி, குமாரமடப்பளி, சங்குமடப்பளி, சருகுமடப்பளி,
அகம்படியராகிய இவர்களும் ஆரியவங்கிஷ பிராமணர்களுங் கூடிவ
ந்து ஒட்டேறிக் கடல்கடந்து இலங்கைநாட்டிலே யாழ்ப்பாணத்தில்
வந்திறங்கியிருந்தார்கள்.

அப்படியே சிலநாளிருந்து திடவீரசிங்கமென்கிறவன் கரிக்கட்
டுமூலைப்பற்றுக்குவந்து அங்கேயிருந்த பறையரையும் சங்காரம்பண்
ணி அரசபண்ணினான். அந்தப் பறையரிலே அரசன் மெச்சன்
இருபேரும் தேவர்களுக்கு முன்னோடியான் என்ற போர்த்து.

அது கதையிருக்க: சான்றரும் வலையருமகவிருந்து அரசு
யண்ணியிருந்த முள்ளியவளை நகரிலே இளஞ்சிங்க மாப்பாணன்,
இராசிங்கமாப்பாணன், நல்லவாகுமெய்தேவன், கறுத்தவாகு, சி
ங்கமாப்பாணன் என்னும் பேர்கள் சான்றாரையும் வலையரையுஞ்
சங்கரித்துத் தூரத்திப்போட்டுத் தங்கள் நாடாக்கி யிருந்தார்கள்.

* வாட்சிங்க ஆராய்ச்சியின் குடியேற்றத்தோடு சேர்ந்த அறுப
து தீர்த்தக்கிணறு ஐதிகமே கண்ணபரம்பரையில் 32 குமாத்தி கி
ணறு என்று சொல்லப்படுகிறதுபோலும்.

லையினர் திசையாண்டார் என்றவனும் படையும்வந்து மேல்பயிற் றுத் தனிக்கல்லிலேயிருந்த வேடரைபுகு சங்கரித்துத் தமதுநாடாக்கி யிருந்தார்கள். கிழக்குமூலை மேற்குமூலையெனுஞ் சீமையை ஆண்ட இராட்சத பூதங்களைச் சங்கரித்துச் சிங்கவாகுஎன்கிற இறைவன் மேற்குமூலை பொக்காவண்ணி என்னும் நாட்டிலேயிருந்தான். தனது நீடாக்கி சுபதிட்டா என்னும் பிராமணனும் செனமும் திரியாடீநாட்டி ககுப்போய் அம்பட்ட நீலப்பணிக்கண்ச சங்கரித்து அரசசெய்தார் ன். பின்பு தானத்தார், வரிப்பத்தார், இடக்கையார், வலக்கையார், மூடியிட்டார், நிலையிட்டார், சம்பநாட்டார், மட்டைக்களப்பு தம்ப லாமம் கொட்டியாரத்திலே வந்திருந்தார்கள். அதற்கப்பால் வெருக ந்கங்கைக்கப்பும் அங்கசன் அதிவீரதேவன் திறையிட்டான் நிலை யிட்டான் இவர்கள்வந்தரசுபண்ணியிருந்தார்கள்.

இதுகதைநீருக்க, மன்னுரென்னுஞ் சீர்மையிலே வீரசோதையன், கோவகிசன், வெங்கடாசல னிவாகன்வந்தரசுபண்ணியிருந்தார்கள்.

இப்படியிருக்க யாப்பையினர், கேப்பையினர், ஊமைச்சியார், தெல்லியென்கிற நாலுபேரிலே யாட்பாணநாட்டிலே தெல்லிவந்தர் சுபண்ணின்படியால் தெல்லிப்பளை என்று பேராச்சது. கேப்பையினர், யாப்பையினர் கரைதுறைப்பற்றிலே யிருந்தார்கள். ஊமைச்சியென்ற பெண்பள்ளை கருவாட்டுக்கேணிநாட்டிலிருந்தான். சங்குமடப்பளி, சருகுமடப்பளி, முல்லமடப்பளி, அகம்படி, மலையகம், கைக்குளர், சான்றார் இவர்களும் அந்தநாட்டிலே யிருப்பவர்களுக்கு ன்ள் உத்தியிருஞ்செய்துகொண்டிருந்தார்கள். (பக். 26-33)

வன்னியர்கள் வரித்த குடிகள் நாடுகொண்டபின் வன்னிச்சிமார்தரமும் வேறு பல குடிகளோடு வந்தனர் என வணியர எடுத்திசைக்கும். அவ்வாறு பின்வருமாறு:

வன்னிச்சிமார் கூடவந்தவர்கள் ஆரென்றால் அத்திமாப்பாணன்; அட்டதிசைவென்றேன், இந்துமுடிநாதன், திசைவிளங்கன், மதிவிளங்கன், சூரியப்பிரவேசன் என்னும் வெள்ளாளரும், தில்லைமூலாயிரரும் வருணகுலத்தார், காஞ்சிப்பதியார், இடைக்காட்டார், பாரத்துவாசப் பிராமணர், குளக்கோட்டுநாதர், குளப்பிலிகாத்தவர், இராசவரோதயசிங்கம், சிந்துநாட்டார், காலிங்கர், கவுசலர், கன்னடியர், ஒட்டியர், மறாடர், பாதேசி, அகம்படி, மலையகம், துலுக்கர், வீரமுட்டிகள், சங்கமத்தார், இருவிளங்குமாப்பாணன், நிலைவளங்குமாப்பாணன், கொல்லர், கண்ணர், தட்டார் கற்சிப்பர், வலையர், யாழ்ப்பாடி, எண்ணெய்விலவாணிபர், இலைவாணிபர், வீறகு விலகாரர், தச்சர், பன்னூலி, கோவியன், பறவரோதையர், * கு

* Provedor "மேற்பாணைக்காரன்" எனும் பறங்கிப்பாணைக்காரன் இவ்வாறு வேறொரு பறங்கிச்சொல்லாகவேண்டும். வையா'வ' என்னுமிக்காரர் வருகையின்பின் எழுதப்பட்டதற்கு இதுவுமே சாட்சி.

சுவர், நாவிதர், வண்ணர், பன்றயர், நடவெர், இப்படிப் பதினெட்டுக் குடிமைகளும் மற்றும் வெள்ளாளருடனையும் மதுரைநாட்டாலே எழும்பி வன்னிச்சிமார் கும்புகோணத்திலேவந்து சங்கராசாரி சாரங்கதேவரைப் பணிந்து நாங்கள் இலங்கைநாட்டுக்குப் போகிறபடியானால் அந்தநாட்டுக்குக் குருக்களாக இருக்கிறதற்கு நாம் ஒரு பிள்ளைகரவேனுமென்று கேட்டபரிசால், தனது வெந்துவிந்த குருக்கள் மாரிலே சயம்புநாதர், சிவதருநாதர், தருணர், திருக்கடனர், முத்திலிங்கர் என்னும் ஞானிகளும், தெச்சுதர்க்குருக்களும் பெண்சாதி வெண்ணிக்கையாச்சியும், தாண்டவராயக்குருக்களும் பெண்சாதி அலைமேது என்பவரும் சங்கமர்கள் அறுபதுபேரும் கத்திக்காரர் சங்குக்காரருமாக அறுபது பாதேசி வெள்ளாளரும் பாவாணர் வீரபத்திரனும் மீயனரும் தித்தவளப்பமறிந்த வீரமுட்டிகள் நம்பதுயேருமாகக்கூட்டி வன்னிச்சிமாருடனே இலங்கைநாட்டுக்குப் போங்கோ என்று அனுப்பினார்கள். (பக். 36-9)

அனுப்பப்பட்டுவந்தவர்கள் குடியேறியவராலும் வையாணில் பின்கண்டப்படி வரைந்திருக்கிறது.

அத்திமாப்பாணன் மழுவராயன் இயாழ்ப்பாணத்துக்கு அதிபதி யானார்கள். வில்வராயன் நல்லூரிலே இருந்தான். கட்டையர்காலிங்கன் சாவுகச்சேரியிலிருந்தான். தில்லைமூலாயிரர்கிளையான் வெங்கடாசலம் விருதுஞானி வரணினாட்டிலேயிருந்தான். முக்கியன் திருவாசன் வெடியாசனென்பான் பூனேரி என்னும்நாட்டுக்கதிபதியானான். சங்கமர்கள் அறுபதுபேரும் வீரமயேசாரும் கெருடாவிலேயிருந்தார்கள். இதுமுக்கியாகச் சான்றார், வலையர், திமிலர், கரையார், பள்ளர், நளவர், அகம்படி, மலையகம், கோவியர், மடப்பளி, புறவரோசியர், சிந்துநாட்டார், கைக்குளர், மறவர், பரவர், முனித்தீவார், கொல்லர், கண்ணர், நாவிதர், வண்ணர், தட்டார், பறையர் இப்படிப்பட்ட யாவரும் இயாழ்ப்பாணம் அறுபத்தநாலு குறிச்சியிலுமிருந்து வாழ்ந்தார்கள். இப்படியிருக்க: தொடியர், கவுசலர், பரவர், மறவர், சருகுமடப்பளி, தனக்காரர், சான்றார், அகம்படி, செட்டிகள், கவறைவேடர் இவர்களிலே சிறிதுபேர்வன்னி அஞ்சுபற்றிலும்போய்க் கலந்திருந்தார்கள். மலையகத்தார் மாமுனையார் இவர்கள் பறங்கியாசனாட்டே செட்டிகுளத்திலேயிருந்தார்கள். கன்னடர், தெலுங்கர், மறாடர், எயினர், தொட்டியர், சிங்களவர், துலுக்கர், சங்குமுனித்தீவார்க்கும் சூரியசிங்கனென்கிற வன்னியனும் சிறிதுவெள்ளாளரும் துகரைப்பற்றிலிருந்து வாழ்ந்தார்கள். தெசாதக்குருக்களும் பெண்சாதி வெண்ணிக்கையாச்சியும் சங்குக்காரர், கின்னரக்காரர், கத்திக்காரர், குசுவர், இட்டம்போன் பாதேசிவெள்ளாளர் அறுபதுபேரும் முள்ளியவளை நாட்டிலே வந்திருந்தார்கள். தாண்டவராயக்குருக்களும் பெண்சாதி அலைமேதென்னும் பெண்பிள்ளையும் கண்ணடத்தாரும் கட்டிக்கொள்பற்றிலே திரியாய்நாட்டிலேயிருந்து கவாயிமலை வன்னியமையென்று இரண்டிலையு முண்டுண்ணிக்கொண்டிருந்தார்கள். இருக்கடனர் தென்னமரவாழ்ப்பற்றிலே கடற்கரையோரம் கருத்தி

ரக்கரையிலே தனது தொண்டர்நலனுபேரும் தானுமாக ஞானச்சுருபு தெய்வமாமருங்காணர்கள். அவருடையமகன் முத்திலிங்கரும் கதிரை மலையிலே சிவமூர்த்தியானார். (பக். 42-4)

வையாசில் அடிதலைமாறியும் காலவரம்பிகர்த்தும் காட்டுற்ற குடிசுளுட் சில தம் பெயரைநிறுவி வைத்திட்ட இடப்பெயர்களும் கவனிக்கற்பாலன. மலையன்கடவை (புலோலி), மலையாளன் போயிட்டி, மலையாளன்வளவு (அச்செனா), மலையாளன்சீமா (அச்சுவேலி), மலையாளன் ஒல்லை (உடுவில்), மலையகன்வளவு (கீர்வேலி), என மலையகக் குலப்பெயரும்; கூறியான்கடவை (கொக்குவில்), சிவியாதெரு எனச் சிவியார்குலப்பெயரும்; புலிங்கதேவன்சீமா (மந்துவில்), வலதேவன்சீமா, பாகு தேவன்சீமா (வீமன்காமம்), செயபாகுதேவன்சீமா (தெல்லிப்பழை), விசயபாகுதேவன்சீமா (மல்லாகம்), மறவன்புலோ, மறவகுளம் என மறவகுலப்பெயரும்; பரணன்சீமா (கட்டுவன்), பாணன்சீமா எனப் பாணர்குலப்பெயரும்; முக்குவர்சீமா, பணிக்கன்சீமா (தெல்லிப்பழை), வில்லன்சீமா (மாளிப்பாய்), என அவ்வவர்குலப்பெயரும், இன்ன பல பிறவுங் காண்க. அந்நாட் பிரசித்திபெற்றிருந்த தமிழ்த்தலைவர்கள் நாமங்களும் பதிராயன்சீமா (துன்னாலை), இராசசந்தரப் பதிராயன்வளவு (சண்டிருப்பாய்), விக்கிரமசிங்கப் பதிராயன்சீமா (மல்லாகம்), சோழசிங்கப் பதிராயன்வயல் (அளவெட்டி), மழவராயன்சூழிச்சி (வடமராட்சிமேற்கு), பாண்டிமழவராயன்வளவு (திருநெல்வேலி), வில்வராயன்தோட்டம் (சங்கர்னை), சேனாதிராயன்சீமா (வீமன்காமம்), சோழங்கராயன்தோட்டம், காலிங்கராயன்சீமா (கட்டுவன்), வாளுதிராயன்மடத்திற்பிட்டி (மல்லாகம்), நிற்கிங்கராயன்வளவு (மாசையப்பிட்டி), இலங்கைநராயணச் சேனாதிராயன்சீமா (மயிலிட்டி), நாயன்மார்கட்டு, பல்லவராயன்கட்டு என இன்ன பல பிறவிடங்களில் வழங்குவன. காங்கேயன்சீமா, கலட்டி எனவும், சித்தன்கேணி எனவும் சில அதிக விளக்கமற்றீரார் தமிழ்ப்பெயர்வகித்தன இடங்களும் உள. இவற்றை "சில இடப்பெயர்களின் வரலாறு" எனும் தங்கமரண தூலினுட் பாக்கக்காண்க.

யாழ்ப்பாணத் தனிச்செங்கோன்மை

விஜயகூளங்கை ஆரியச்சக்கரவர்த்தியே வடஇலங்கையிற் தனிச்செங்கோலோச்சிய அரசர்களுள் முதலானவனென யாழ்ப்பாணச் சரித்திரகாரர் இயம்புவர். ஆயின் இதுகாறும் நாம் கூறியவற்றால் இது பொருந்தாக்கதையென் றொதுக்கப்ப

டும். எம் அரசர்கள் சற்றுச்சற்றாய் முதன்மைபடைத்துச் சனத்ததிபர்களாய் விளங்கியபின்னரே சக்கரவர்த்திப்பெயருக்கருகாகியிருப்பார், முடிசூடிய அரசர்கள்தாமும் ஏற்படுமுன் செல்வாக்குமிகுத்த தலைவர்களே அதிகாரமவகித்திருப்பார். இத்தனைப் பாதர் குவேரோஸ் எனும் பேர்த்துக்கீச இலங்கைச்சரித்திராசிரியர் வரைந்துவைத்திட்ட ஐதிகமும் ஆதரிக்கும். அவர் கூறுகின்றபடி யாழ்ப்பாணம் ஆதியில் விதானையாராலும், அடுத்த ஆராய்ச்சிகளாலும், அப்பால் முதலியார்மாராலும் ஆளப்படலாகி அதன்பின்னரே அரசர்கள் தோற்றினார். (Queiroz: Conquista, p. 37) இவ்வாசிரியர் குறிக்கின்றவர்கள் சேனை அணிவகுப்பின் வரிசையான அதிபர்களையாக, இலங்கையிற் படையெடுத்திறங்கிய சேனைகளுள் எஞ்சினோர் தாம் காலகதியில் அதன் வடபாக அரசரிமையைக் கைக்கொண்டார் எனும் கொள்கை வலியுறுத்தப்படும் என்க.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகட்கு முற்படவிளங்கிய அரசர்கள் சில்லேரைச் சட்டிய குறிப்புகள் சிங்கள சரித்திர நூலாகும் மகாவமிசத்தினுள்ளும் தென்னிந்திய சிலாசாசனங்களிலும் இலமறை கய்போற் காணப்படுகின்றன. அவற்றை இனி எடுத்துரைவாம்.

கி. பி. 614 உக்கும் 623 உக்குமிடையில் அறுபதாபுரத்திலிருந்தரசுபுரந்த சீலமேகவன்னன் எனும் சிங்கள அரசன் காலத்தில் சிறீநாகன் என்னும் தலைவன் தென்னிந்தியாவிற்கு சென்று ஓர் தமிழ்ச்சைனியத்தை இட்டுக்கொடுவந்து வட இலங்கையைப்பிடுங்கி அரசாள யத்தனித்தமையைக் காண்கின்றோம். (மகாவமி. 44; 70-73) தன்நாமத்தினுற் தமிழனை எனத் தெரிகின்ற இவன்தான் யாழ்ப்பாணத் தனிஅரசை அடியிட எழுந்தவனாகலாம் என ஊகிக்கக் கிடக்கின்றது. இவற்குச் சைனியங்கொடுத்ததுவினோன் சிங்கவிஷ்ணு எனும் (590-618) பல்லவ அரசன்போலும். (The Pallavas, by Prof. Dubreuil, p. 73)

அடுத்த நூற்றாண்டில் தமிழ்த்தலைவர்கள் வட இலங்கையில் வலிமிகுத்துத் தன்னரசுநடத்திவந்ததையும், அவ்வப்போழ்தில் சிங்கள அரசர்களால் ஒறுத்தடக்குண்டதையும் மகாவமிசநூல் காட்டும். இரண்டாம் மகிந்தன் சிங்கள அரசு கைக்கொண்ட நூன்றில் (கி. பி. 704) "வடபாகங்களின் தலைவர்க

னும் நாட்டாண்மைகளும் அப்பிரதேசங்களைப் பலோத்காரியராய்க் கட்டியாண்டுதொண்டும் இறைவர்களை அபகரித்துக்கொண்டுமிருந்தனர்” (மகாவமி. 48; 83) என்பது அதன்கற்று.

யாழ்ப்பாண வைபவமடலை தந்திருக்கின்ற பூர்வகால ஆண்டிக்கணக்குகளைப் பெரும்பான்மை ஒப்புகின்றவராகிய பூதி இராசநாயகமுதலியார், எட்டாம் நூற்றாண்டில் உக்கிரசிக்கன் (கி. பி. 795 தொடக்கம்) கதிரைமலையிலிருந்து யாழ்ப்பாண அரசியற்றினான் எனவும், அவன் விசயராசனோடு கி. மு. 800-ந்தாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையைடைந்து சிங்கபுரம் அல்லது சிங்கைகரை எனும் பிரதேசத்தில் வாசஞ்செய்த கலிங்கரீதுசுத்துக் கங்கைகுலத்தவர்களின் வழித்தேரன்றல் எனவும் உணர்ப்பார். (இது பண்டைச்சரித்திர பரிசீலனர்களுடைய நுவலாய்க்கிகழும் முதலியாசுவர்கள் ஆங்கிலத்தில் இயற்றிவைத்திருக்கின்ற யாழ்ப்பாணப் புராண சரித்திர ஆராய்ச்சிக் கைச்சுவையிற்கண்டது. அருமந்த ஆராய்ச்சிகளடங்கிய இச்சுவைமைய முதலியாசுவர்கள் தமக்கு எம்மோடுள்ள மித்திரபார்துவ ஆராமயினால், அச்சேற்றுமுன்னரேயும் எமதுபார்வைக்கு ஒப்புலாராயினார்.) யாழ்ப்பாண அரசர்களின் ஆதி இராசநாயகி கதிரைமலை (அல்லது அநிக திருத்தமாய், கதுருமலை) என்னுமிடமா யசைந்தமை உண்மைப்பகுதியாகலாம். (முன் 23ம் பக்கத்திற் கொல்லியன் பார்க்க.) ஆயின் உக்கிரசிக்கனாசுக்கு வைபவமடலை கொடுத்தோதுகின்ற 717ம் சகவருஷத் தொடக்கம் பொருந்தாது. இவன் சரித்திரசம்பந்தமானவனெனின், இவன்காலம் 13ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கமேயாதல் வேண்டுமென்னும் எமதுகொள்கை மேல் விளக்கப்படுவது.

முதலாம் பாரந்தகன் எனும் சேர்முன் கி. பி. 947 இல் சிங்களதேசத்துட் படைபெடுத்துச்சென்று அதன் அரசனைக் கிரமரிந்து கொன்றனென்னும் செய்தி தென்னிந்திய சிலசாசனமொன்றில் பிசஸ்தாபிக்கப்படுகின்றது. (Epigr. Indio. VII. p. 1) 947 இல் இலங்கையைப் பண்டவனான 3ம் உதயன் எனும் சிங்களமன்னன் மகற்றரசுநற் கொல்லப்பட்டானல் லன் ஆகவே, சிலாசாசனங்களுகின்ற துர்ஆதல்டமுற்ற ஆண்ணல் யாழ்ப்பாணத்தவனேயாம் எனத் துணிய இ-முண்டு.

இப் பாரந்தகனின் பின் இராசராசனும் அவன் மகனும் (கி. பி. 1001 முதல் 1004 வரை) வட இலங்கைக் கஜபக வரான்கள். ஆகவே அந்நாளில் யாழ்ப்பாணக் கிலே கயி ஆந்

சர் விளங்கினுரில்லை. வடபாகத்தை அடிப்படுத்திய சோழர்; 1012ம் ஆண்டில் தென்பாகத்தையும் தமதாக்கி 1070ம் ஆண்டளவும் இலங்கைமுமுதையுக் கட்டியாண்டனர். நந்திவு அன் றோரால் மும்முடி சோழமண்டலம் என நாமகரணஞ் செய்யப்பட்டது. புலஸ்தியநகராகிய பொலனறுவை (புலத்திரகற், புலந்நற், பொலனறுவை) ஜனநாதபுரமெனப் பெயரடைந்து முறையே முதல் இராசராசன், இரண்டாம் ராசேந்திரதேவன், வீரராசேந்திரன், அதிராசேந்திரன் எனும் சோழமண்டலீசரர்களின் பிரதி ராசாக்களுக்கு வாசல்தானமாயிற்று. மாதோட்டமும் ராஜராஜபுரம் என மறுநாமம் புணந்து விளங்கலுற்றது. இக்காலமெல்லாம் யாழ்ப்பாணம் தனிச் செங்கோன்மையின்றிக் கிடந்ததேயாம். அப்போதைக்கப்பேர்து தலைநிறுவிய யாழ்ப்பாணத்து அரசுகும்பத்தவர்சளும் அடக்கி ஒதுக்கப்பட்டனர். சோழஆணையினின்று 1070ம் ஆண்டு இலங்கையைப் பிடுங்கிக்கொண்டவனான முதல் விஜயபாகு (1065—1120) வின் நாட்களிலும் யாழ்ப்பாணம் அவ்வாறிருந்தமை இவ் விஜயபாகு தன் பெரலனறுவைச் சிலாசாசனத்தில்

மேம்பததயாணடு இலங்கைமுதுமும ஒருகுடைநிழறித திருவ் ராஜயஞ்செயதருளி (Arch. Surv. 1911-12 p. 111)

எனச் சாற்றுதலினால் தோற்றும்;

யாழ்ப்பாணம் சோழஆதிக்கத்தின்முன் (1001—1070) மன்னர்களுடைய தனையசாயிருந்தமைக்கு, முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் (கி. பி. 1070—1118) சயங்கொண்டார்பாடிய கலிங்கத்துப்பாணியில் நிகழ்கின்ற பின்வரும் மேற்கோள் சான்ருதல்கடும். அஃதியாதெனில்;

கேழல் மேழி கலை யாளி வீணை சிலை
கெண்டை என்றினையல்கொடி
நாழ் மேருவினுயர்த்த செம்பியர்
நனிப்புலிக்கொடி தழைக்கவே (கடவுள்வழித்து 18)

இதன்பொருள் பன்றி, ஏர், மான், சிங்கம், யாழ், வில்லு, மீனம் என்றற்றிடக்கமான கொடிகள் தாழவும் சோழர் மேருநிற்பொறித்துள்ள புலிக்கொடி தழைக்கவுகடவது என்று ஆசிகுவது. இவற்றுள் பன்றிக்கொடி சரளுக்கியரையும், ஏர் யாதவரையும், மான்கொடி வக்காளத்துப் பலரையும், சிங்கம்

கொடி சிங்களரையும், விற்கொடி சேரரையும், மீனக்கொடி பாண்டியரையும் சூசிப்பதென்ப. ஒழிந்த யாழ்க்கொடி யாழ்ப்பாணத்தைக் குறிக்குமேயோ என்பது ஓர் கேள்வி. வைபவமாலே சொல்லுகின்றதை ஒப்புவிவோமாயின், ஓர்காலம் யாழ்ப்பாண இறைவர்கள்

மிதுன யாழ்க்கொடி தூக்கி

ஆணைசெலுத்தியதுண்டாம். ஆயின் வைபவமாலே சுட்டுகின்ற செயவீரசிங்கையாரியன்காலத்தில் எம்நாட்டிற்கு இடபக்கொடியே உரிமையாயுள்ளது என்றல் மேல்வரும் அதிகாரங்க ளொன்றனுள் விளக்கப்படுமாசையால், வைபவமாலே சொல்லுகின்ற மிதுன யாழ்க்கொடி ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளது உகத்துக்கு முற்பட்டதேயோ?

அப்பாற் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்கூற்றில் யாழ்ப்பாணத்திற் பராசசிங்கக்கொருவன் அரசியற்றினனாகத் தெரிகிறது. சோழமண்டலசதகத்தில்:

தேனூர் தொடையார்பராசசிங்கப்பெருமான் செழுந்தமிழ்க்குக்
காணூர்நெல்லின்மலைகொடிகண்டிநாகேரரசேரக்
கூனூர்கப்பலாயிரத்திற்கொடுபோயளித்தகொடைத்தடக்கை
மாணுகரன் சங்கரன் சடையன் வழஞ்சேர்சோழமண்டலமே

எனவரும். (செந்தமிழ் III 5) இச்சடையன் வெண்ணைச்சடையன் என்றும் புதுவைச்சடையன் என்றும் அழைக்கப்படுவன். மூலமூர்தி சிவன்கோயிலை கோபுர வாயிற்படிச் சிலாசாசனத்தில் இவன்

சேதிராயர்கோன் மாமால் புதுவைச்சடையன்

எனப்படுவன் (செந்தமிழ் IV. 25) இவன் இராமாயணம்பாடிய கம்பரை ஆதரிக்கவானென்பது பிறசாட்சிகளால் அறிப்பப்பட்டதொன்று. ஆகவே கம்பா காண்பாகிய பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் முற்கூறே இவன்காலமாம். இனி “கண்டிநாகேரசேர” எனப்பட்டது, வைபவமாலே சிங்கைநகரச்செங்கடக நகரென்றமை போன்றசீகார் தமேயற்றமேயாம். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற் கண்டிநாட்டின் ஒர்மாத்சியமின்மை மலைநிலக்கு. ஆதலால் பராசசிங்கப்பெருமான் யாழ்ப்பாண அரசன் என ஊகிக்க ஏதுவுண்டாதல் அறிக.

அடுத்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலும் ஓர் பராசன் சிலாசாசனங்களில் விளங்குகின்றான். மறவர்தமன் முதலாம்

சுந்தரபரண்டியன் (1216-1244) தன் 20ம் ஆண்டுத் திருக்கோலூர்த் சாசனத்திற் கூறுவது இது:

தருசையுமுறநதையுஞ்செநதழல்கொளுத்தி
* * * *
செமபியனைசசினமிரியபொருதுசரமபோககி
* * * *
சேராவளவனபிடுஷ்கமண்டபத்த
வீராபிடுஷ்கஞ்செயதுபுகழ்விரித்து
நாமெபராசநாமத்தலைபிடுவகி
மூடுநதழுகணமதயானைமேலகொண்டு
* * * *

(செந்தமிழ் XII. 346-50)

இப்பராசன் யாழ்ப்பாண அரசனையாமென்பது ஸ்ரீ இராசநாயக முதலியார்கொள்கை. இவன் சோழநீடு பக்துணையாகச் சென்றவிடத்துப் பாண்டியனால் தலைபிடுக்குண்டான் போலும். வெற்றியாளனின் 3ம் ஆண்டில் அப்போர்கடந்தமையைச் சாசனங் காட்டுதலால், பராசன் மாண்டது கி. பி. 1216 உக்கும் 1218 உக்கு மிடையிலாம் என்பது.

காலிங்கராசவமிசம்

இந்தியாவிலின்று விசயநாயகனைப் பின்தொடர்ந்து வந்திட்ட கங்கைவமிசக் கிளையொன்று யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்கபுரம் அன்றேல் சிங்கைநகரிலே நாட்டப்பட்டிருந்ததென்பது ஸ்ரீ இராசநாயக முதலியாரது அபிமதயாமென்றோம், அக்கிளையிலேதான் உக்கிரசிங்கன் தோன்றினனோ மன்றல்வினையாற்றினனோ என்பது. இனி, சிங்கள அரசர்கள் சிலர் காலிங்க அரசருமாரிகளை மணந்தார் என மகாவமிசநூலில் வருவது யாழ்ப்பாணச் சிங்கபுரத்துக் கங்கைகுல அரசருடும்பத்துக் சூமாரிகளைச் சுட்டுவதாம் என்பர் அவர். (பின்வருவன முதலியாரது முன்கூறிய ஆராய்ச்சினூலிலிருந்தெடுக்கப்பட்டன என அறிக.)

பொலனறுவையில் சிங்காதனம் வகித்த நல்லாவது மகிந்தன் என்னும் சிங்கள அரசன் (கி. பி. 975-991) காலிங்கச் சக்கரவர்த்தியின் புதல்வியைக் கொணர்விக்துத் தனக்குப் பட்டத்தரசியாக்கினான். (மகாவமி. 54; 9-10) இங்கியாள்விரு

ந்த கங்கர்கள் அக்காலம் கலிங்கத்திலுட்பட்டிராமையால் இக் காலிங்க இளவரசி யாழ்ப்பாணத்துக் காலிங்க குமாரத்தியே என்பது.

சோழவரசனாகிய முதலாம் ராஜாதிராசனது மணிமங்கலச் சாசனத்தில் (கி. பி. 1046) ஈழத்தரசர் இருவர் தோற்றும் மாண்டும் ஒலிங்கினரொன் வரையப்பட்டுள்ளோரும் யாழ்ப்பாணத்தரசர்களே. அச்சாசனத்தின் சில அமிசங்கள் பின்வருவன:

ஒருதனித்தண்டாறபொருகடலிலங்கையா
கோமானவிக்கிரம வாகுவீனமகுடமு
முனறனககுடைநது தெண்டமிழமண்டல
முழுவதுமிழதேதகட
லீழமபுகக விலங்கேசுநாகிய
விகிரமபாண்டியன பருமணிமகுடமும
காண்டகுதனனதாகிய கன்னககுச்சியினு
மாகலியீழரு சீரிதெனறெணணி
உளடகொளதனனாடு தனனுறவொடுமபுருநது
விளங்குமுடிகவிதத வீரசலாமேகன
பொருகளைத்தகுசி தனகாகளிற்றிநது
கவலையிறேடக காதலியொடுநதன
றவலையையபிடித்தது தாயையமுககரியீ
ஆங்கவமானம நீங்குத்தகாக
மீடடுமவநது விடொழிலபுரிநது
வெங்களைத்துலாந்தவச சிங்களவரைசன
பொன்னணிமுடியும் கன்னரனவழிவந
துகொளீழத தரைசநாகியசீ
வலல்லதனராஜனமெலவொளித
தடமணிமுடியுக்கொண்டு

(S. Ind. Inscript. III, i, p. 54)

ராஜாதிராஜனும் ராஜேந்திரனும் ஒலுத்த இருவர் ஈழத் தரசர்களுள் வீரசலாமேகன், கன்னக்குச்சியிலிருந்து தன்னுறவோடும் பெயர்ந்து குடிக்கொண்டிருந்தவன், சிங்கப்பரியில் வந்திந்த கங்கைக்குலத்தவனே என்பது. அவனது ஆதிப் பிறப்பிடம் கன்னக்குச்சி என்பப்பட்டது. அப்பதியார் கன்னைக்கொண்டை கட்டுவாரான வழக்கத்தை நோக்கிப்போலும், யாழ்ப்பாண அரசருலத்தவர்களது பழம்பதி கலிங்கத்தேசத்துள்ள மடப்பறியாம் என்பது பின்னர்க் காட்டப்படுவது. சிறீவல்லமதனராசன் வீரசலாமேகனுக்கு முற்படத் தோல்வியடைந்தவனெனத் தெரிசிறுகு.

இவர்கட்கும்முன்னர் மரூபரணனென் னும் மற்ருரு இலங்கையிறைவன், “பசுந்தலை பொருகளைத்தரி”யுற்றவனும் யாழ்ப்பாணக் கங்கைக்குலத்தவனேயென்ப. இவனையும் களத்திடைப் பிடிப்பட்ட இருவர் மைந்தரையும் சுட்டிய சிலாசாசனப்பகுதிகள் பின்வருவன:

பாவகுறுதெனனவாமுவருள்
மாளுபரணன பொனமுடிஆளுப
பருமணிபசுநலை பொருகளைத்தரிநது

(ibid)

தெனறிசைவயின (போபடடைநடாத்திக
கராககடலிலங்கையில (விற்றபடைக்கலிங்காமன
வீரசலாமேகனைக (கடற்களிற்றொடுமகப்படக்கடிவீத
திலங்கையிறுகிறைவன மாளுபரணன
காதலிலிருவரைக களத்திடைபிடித்தது

(S. I. I. III, i, p. 61)

அதுமட்டா, யாழ்ப்பாணக் கங்கைக்குல ராசகுடும்பத்தினின்றி மகாபராக்கிரமவாகு (கி. பி. 1164-1197) எனும் சிங்களமன்னன் உதித்தானெனவும், சீர்த்திரிசங்கமல்லன் (கி. பி. 1198-1207), சாகசமல்லன் (1200-1202) எனும் சிங்கள அரசர்களின் தந்தை தோன்றினான் எனவும் இதுவரை நாம் எடுத்தோதியவைகளைக் குறிப்பிடுகின்ற முதலியாரவர்கள் மொழிவர். மகாபராக்கிரமவாகு தன் சிங்கப்பா (சிங்கைநகர்) உற்பத்தியை அவன் கட்டுக்கரைக்குளத்துச்சாசனமொன்றில்

ஸ்ரீமத் சிங்ஹபுரே ஜாத ஸ்ரீ பராக்கிரமவாகு

என வரைந்துள்ளான். (Ancient Ceyl., Parker, p. 250) இக்கூற்றுக்களுக்கு முதலியார் தாராளமாய்த்தருகின்ற ஏதுக்களையும் பின்னும் ஆங்காங்குகாட்டுகின்ற புதுப்புது ஆராய்ச்சி விநோதங்களையும் அன்றோது மனோகரமான ஆங்கா நூல்களூட்பரக்கக்கரண்க.

இரண்டாம் அநீகாரம் முற்படி.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

விசய கூளங்கை (காலிங்க) ஆரியச்சக்கரவர்த்தி

கி. பி. 1242

வரசிங்கராயன் மகாராசராசன்
நரசிங்கராச னெனுநாமத்—துரைசீங்கம்

செங்கோலாச செலுத்துநாள்—மங்காத
பாவலர்கள்வேந்தன் பகருமியாழ்ப்பாணன்
காவலன்மன்மீது கவிதைசொல்லி—நாவலர்முன்
ஆனகவியாழி னமைவுறவாசித்திடலும்
மானபான்சிந்தை மகிழ்வாகிச்—சோனைக்
கருமுகினேருங் கான்பரிசிலாக
வருநகரமொன்றை வழங்கத்—தருநகர
மன்றுமுதல்யாழ்ப்பாண மானபெரும்பெயரால்
நின்றபதியி னெடுங்காலம்—வென்றிப்
புலிராசன்போலப் புகழினுடனாண்ட
கவிராசன்காலங் கழியு.....

விந்தை

கரைசேரிம்மாநகர்க்கோர் காவலரண்செய்யுந்
தரையாசனின்றித் தளம்ப.....

கோலநகர்ச்

செல்வமதுரைச்செழிய சேகரன்செய்மாதவங்கள்
மல்கவியன்மகவாய் வந்தபிரான்—கல்விநிறை
தென்னநிகரான் செகராசன்தென்னிலங்கை
மன்னவனுகுஞ்சிங்கை யாரியமால்—தன்னுழையிற்
பொன்பற்றியூரன்.....

பாண்டிமழவன் பரிந்துசென்று—வேண்டிப்
பெருகுபுகழ்யாழ்ப்பாணம் பேராசுசெய்ய
வருகுதிநீயென்று வணங்க.....

சாற்றுமியன்மொழியைத் தன்மனத்தோர்ந்தெண்ணிமறு
மாற்றமுரையாதுநல்ல வாய்மைசொல்லி.....
தென்மதுரைவிட்டுத் திருநகர்யாழ்ப்பாணத்து
மன்னரசுசெய்ய மனமகிழந்து.....

மதித்தவளங்கொள் வயல்செநிலலூரிற்
கதித்தமனைசெய்யக் கருதி—விதித்ததொரு
நல்லமுடூர்த்தமிட்டு நாலுமதிலுந்திருத்திச்
சொல்லுஞ்சுவரியற்றித் தூணிரைத்து—நல்ல
பருமுத்தரம்பரப்பிப் பல்கணிபுநாட்டித்
கிராமச்சமேலவிடு சேர்த்துத்—கருமச்
சிகரந்திருத்தித் திருவாயிலாற்றி
மீசுகொடெல்லாம் விளக்கி.....

நகரிவலம்வந்து நானிலமும்போற்றப்
புகலுமணிமானிகையிற் போந்து—இகலரிமாந்
தாங்குமணியாசனத்திற் றண்ணளியுடெய்ந்நலனும்
ஒங்குநீவிற்றிருந்து.....
எண்டிசையுமேற்று மிராசமந்தரி.....
புகனேகவாகுடெவன்னும் போரமைச்சன் றன்னை
நவமேவுநல்லூரில் நண்ணுவித்து.....

பின்னும் பல வேளாண்பிரபுக்களைத் தென்னிந்தியாவின்
ம்வரித்துக் குடியிருத்தினன் என்பது கயிலாயமலை, இச்செய்
திசுக்கு, சுட்டிய இந்நூலையே ஆதாரமாகக்கொண்டு பிற்றாண்டு
தாங்கண்ட அன்றேல் தாமாய் மனோகற்பனைசெய்த வேறு
செய்திகளையுங் காலஒற்றுமை நோக்காது அதனுட் புகுத்தி
வைத்த வைபவமாலையுடையார் கூறியது மேல்வருவது:

செய்நகராசன் அரசாட்சியை நடத்தினான், அக்காலத்திலே
(இரண்டு கண்ணுங் குருடனாகிய கவிவீராவகனென்னும்) யாழ்ப்பா
ணன் (சோழநேசத்தன்றுவந்து வாலசிங்க) மகாராசன்பேரிற்
பிரபந்தம் பாடிக்கொண்டு (செங்கடகநகரிக்குப்போய்) இராசசமுதத்
தில் யாழ்வாசித்துப் பாடினான், அரசன்கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு
(இலங்கையின் வடதிசையிலுள்ள மணற்றிடென்னும்) இந்நாட்டை
அவனுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான், அவன் பரிசுபெற்ற இந்நாட்டு
க்கு யாழ்ப்பாணமென்று பேரிட்டு (இவ்விடம்வந்துசேர்ந்து வடதி
சையிலிருந்து சில தமிழ்க்குடிகளை அழைப்பித்து அங்கிருந்த சிங்க
ளவருடன் குடியேற்றிச் சிலகாலம்) அரசாட்சிசெய்து (வயோதிக
னாகி) இறந்துபோனான். (தன்பின் அரசாளக் சந்தோஷமல்லாமல்
போனபடியால் அக்காலத்தில் சிங்களவரும் பிறரும் அரசாளக்கரு
தித் தமிழ்க்குடிகளை வருத்தினார்கள் இவ்வாறு நடந்தாலுல் அங்
க கமீழ்க்குடிகள் வடநாட்டுக்குத் தீர்ப்புப் போய்விட்டார்கள்.)
இப்படி யாழ்ப்பாணஞ் சிலகாலந் தளம்பிக்கொண்டிருக்கையில் (சிங்
களவருக்கு இடங்கொடாமல் சிலகாலம் விட்டுவந்து) பொன்பற்றி
யூர் வேளாளன் பண்டிமழவன் என்ற பிரபு மதுரைக்குப்போய்
(அங்கே சோழநாட்டிலிருந்து இராச உத்தியோகத்துக்கேற்ற படிப்
புக் கற்றுக்கொண்டிருந்த திசையுக்கிராசுழன் மகன் சிங்ககேதுவுக்
கு மருமகனும் மாநதபபீரவல்லக்கீத மகன்முறையும் சூரியவம்சத்
தவனு (சோழவம்சத்தவனு) மாகிய சிங்கையாரியன் என்னு மிரா
சகுமாரணைக்கண்டு யாழ்ப்பாணத்தின் நிலைபாடுதையறிவித்து இந்நா
ட்டை அரசுசெய்யும்படி வரவென்றுகேட்க, உத்தண்டவீரசிகாமணி
யாகிய சிங்கையாரியன் மறுத்துச்சொல்லாம லுடன்பட்டு (கல்விய
றியும் புத்திவேகமுமுள்ள வேதியர் குலோத்துங்கராகிய கெங்கச
தரையர் என்னுங் குரவரையுக்கொண்டு மறற்றுப் பரிவாரங்களுடன்
பாண்டிராசன் வழிவிட்டனுப்ப) யாழ்ப்பாணத்திலே வந்திறங்கி நல்
லூரிலே அரசிருக்கை ஸ்தாபிக்கக்கருதிச் (சோதிடரை அழைத்துச்
சாதிட்டால் விட) நல்லமுடூர்த்தத்தில் அஸ்திவாரம்போட்டுநூலு

மதிலும் எழுப்பி மாடமாளிகையும், (பூங்காவும், பூங்காவின்மடுவே ஸ்நானமண்டபமும் முப்புடைக்கப்பழுமுண்டாக்கிக் கூபத்தில் டுமு னுநதித்தீர்த்தமும் அழைப்பித்துக் கலந்துவிட்டு, நீதிமண்டபம், யா னைப்பந்தி, குதிரைப்பந்தி, சேனாவீரர் இருப்பிடம் முதலிய யாவும் கட்டுவித்து, தன்னுடன்வந்த கெங்காதரையரும் அவர் பத்தினி அ ன்னபூரணியம்மாளும் வாசஞ்செய்ய அக்கிராமமுமுண்டாக்கி, சீழ் த்திசைக்குப் பாதுகாப்பாக வெயிலுவந்த பிள்ளையார் கோயிலையும், மேற்றிசைக்கு வீரமாகாளி கோயிலையும், தென் திசைக்குக் கயிலாய வினோகர் கோயிலையும், வடதிசைக்குச் சட்டநாத ஈசுரன் கோயிலே யும் தையல்ராயகியம்மன் கோயிலையும் சாலில வினோகர்கோயிலையும் இவை யாவற்றையுங் கட்டுவித்துத் தானும் திலகவதிபார் என்னும் பத்தினியுடன்) கிரகபிரவேசஞ்செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் ஒருநாட் புலனேகவாருவுடன் (ஆலோசித்துத் தமிழ்நாட்டாசருக்குத் திருமுகமெழுதித் தமிழக்குடிகளை அழைப்பிக்க அவர்கள்வந்து சேர் ந்தார்கள்.) பின்) (ஓர் சுபதினத்தில நல்ல முகூர்த்தமிட்டு மகிடாபிவேகம் பெற்று நகரிலவல்வந்து சிங்காசனம் ஏறிப் பூலோக தெய்வேந்திரனாக அரசாண்டான். இவ்வரசனுக்கு ஒருகை கூளங் கையாக இருந்ததினால் இவனைக் கூளங்கைச் சக்கரவர்த்தியென்றும் சொல்லப்படும்.)

பிறைக் கோட்டினுள்ளிட்ட சொற்கள் வசனங்கள் கயி லாயமாலையிலிவாதவை. இவை மயில்வாகனப்புலவர் ஊர்க்க தை ரூபங்குனிநின்றோ தம்மணப்படி வருவித்தோ கூறிபவை கள்போலும். கங்காதரையர்பெயர் கயிலாயமாலையிலேயே வே றொரு சந்தர்ப்பத்தில வருவது; சிங்கையாரியன் கயிலாயநாதர் கோயிலை கிருமாணித்ததன்பின்

அம்புவிபுட்

கேதாரந்தன்னிற் கிளர்மதனர்ச்சித்துவைத்த
வாதாரலிங்க மழைத்தருளி மீதர்க
வந்தபிரதிட்டை மகிழ்வொடுசெய்தருள
அந்தணருளாய்ந்திங் கணுப்புமெனச்—செந்திருவார்
சேதுபதிக்குச் செழும்பாசாமனுப்பி
யாதிமறையோர்கள்புக முாகிரியன்—வேதமுணர்
கங்காதரனெனும்பேர்க் காசுநகரோணியினி
திங்கேயவனனுப்ப.....

என்பது. (சேதுபதிகள்காலம் 17ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்க மேயாத்வின் கயிலாயமாலையு அதற்குப்பின்னரே எழுதப்பட்ட காலம் என்பதும் இங்கு தெரிக்கத்தக்கது.) அப்பால் வைப வமாலையே மேற்கோளில் தடித்த எழுத்திலிட்டவைகள் சில ஏட் டிப்பிரதிகளில்மட்டும் உள்ளவைகள். பழைய கயிலாயமாலையு க்கைதகள் வைபவமாலையில் எவ்வாறு வருணனைபெற்று விரிந்து உள்ள என்பதும் இதனால் தென்றும் பாண்டிநாட்டினுள்ளு

அப்பாண்டிநாட்டு அரசகுமாரனொருவனை மழுவனென்போன அழைத்திட, அக்குமாரன் நல்லூரிற் சிங்கையாரியன் எனும் பெயரோடு இராச்சியபாரம் வகித்தானென்பதும் அவனே கயி லாயநாதர்கோயிலை ஆக்குவித்தனென்பதும் கயிலாயமாலையி வைபவமாலையிற் கூட்டுற்ற ஏனைய விபரங்கள் எல்லாம் ஊர்க கதைகளையும் மனோபாவனைகளையும் ஒன்றோடொன்று கால எல்லை முரணவைத்த கோவையாம என்க. இது மேல்வருள் னவற்றால் விகசிதமாகும்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் யார்?

கயிலாயமாலையி சிங்கையாரியனைப் பாண்டிநாட்டு இராசகு மாரனெனப் பகர, வைபவமாலையி அன்றோன் 'சோழநாட்டிலி ருந்து இராச உத்தியோகத்துக்கேற்ற படிப்புக்கற்றுக்கொண் டிருந்த திசையுக்கிர சோழன்மகன் சிங்ககேதுவுக்கு மருமக னும் (மாருதப்பிரவல்லிக்கு மகன் முறையும்) சூரியவம்சத்த வனு (சோழவம்சத்தவனு) மாகிய சிங்கையாரியன்" எனலுற் றது. வழிநூல்செய்த மயில்வாகனப்புலவர்; தம் முதல்தாலி ன் கூற்றை ஒதுக்கி வேறுகூற எய்தியகாரணம். யாது? ஆரி யச்சக்கரவர்த்திகள் பாண்டிநாட்டவல்லர்; அந்நாட்டின் வட திசைக்கண்ணினும்வந்தவராம் எனக்கூறிய ஐதிகமொன்றிரு ந்தமையாலே? அன்றி ஆரியர் = சோழர் என்றமையும்; சிங்க புரம் அத்திசையிலிருந்தமையும் பற்றியே? ஈற்றில், சிங்கை யாரியனை உக்கிரசிங்கனோடும் மாருதப்பிரவாகவல்லியேபோடும் உறவுபூட்டக்கருதியோ? எக்காரணம்பற்றியாயினுமாகுக. சிங் கையாரியன் பாண்டியனல்லன் என்பது உண்மை. பாண்டிநா ட்டின் உத்தரதிசையே அவற்கு உற்பத்தித்தானம் எனறிருப பினும், அவன் சோழவம்சத்தவனல்லன் என்பதும் உண்மை. அவன் கங்கைகுலத்துக் காலிங்கனேயாம் என்பது இனிவளக் கப்படும்.

யாழ்ப்பாணத்தரசர்களுள் அதி கீர்த்திவாயந்த செகராச சேகரன் ஒருவன்காலத்தே, செகராசசேகரமாலையி எனும் சோதி டநூல் இயற்றப்பட்டது. பறங்கியர் இலங்கையின்றுழைந்தபின் ஆக்கப்பட்ட கயிலாயமாலையுக்கும்; ஒல்லாந்தர்காலத்ததாகிய வை பவமாலையுக்கும் அச்சோதிடநூல் மிக முற்பட்டதாதல்வேண்டு ம். இனி, அந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரத்துள், நூலாக்குவித் தோனாகிய அச் செகராசசேகரனைப் புகழுமிடத்து, இராமபிர றான் இலங்கை வளர்நகர்ப்புருந்து சும்பகனனையி, ஆர்க்கர்கேர்

வினைச் செய்தித்து, கமலநாயகி சிறைகடிந்து, சேனைவெள்ளமும்
தானும் கந்தமால்வரைப் புறத்தணுகி

அந்தமாதலத்தி வரண்றனைத்தாபித் தருச்சனைபுரிந்துதன் னுமஞ்
சிந்தையாலருளி யப்பதிதனக்குத் திருப்பெயரன்னதேயாக்கி
நந்தலிவஞ்சக்கிராமவேதியராய் நான்மறைப்பொருளுளம்பிரியாப்
பைந்தொடைப்பாசு பதர்களைஞ்ஞாற்றுப் பன்னிருவரைவரவழைத்து
(ச)

பூசனைசெய்யி னீரொனக்கருணை புரிந்தவர் தங்களிலிருவர்
காசினிதாங்கும் படிவாங்கொடுத்துக் கமழ்செழுந்துளபுமாலிகையு
மாசதுசுருதி யாரியவேந்தென் றணிமணிப்பட்டமுங்கொடுத்துத்
தேசறுகுடையு மொற்றையும்வெற்றி திகழ்விடைத்துவசமுமநல்க
(இ)

அன்றுமுதற்சதுரயுகநாலாறிற் புவிபுரந்தவரசர் தம்மில்
வென்றிதிகழ்மீனவன்முன் செப்பேடங்கத்தழைக்கும்வேதவேந்துஞ்
சென்றுகருநாடகரை யந்தரவல்லியிற்பொருது செய்தேவந்துங்
கன்றிவருமதவேழக் கரந்துணித்துப்பேசலனைக் கடிந்தவேந்தும் (சு)

அடற்கரிமூவாயிரத்தோ டெழுதுறுபாவலருக் களித்தகோவும்
விடைக்கொடியுஞ்சேதுவநீள் கண்டிகளொன்பதும்பொறித்து மிகை
த்தகோவும்
வடக்கெழுவாடைக்குமிழந் தென்றலுக்குந்தன் குலப்பேர் வழங்குகோ
வுங்
கடக்கலுழியத்திதனை யிரவலர்தங்கட்களித்தகருணைக்கோவும் (எ)

மற்றுமுன்பெருந்தகைமை யிக்குலத்துப்புவிபுரந்த மன்னர்தாமும்
வெற்றிதருதிருப்பயத்துப் பரித்தபடிதனிதரித்த விஞ்சைவேந்தன்
... .. (அ)

எனப் புனந்துரைக்கின்றது. கந்தமால் எனக் குறுகிநின்ற கந்
தமாதனம் புராணங்கள் கூறும் அட்டகுலகிரிகளுள்ளொன்றெ
ன்பதும் இராமேசுவரத்துக்கணித்தாயுள்ள ஒரு மலையென்பது
ம் கற்பனை.

தென்புமி—வாழ்வருங்கந்தமாதனம்.....
சேதுவிலுஞ்செம்பொன்வரையினுஞ்சேர்கந்த
மாதனம்.....

எனத் தேவையுலா (179-220) அதனை உயர்த்துக்கூறும். கந்
தபுராணம் அதனை

அலங்கலந்திராகொணையகன்கரைமருங்கின்மேரு
வில்லங்கலினுயர்ந்தகந்தமாதனம்

என இசைக்கும் (மகேந்திரகாண்டம் I 18) இக்கந்தமாதன
மே இராமாயணத்தில் மகேந்திரம் எனப்பட்டமை நோக்கற்

பாற்று. இராமாயணக்கதையில் அனுமார் இலங்கையிற் பாயும்
பொருட்டு மலையிலேறியபடி கந்தபுராணக்கதையிலும் வீரவா
குதீதவர் இலங்கையிற் பாயும்பொருட்டு மலையிலேறினார். ஆத
லால் இருமலையும் ஒன்றே. (இராமாயணக் கதாமிசங்கள் பல
கந்தபுராணத்தில் எடுத்தாளப்படுதல் பிரசித்தம்.) சிவதரு
மோத்தரம் என்னும் சைவ உபாகமும் இந்தியாவின் தென்
கோடியிலுள்ள மலையை மயேந்திரமெனக் கூறியது காண்க.

உன்னதென்மயேந்திரமே யுயர்மலையஞ்சையகிரி
வின்னவி லுஞ்சத்திகமே யிருக்குமுயர்வந்தியமே
பன்னுபுகழ்மிகுபாரி யாத்திரமேயென்பகர்ந்த
வின்னகிரியேருமுதற் குமரிதலத்திசைந்தனவே
அங்கமெதிர்நிரனிறையாற் சமாக்கியமுமணிமலையுஞ்
சங்கமுந்தன் குமுதமுநல் வாரமெனுந்தலந்தானுந்
துங்கமலிபொதித்தென்பாற் ரெட்டர்ந்தடிவாரத்தி
னங்கனகவிலங்கையுமேழ் வரைச்சாரலடித்தேசம்
(கோபுரவியல், சஎ, சஅ)

இவ்வரலாற்றால் இலங்கைக்குச்சமீபம் மயேந்திரமும் அ
தற்குமேல் பொதியமும் அப்பால் பிறகிரிகளும் அமைந்திரு
த்தலால் மயேந்திரமே கந்தமாதனமாதல் விபஷ்டம். இங்ஙன
மாதலின் இராமேசுவரத்துக்கணிமையிற் சொல்லப்படும் கந்த
மாதனத்தோடு சார்புகொண்ட செய்திகளும் ஒறிசாப்பிரதேச
த்திலுள்ள மகேந்திரமலையோடு சம்பந்தப்பட்ட செய்திகளும்
நாளடைவில் மீதிக்களிலே ஒருங்கு கலந்துபோயினவாகலாம்.
பாசுபதர்கள் இராமேசுவரத்தில் பூர்வம் குடிக்கொண்டிருந்தமை
யால் அன்னோர் இராமபிரானிலேதான் அங்கு வரிக்கப்பட்டார்
ரென்றகொள்கை சுலபமாய் எழுந்திருக்கலாம். தேவையுலா
அப்பாசுபதர்களுக்கு வேறோர் உற்பத்தி பின்வருமாறு காட்
டுகின்றது.

94 மெய்ந்துற்றுறையின் விதிவழியேபூசிக்கும்
யிஞ்ஞாற்றுப்பன்னிருவ ராரியரும்—இந்நிலத்திற்

95 நேற்றுமலையத்தினையுஞ் சேதுபந்தமீதுகுடி
யேற்றுலகநாதமுனி யென்போனும்.....

பாசுபதர்கள் கந்தமாதனத்தேயுமி சம்பந்தப்பட்டிருக்க, அவர்
களுள் “ஆரிய வேந்தென் றணிமணிப்பட்டம்” அடைந்
தோர் மகேந்திரமலையோடு சம்பந்தப்பட்டவரேயாமென்பது
வஜ்ரஹஸ்தன் எனும் கலிங்கதேச அரசன் செப்பேட்டுச்சாச
னங்களாற் தெரியவருகின்றது. (இவ்விபரம் பூரி இராசநாயக
முதலியாரது முன்சட்டிய நூலினுட்கண்டது.) இவன் ஆண்ட

கலிங்கம் தற்காலத்து முகலிங்கம் எனப்படுவது. சி. பி. 1038 ஆண்டு சிங்கராசனமேறினவன். இவனது நாடகம் செப்பேடுகளில் கூறியாங்கு, கங்கைவயிசத்தவர்களது கோத்திரம் ஆத்திரேய (பிராமண) கோத்திரமாம். இவர்கள் மகேந்திரமலையில் கோகர்ணசுவாமி திருவருளால் ஒற்றைச்சங்கும், பேரிகையும், பஞ்சமகாசப்தங்களும், வெண்கொற்றக்குடையும், பொற்சாமரமும், விடைக்கொடியும் பெற்றுள்ளவர்களாம். வஜ்ரஹஸ்தன் மதம்பொழியும் ஓராயிரம் யானைகளை இரவலர்க்களித்தான் எனும் செய்தியும் இச்சாசனத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. அனந்தவர்மன் சோடகங்கனது (சி. பி. 1077 முதல்) விசாகப்பட்டணச்சாசனத்தில் பின்னும் சில விபரங்கள் தோன்றுகின்றன. கங்கர்கள் முன் குவலாலபுரம் (கோலார்) எனும் நகரினிருந்து தற்காலத்து மைசூர்ப் பிரதேசங்கனையரசாண்டனர். இன்னோர் மேற்றிசைக் கங்கர் என்னப்படுவார். இவ்வரசர் ஆவலியில் மீம்பத்தொராம் அரசனாகும் முத்தங்காமார்க்கணவன் என்பான் தன்நாட்டைத் தந்தையின் சகோதரனுக் கீயந்துவிட்டுத் தன் சக்சரோடும் புறம்போந்து, திக்குவிசயஞ்செய்யவுன்னி மகேந்திரமலையையடைந்து கோகர்ணசுவாமியை வழிபட்டு அவருளால் உச்சிதமான விடைத்துவசத்தைப்பெற்றுத் தனிச்சக்கராபூதிக்குரிய வரிசைகள் அனைத்தோடும் படைபெடுத்துச் சென்று, பலாதித்தியனெனும் கலிங்கதேச அரசனைப் புறங்கண்டு அத்தேச செங்கோன்மையை மேற்கொண்டனன் என்பது அச் செப்பேட்டின் சாரம். இது கீழ்த்திசைக் கலிங்கரது வரலாறு. (Ep. Ind. IV. p. 243. Ind. Antiq. XXVIII p. 170)

நம் ஆரியச் சக்கரவர்த்திகளும் கங்கைவயிசத்தவர்களேயென்பது நன்றாயறியப்பட்டதொன்று.

செகராசசேகரமன்கங்கைநாடன்—செகராசசேகரமலை, சிறப். ககமன்றுகண்டருள்கங்கையாரியன்—இரகுவமிசம், மலை. 107 கங்கைநாடன் கற்றவர்திலகன்—தகழினகயிலாயபுராணம், சிறப்.

இன்னன பிரவுங்ககாண்க இவ்வரசர்களது விருதும் விடைக்கொடியேயென்பது பின்வரும் மேற்கோள்களாலும் பிறவற்றாலும் விளங்கும்.

சேவணிதுவசன் சிங்கையெங்கோமான் செயசெகராசசேகரமன்—செகராசசேகரமலை டக். நக

விடலாண்வயமா. விளங்கியகொடியான்.—ஈ.லாசபு. சிறப்.

அண்டருலகநிலிர்ந்தாடும்பரிசுடைத்தாய்க்

கெண்டவிடைகாட்டுங்கொடியினன்—கைலாசமலை பக். 5,

வெற்றிவிடைக்கொடியார் மேலாரியர்குலத்தி

ஊற்றமடப்பளியிலுள்ளோரும்—கிள்ளைவினது 152

இவ்வாறாகக் கீழ்த்திசைக் கங்கரது உற்பத்தியாதிகளையும் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளது உற்பத்தியாதிகளையும் இருநிரையில் நிறுத்திக்காட்டுவாம்.

கீழ்த்திசைக்கங்கர்	ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள்
வமிசம்	கங்கை
கோத்திரம்	(ஆத்திரேய)பிராமணர்
அரிசைபெற்றதலம்	மகேந்திரமலை
	கந்தமாதனமலை = மகேந்திரமலை
தரதார	கோகர்ணசுவாமி
வரிசைகள்	ஒற்றைச்சங்கம்
"	கொற்றக்குடை
"	விடைத்துவசம்
"	பேரிகை
"	பஞ்சமாசப்தம்
"	பொற்சாமரை
முன்னோள்வீரச்செய்தி	மதம்பொழியும் ஓராயிரம் யானைகளை இரவலர்க்களித்தல்
	தசாதாராம்
	ஒற்றை
	கொற்றக்குடை
	விடைத்துவசம்
	சேது?
	ஆரியவேந்துப் பட்டமும் தூபமாலிகையும்
	அடற்கரி மூவாயிரத்தோடுமுதுறுபாவலருக்களித்தல்
	கடற்கலுழியத்திணையிரவலர் தங்கட்களித்தல்

இவ்வாறப்படுநோக்கால் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் கீழ்த்திசைக் கங்கரேயென்பது தோன்றும். இக்கங்கரது தலைநகருளொன்றான சிங்கபுரப்பெயரை ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் தம் யாழ்ப்பாணத் தலைநகரிக்கட்டுச் சிங்கைநகரென வழங்கினொன்பதுமொன்று. இது மேல்வரும் அமயமொன்றில் ஆராயப்பெறும்.

சேதுகாவலவர்

கலிங்கதேசத்தினின்றும் வந்த இவ்வாரிய அரசர்களை இராமேசுவரத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தியதயாது? இராமேசுவரம் இவர்தம் ஆணைக்குட்பட்டதாய், அத்தலத்துச் சிவாலயத்தில் இவ்வரசர்கள் பத்தியுண்டோராய், சேது தீர்த்தத்தை அதிசிரத்தையோடு காவல்செய்வோராய், நங்காலத்துச் சிவபக்தர்கள் "திருச்சிற்றம்பலம்" எனும் மங்களவசனத்தோடு எழுதத்தொடங்குதற்கெட்ப "சேது" எனும் மங்களமொழியோடு தஞ்சானகளை ஆரம்பிப்போராய், "சேது" எனும் வாசகத்தையே தம் முத்திரைக் காசுக்கு வழங்குவோராய் இருந்த

மைபற்றி எம் ஆரிய அரசர்கள் இராமேசுவரத்தோடு மிகவும் சம்பந்தம் பூண்டுள்ளவர்கள். யாழ்ப்பாண அரசர்களே ஆதிச் சேதுகாவலர்களென்பதை

சேதுகாவலன் வீஞ்சைவிஞ்சசெக ராசசேகரன்மெய்திகழ்வதற் கேதுவானவரு மலர்முகத்தெரிவு.....—செகராச...மாலை பக். 40

சிக்கையாரியன் சேதுகாவலன்—தக்ஷிணகையபுரா...சிறப். 15

என வருவனவற்றாலும், நம் அரசர்கள் எந்திரப் பறவையைக் கொண்டு நாஸ்தோறும் இராமேசுவரத்திற் சுவாமி தரிசனஞ் செய்யப் பேய்வருவார்கள் எனவும், அவ்வாலய அபிஷேகத்திற்கு நாஸ்தோறும் நெடுந்தீவிலிருந்து பாலும் கச்சைதீவிலிருந்து பூவும் அனுப்பப்பட்டதெனவும் வரும் ஐதிகத்தாலும் (முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் பக்கம் 56) காண்க. முன்கூறியபடி சேதுபதிகளதுகாலம் பிற்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தரசர்கள் வலிகுன்றியிருந்தகாலத்தே அன்றோர் வலிபடைத்தனர். முன்னாளில் அச்சேதுபதிகள் “தொண்டிய ந்துறைகாவலர்” எனவே அறியப்பட்டுள்ளார் (செந்தமிழ் II 34) என்பதுமொன்று. சேது எனும்மொழி அரச சாசனங்களுக்கு ஆசிவசனமாய்க்கொள்ளப்பட்டதற்கு, மேல் வேறேரிடத்தில் நாம் சுட்டப்போகின்ற கொத்தகமக் கல்வெட்டுச் சான்று. செகராசசேகரனொருவன் (சங்கிலிமன்னன்) தன் வெண்சங்கக் கேடையத்தில் சேது என்னும் வார்த்தையைக் கரிய எழுத்துக்களீழ் பதித்திருந்தான் என பாதர் குவேரேஸ் கூறுவதையுங் கவனிக்குக. (Conquista p. 295) அப்பால் யாழ்ப்பாணத்து அரசர்களது முத்திரைக்காசுகள் நம்மால் முத்தற்கண் இவையென நிச்சயிக்கப்பட்டவைகளின் மேலெழுத்து சேதுவேயாம். (Ceyl. Antiq. V part 4) அவற்றில் “விடைக்கொடியும் சேதுவும்” விளங்குதலை இதன்கீழ்த்தரும் படத்திற் காண்க.

சேதுக்காசுகளை சேதுபதிகளின் காசென ஓர்காலம் முத்திராவித்தையாளரெல்லாம் மொழிவோராயினர். ஆயின் நாம் முன்குறித்த இலங்கைத் தொன்மையாராய்ச்சிப் பத்திரிகையில் வெளிப்படுத்திய ஆராய்ச்சியானது இவ்வியதில் இனிச்

சந்தேக விபரீதமில்லாதபடி முடிவுகட்டி சேதுவும் இடபமும் கொண்ட நாணயங்கள் நம் யாழ்ப்பாணக்காசுகளே எனத் தாபிப்பதாயிற்று.

யாழ்ப்பாண அரசர்கள் இவ்வாறு இராமேசுவர சம்பந்தம் பூண்டு விளங்க, அன்றோது கலிங்கதேச உற்பத்தி காலாந்தரத்தில் இராமேசுவரத்துள் மறைந்து, உள்ளபடி கலிங்கத்தினின்றும் ஆத்திரேய குலாங்குரர்களாய், மகேந்திர பர்வதக் கோகர்ணசுவாமி அறுக்கிரகத்தால் இராசபதி யடைந்தோமென வந்தோர், பிற்காலம் இராமேசுவரப் பாசுபத கோத்திரத்தாராய் அங்கு மகேந்திரத்தோடு மயங்குகின்ற கந்தமாதனப் பர்வ இராமசுவாமி வரத்தால் பூபரம் தாங்குவேராய் மாறி வரலாயினர் என்க.

காலிங்கமாகனும் ஜயவாகுவும்

காலிங்க கங்காகுலதிலகர்கள் இருவர் ஏகசமயத்தில் “காசினிதாங்கும்படி வரம்” அடைந்து “ஆரியவேந்து” என்னுமணிமணிப்பட்டதாரிகளாய்க் குடையும் ஒற்றையும் விடைத்துவசமும் திகழ யாழ்ப்பாண அரசு கைக்கொண்டமை பரியாலோசிக்கத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்துப் பழைய பாரம்பரியங்களைத் துருவியுணர்ந்த பாதர் குவேரேசும் பின்வருமாறுகூறுகின்றார். “குசுமற் (கூர்ச்சரப்) பகுதியை உற்பத்திதானமாய்க் கொண்ட ஆருக்கள் (ஆரியர்) என்றழைக்கப்படும் பிராமணர் சிலர், தாங்கள் இராசகுலத்தவர்களென்று பாராட்டுபவர்கள், வந்து, மதுரை நாயக்கனின் அங்கீகாரத்தோடு இராமணர்கோயில் என்னும் ஆலயத்தை நிருமாணித்தவர்கள் அங்கிருந்து யாழ்ப்பாண அரசர்களோடு உறவாடத்தொடங்கியதினால், அந்த அரசர்களுளொருவனுடைய குமாரத்தியை இவர்களுளொருவன் வதுவையாற்றுவோனான். பின் இவ (ஆரிய)னுடைய சந்ததியார் அவ்விராச்சியத்திற்குரிமைக்காரரானார்கள்” என்பது. (Conquista p. 37-8) இதனையுமாராய்வாம்.

சிக்கள சரித்திரக் காட்டுகின்றபடி மகாபார்க்கிரமபாகு 1186-ம் ஆண்டிற் தேகவியோகமாக அன்றோன் ஆக்கிவைத்த பரந்த இராச்சியத்தைப் பரிபாலிக்க வலியற்றோர் சில்லோர் அரசர்கள் ஒருவர்பின்னொருவராய்த்தேன்றி மறைந்தார்கள். இரண்டாம் விஜயபாகு, ஆறாம் மகிந்தன், சிசங்கமல்லன், வீரபாகு, இரண்டாம் விக்கிரமபாகு, சோடகங்கன், லீலவதி, சாகசமல்லன் என்னும் எண்மர் இராச்சியபதிகளும் 1186 உக்கும் 1202 உக்கும் இடையில் பதினாறுவருடங்களுள் எழு

ந்தும் அநேகமாய்ச் சதிமானத்தினூற் தென்புலஞ்செலுத்தப் பட்டும்பேரயினூர் மகாபராக்கிரமபாகுவின் கைமையாகிய லீலர் வதிக்குமட்டும் மீட்டும் இருதரம் இராச்சியபாரம் வகிக்கக்கி டைத்தது. இதற்கிடையில் சாகசமல்லந்துஞ்சதலோடு (1202 வரையில்) யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச்சேனாபதிகள் வலிபடைத்துச் சிங்களரை நெருக்கத்தொடங்கிவிட்டனர் அவ்வரசனுக்குப்பி ன் சிங்களர் அரசு கைக்கொண்ட கல்யாணவதியர்ளுகையில் (1202--1208 வரையில்) புலத்திரகர் (கந்தவுற) தமிழரால் பிடிக்கப்பட்டமையும் கேட்கப்படுகிறது. (Ep. Zeyl. II 33) இந்த அவதரத்திலே இதற்குச் சற்றுப்பின்னே காலிங்கமாக னும் விஜயவாகுவும் எனும் இருவர் தமிழரசர் கலிங்கத்தைச் சதினின்றும் பெரும்படையோடுவந்தவர்கள் ஒருங்கு வடஇல ங்கையை ஆள்வோராய்க்காணப்பட்டார். (மகாவமி. 82, 11-27) பட்டுக்களப்பின்சமீபம்முதல் ஊறுத்துறையீறாகவும் புலத்திரகர் தொட்டு மன்னர்மட்டும் இத்தமிழர் பதினைந்து கோட்டைகளை எடுத்துத் தமதானையை நிலைநாட்டியதோடு (மகாவமி. 83, 21-2) ஜயவாகு யாழ்ப்பாணநாட்டை அரசாள், மாகன் 1215-ம் ஆண்டுத்தொடக்கம் புலத்திரகரில் வீற்றிருந்து தென் இலங்கைமுழுதையும் தனிக்குடைக்கீழ் அடக்கிச் செங்கே லோச்சினான்.

இவர் இருவருமே யாழ்ப்பாண அரசைப் பிரசித்திபெற நிலைநாட்டினாராவர். ஆதலின் காலிங்க கங்கைவயிசத்தவரா ன இவ்விருவரையுமே “பைந்தொடைப்பாசுபதர்களைஞ்ஞாற்று ப்பன்னிருவரில்” காசிநிதாங்கும்படிவரமடைந்த இருவராமெ னச் செகராசசேகரமலை கூறிற்று எனத் தெரிகிறது. இவர் களுள் ஜயவாகுதான் மாகனோடு ஏகோபித்து முதற்கண் யா ழ்ப்பாணத் தனியரசரிமையொண்டமையினால், பாதர் சுவே ழ்ஞஸ் செவிக்கொடிய ிகிகமானது ஒரு ஆரிய அரசன்மட்டு ம் இராமேசுவரத்தினின்று யாழ்ப்பாணத்துக்கேகினென்றது போலும். அப்படியாயின் இராமேசுவரமென மயங்கிக்கூறுற்ற கலிங்கத்தினின்றும்வந்த ஜயவாகு, யாழ்ப்பாணப்பழைய அரச குடும்பத்தின் இளவரசியொருத்தியை மணந்திருத்தலும் ஒக் கும் இவ்வரசி வைபவமாலையும் கல்வெட்டும் கூறுகின்ற மாரு தப்பிரவாகவல்லியெனும் ஆடகசுவந்தரியாகலாம். ஆகுங்கால், ஜயவாகுவே உக்கிரசிங்கனும் குளக்கோட்டனுமென வெளிப்ப ட்டி வைபவமலை, கல்வெட்டு எனும் இருநூல்களினும் இடியப் பச்சிக்கான பின்னல் ஒருவாறுவெட்டி உண்மைதெரிக்கப்படுத் தலும். (முன் 12-ம் பக்கத்திற் கூறியனவும் நோக்குக.)

சிங்களர் தெற்கே அவ்வவ்வமயத்துச் சிறிது சிறிதுபாக ங்களைத் தமிழரிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டவிடத்தும், நெடுங் காலம் புலத்திரகரைக் கைப்பற்றமாட்டாது நெடுயிர்ப்பெறிந் துகொண்டிருந்தார். ஈற்றில் 1242 வரையிலேதான் மாகனை அங்கிருந்து அசைத்து வடபாகங்களைநோக்கிச் செல்லப்பண் ணுவோராயினர். காலிங்கமாகனுக்கு “செய்சிங்கவாரியன்” என்னும் பெயரிருந்ததுபோலும், (கைலாசமலை பக்கம் ௬௩) இவனையே வைபவமாலையாளர் விசய கூளங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்றார் என்க.

இருபத்தேழு ஆண்டாய் (1215--1242) இலங்கைமுழுதி லும் தனிக்கோலசெலுத்திய இவ் ஆரியஅரசன், சக்கரவர்த் தி எனும்பெயர் தாங்கியதும் இயல்பே. காலிங்க ஆரியச்சக்க ரவர்த்தி புலத்திரகரை ஒருவி யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தகர லையில், முன் அவ் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை மாக மன்ன னோடு ஒத்து அரசாண்டிருந்த ஜயவாகு இறந்திட்டான்போ லும். இறந்ததற்பின் சில்லாண்டுகளாய் அங்கு உள்நாட்டுக்க லகம் விளைந்திருந்தமையும், மாகன் களரியிற்தோன்ற அக்க லகம்நீங்கி யாழ்ப்பாணத் தனியரசு அன்னோலை உறுதியாய் நாட்டப்பட்டமையும் சாலும். இங்ஙனமே மதுரைக்குப் பா ண்டிமழவன் பரிந்துசென்றமையும், அங்கிருந்து செல்வமது ரைச் செழியசேகரன் புதல்வனான சிங்கையாரியன் பெருகுபு கழ் யாழ்ப்பாணம் பேரரசுசெய்யவந்தமையும் மனோராச்சியத் தின்பாற் படுகின்றன. ஜயவாகு மாண்டபின் மாகன் யாழ்ப்பா ண அரசிருக்கையை இனிதாய் நாட்டினான் என்பதுதான் உ ணமைப்பகுதியாக எஞ்சிநிற்கின்றது. கைலாயமாலையானது சி ங்கையாரியன், செய்சிங்கவாரியன் என நிச்சயமின்றி மங்குள மாய்க்கூறியதை வைபவமலை திருத்தி விசய கூளங்கை ஆரிய ன் என்றமை செய்சிங்க காலிங்கனைச் சொல்லுதற்கேபோலும். காலிங்கச் சக்கரவர்த்தி என ஓர்வேளை கைச்சரவைகளிற்கண் டதை கூளங்கைச்சக்கரவர்த்தி என அறியாதோர் மயங்கினரு மாகலாம். (இது இராசநாயகமுதலியாரதுசாதுரியமானஊகம்) உள்ளபடி பழைய தமிழ் விபியில்

சுல்லபு

என்றிருப்பது “கூளங்கை” என வருவது மிகச் சுவமேயா ரும். காலிங்கச்சக்கரவர்த்தியே யாழ்ப்பாண அரசு உறுதியாய்

நிலைநாட்டப்பெற்றகாலத்தில் கிரித்தீபம்போல விளங்கிய புகழா ளானாதலால், அவன்தான் நம்நாட்டின் முதலாம் ஆரியச்சக்கர வர்த்தி எனக் கொள்ளுதல் எவ்வாற்றினும் பொருத்தமுடை த்து.

கால எல்லை

இனி காலிங்கச்சக்கரவர்த்தி யாழ்ப்பாணச் சிங்கைஆரிய அரசுக்கடியிட்ட காலத்தை ஆராய்வாம். அக்காலமானது மாகண் பொலனறுவையை அகன்றுவந்த ஆண்டை (கி. பி. 1242-ம் ஆண்டு) அடுத்ததேயாமென்பது தேற்றம். கைலாசமாலையோடு பதிப்பித்திருக்கின்ற தனிக்கவியொன்றிற்குட்டிய யாழ்ப்பாணநகரியென்பது சிங்கைநகராயின், புவனேகவாகுவென்பதுவும் காலகதியிற்புகுந்த வழுவாயின், அக்கவிகூறும் ஆண்டுக்கணக்கு காலிங்க சக்கரவர்த்தி சிங்கைநகரைக்கட்டிய ஆண்டாகலாம். அக்கவி பின்வருமாறு:

இலகியசகாத்தமெண்ணூற் றெழுபதாமாண்டதெல்லை
அவர்பொலிமாலையார்ப னம்புவனேகவாகு
நலயிகும்யாழ்ப்பாணத்து நகரிகட்டுவித்தநல்லைக்
குலவியகந்தவேட்டுக் கோயிலம்புரிவித்தானே.

நல்லைக்கோயிலைப்புரிவித்த புவனேகவாகு உள்ளபடி சப்புமல் குமாரயொ எனும் செண்பகப்பெருமாளேயாம் என்பதும், அக் காலம் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டாம் என்பதும் மேல்வரும் அ திகாரமொன்றனுள் தெளிவிக்கப்படும். ஆதலால் இத்துணை மயக்கக்கொண்டெழுந்த இக்கவி காலிங்கச் சக்கரவர்த்தியின் நாட்களுக்குச் சமீபகாலத்ததன்று என்பதுமலையிலக்கு. இதை மயில்வாகனப்புலவர் தமது வைபவமாலையில் வசனரூபமாய்ப் புகுத்தியிருக்கின்றார். ஆதலால் இது அவர்காலத்துக்கு முற் பட்டதேயாம். அவர்காலத்துக்கு ஒரு நூற்றாண்டுமட்டும் முந் தியதாகக்கூடிய கைலாயமலை இயற்றப்பட்டகாலத்தில் கவிவ முங்கியதாயின், புவனேகவாகுவை முதலாம் சிங்கையாரியனின் போரமைச்சுகைக்காட்டிய கயிலாயமாலையுடையார் அவன் நல் லூர்க் கந்தவேட்டுக் கோயில் புரிவித்தமையையும் தமது நூ லினுட் புகுத்தாதுவிடார். ஆதலால் சுட்டிய தனிக்கவி முத் துராசகவிராசருக்கும் ம்பில்லாக்கன்புலவருக்கும் இடைப்பட் டகாலத்திற்றுள் எழுந்ததென முடியும். இனி, கவியிற்காட்டிய பெயர்கள் பிழையாயினும், ஆண்டுக்கணக்கு விசேஷ ரூபகத் துக்குரிய ஓர் சம்பவத்தைப்பற்றியதாதலால், கர்ணபாசம்பரிய

மரீய் அறியப்பட்ட உண்மையாண்டாகலாம். அங்ஙனமாயின் அவ்வாண்டு யாது?

எண்ணூற்றெழுபது என்பது 870 அன்று, ஆயிரம்ஆகிய (பேர்) எண்ணும் நூற்றெழுபதும் சேர்ந்த கணக்காகுமெனத் தோன்றும். எண்ணென்பதை ஆயிரமென்னும் பேரெண் எனக் கொள்வது எவ்வாறெனில், இத்தனிக்கவி வேறொருகவியை அநுசரித்துச்செய்யப்பட்டது. அக்கவியில் எண் என்பது பேரெண்ணையே குறிக்கும் என்ப, அதுவும் பின்வருவது:

எண்ணியசகாத்தமெண்ணூற் றேழின்மேற்சடையன்வாழ்வு
நண்ணியவெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலேகம்பநாடன்
பண்ணிய இராமகாதை பங்குனிஉத்ராநாளில்
கண்ணிய அரங்கமுன்னே கவியாங்கேற்றினே.

இக்கவியிற்சொல்லிய எண்ணூற்றேழு: எண் = 1000 + 107 என நின்று, சகாப்தம் 1107 ஆகுமென்றும், அது கிறிஸ்தா ப்தம் 1185 ஐக் குறிக்குமென்றும், இது பிற ஏதுக்களைக்கொ ண்டி நிச்சயித்த கம்பர்காலத்துக்குப் பொருத்தமுடையதெ ன்றும் கற்றோர் கழறுவர். (செந்தமிழ் III, 178-81) ஆகவே நம் யாழ்ப்பாணத்தனிக்கவிகூறும் ஆண்டு 1000 + 170 = 1170 எனவந்து, கிறிஸ்தாப்தம் 1248 உக்குச் சரியாகும். இவ்வா ண்டு காலிங்கச்சக்கரவர்த்தி புலத்திரகரை விட்டகன்ற ஆண் டிக்கு (1242) ஆறாண்டுமட்டும் பிற்பட்டது. மாகண் வடதிசை நோக்கிய ஆறாண்டின்பின் யாழ்ப்பாணநகர் நிருமாணித்து மு டிவெய்தியது என்பது மிகப் பொருத்தமுடைத்து.

சிங்கைநகர்

ஆதி ஆரியச்சக்கரவர்த்தி எடுப்பித்த யாழ்ப்பாணநகரி யாது? அது நல்லூராதல் கூடுமா? கூடாது என்பர் ஸ்ரீ. இ ராசநாயகமுதலியார். இவ்வியற்பத்திமானின் அனுமானப்படி பருத்தித்துறைக்கணித்தாய் மணல்மேடுகள் பொருந்தியிருக்கி ன்ற வல்லிபுரமே பூர்வகாலச் சிங்கைநகராம். நல்லூர், புவ னேகவாகுவென்ப பிறபடக் கோட்டை இராச்சியம்வகித்த செண்பகப்பெருமாள பதினேந்தாம் நூற்றாண்டிற் கட்டுவித் ததாம். இம்மதம் எமக்கும் சம்மதம். வல்லிபுர மணற் கும்பிகளுள் காற்றுக்காலங்களில் அகப்படும் பழம்பொருட்க ள், அங்கு பலவிடங்களிற் குவிந்துகிடக்கின்ற பூர்வகாலக் கலவோடுகள், சீச்சக்கிட்டம் ஆகியனவும்; அங்குநூது உண்

மார்க்கமாய்ப்போன பெரும்வீதியின் அடையாளங்களும் அது ஈராய் விஸ்தாரகராய் விளங்கியது எனக் காதலாமலகமாய்க் காட்டும். அப்பால் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் தம் செல்வாக்கு சீரம்பிய நாட்களில் பெருந் கப்பற்படையுள்ளோராய்ப் பிரக்கி யாதிபற்றுள்ளமையினால், அம்மாக்கலத்திரள் ஆழியிற் சலப மாப்ச்சென்று திரும்புதற்கு அறுகூலமான துறைமுகம் உள் ளோராய் இருந்தமை அவசியம். கேகாலைப் பகுதியிலுள்ள கொத்தகமத்திற் கண்டெடுத்த கல்வெட்டும் அன்னோரைப்

பொங்கொலிநீர்ச் சிங்கைநகர் ஆரியர்

எனச் சூசிப்பிக்கின்றது. பெருங்கடற்சமீபமும் சிறந்த துறை ப்பொலிவும் பொருத்தக்கொண்டது வல்விபுரமே. ஆங்கு நற் றுறையுண்டோ என இராசநாயகமுதலியார்கொண்ட யீழறவு எம்மால் இனிது தீர்க்கப்பட்டது. வல்விபுரத்துக்குநேரேயுள்ள கடலோரம் பண்டைநாட்டுதாட்டுக் குடாக்கரையென் றழைக் கப்படுதலையும், வெருக்குழைக்கும் கொட்டோடைக்கும் இடை ப்பட்ட வில்வளைவான அக்கரை ஓர்காலம் மிகச்சேமமான ஒது ங்குகுடாவாய்த் திகழ்ந்தமைபையும், கரையிலேற்பட்ட பழைய வாய்க்காலொன்று கொண்டுபோய் விழ்த்திய மணற்குயிலால் அதன்வாயிற் களங்களுண்டுபட்டமையையும், பட்டகாலத்திலு ம் இன்றைக்கும் மாக்கலங்கள் கச்சான் ஒதுக்கைநாடி அவ்வ ப்போது இக்குடாவில் நிறுத்தப்படுகின்றமையையும் நாம் நே ரில் ஆராய்ந்தறிந்துகொண்டோம். பருத்தித்துறைமுகம் பற ங்கிக்காரரோடுதான் எழுந்ததென்பது ஓர் ஐதிகம். அவர்கள் அதை கல்செறிந்த முனை (Ponta das Pedras) என்றார்கள். பெத்திறத்துறையே பருத்தித்துறையென வந்ததேயோ?

சிங்கைநகர் வல்விபுரத்தி் விருந்ததெனக் கொள்ளுதல் அமைவுடைத்தாயின், பறங்கிக்காரர் கி. பி. 1590 இல் கொளு ம்புத்துறையிலிறங்கி நல்லூரைச் சருகியகாலையில் சிங்கைநக ரொணும் பெயர்வாடு ஓர் பெலத்த அர்ணிரந்ததென பாதர் குவீரீஸ் கூறுகின்றமை (Bonquista p. 367) எவ்வாறெ ன ஓர் ஆசனகை நிகழும். பூர்வ சிங்கைநகர் கொளுப்புத்து றைக்கும் நல்லூருக்குமிடையிலாமெனக்கொள்ள வேறு ஊன் றில்லாமையால், அச்சிங்கைநகர் அழிந்துபட்டு நல்லூர் த ல்காராயினபின், அப பழையநகர்ப் பெயர்வாடு ஓர் அரண் இவகு விளங்கியதெனக் கொள்ளலாம் என்க.

மயில்வாகனப் புலவரது உக்கிரசிங்கன், தனக்குமுன் இ ராசதானியாயிருந்த கதிரைமலை (கதுருமலை)யை நீங்கிச் செங்

கடகநகரி (சிங்கைநகர்) ஐத் தலைநகராக்கினான். (முன் பக். 28,48) உக்கிரசிங்கனே ஜயவாகுவாயின், இவ் ஜயவாகு முத ற்கண் சிங்கைநகரை இராசதானியாக்கினெனவும், மாகனெ னும் காலிங்கச்சக்கரவர்த்தி அதனை கி. பி. 1246-ம் ஆண்ட ளாவில் அரண்செய்து திருத்தினெனவும் கொள்க.

கயிலாயமலைக்குடிகள்

முத்தராசகவிராசர், முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகாலத் தவரல்லர், இவற்குப் பலநூறு வருடங்களுக்குப் பிற்பட்டவ ரே, அவர்தந்த குடியேற்றச் சரிதையும் பழஞ்சரிதையன்று, தமதுகாலத்தார் சொல்லக்கூடட பரம்பரைக் கதையேயென் று கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. அவ்வவ்வூரில்விளங்கிய வே ளாண்குடிகளின் மகத்துவந்துலங்க அவ்வவரது மூதாதைக ளுட் பிரசித்திபெற்ற ஒவ்வொருவரை எடுத்துக்கொண்டு அன் னோரல்லாம் முதலாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியால் வரித்துக் கு டியேற்றப்பட்டனர் என எடுத்திசைத்தனர்போலும். இவரது வரலாற்றையே மேற்கொண்ட மயில்வாகனப்புலவர், அதைத் தமது வழக்கப்படி சில மாற்றங்களைடு வைபவமாலையிற் பெ யர்த்தெழுதியுள்ளார். எம் வாசகநேயர்கள் முதலூலிலுள்ள இன்பத்தைச் சுவைக்கும்பொருட்டுக் கயிலாயமாலையில் பாழ் ப்பாணக் குடியேற்றப் பாகமாயுள்ளது முழுமையையும் இங் குதருவோம்:—

தேங்கமழு

புண்டகரிமாப்பன் புகழமதாராபுரியோன்
எண்டிசையுமெத்து மிராசமந்தரி—கொண்டதொரு
வேதக்கொடியன் விருதுபலபெற்றதரை
கீதப்பிரபுடிகள் கிர்பையுள்ளான்—தீதற்ற
புந்தியுள்ளான்மேன்மையுள்ளான் புண்ணியமுள்ளான்புலியோர்
வந்திறைஞ்சும்பாத மகிமையுள்ளான்—முந்தரிபார்
ரேன் நியகிலாண்ட கோடியெலாந்தோற்றமுற
சுன்றேன்குலத்தி வெழுகுலத்தான்—சான்றேன்
புலனேகவாகுவென்னும் போரமைச்சன்மன்னை
நலமேவுவல்லூரி னண்ணுவித்துச்—சிவனேச
னாகத்தானேன்று மனுஷத்தான் என்னமருள்
தாகத்தான்விஞ்சுந் தருமத்தான்—சோகந்தீர்
பாகீரதிசுலத்தான் பைம்பொன்மேழித்துவசன்
பாகாரும்வேங்கைப் பருப்பத்தான்—வாகாரும்
கார்காத்துவிட்டதெனக் காமுறுபொன்பற்றியென்னும்
வண்காத்துவிட்டுவந்த வச்சிதவான்—பேர்சாற்றில்

வாசவனேர்பாண்டி மழவனையுந்தம்பியையு
 நேசமுறுமைத்துனமை நேர்ந்தனரை—பேசுபுகழ்ச்
 செண்பகப்பேர்வாய்ந்த திறன்மழவனோடுமவன்
 நண்புபெறுதம்பியையு நானிலத்திற்—பண்புசெறி
 தக்கபலவளமுஞ் சார்ந்துகல்விநாகரிகம்
 மிக்கதிருநெல்வேலி மேவுவித்துத்—தக்கவர்கள்
 எல்லாருமேத்து மிரவிசுவமன்னவனார்
 சொல்லும்பெயர்புனைந்த சுத்தபர -- நல்லபுகழ்
 சூழங்கங்காகுலத்துத் துய்யதுருவக்கூட்டம்
 வாழும்படிக்குவந்த மாசின்மணி—ஏழுகடல்
 சுற்றுபுவிமுற்றுந் துதிக்குஞ்சுகபோசன்
 கற்றவருக்க்புங் கனகதரு—வெற்றிதரு
 காவிலமர்மார்பன் கருதும்வெள்ளாமரசன்
 மேவுகலைஞான வினோததுரை—காவிரியூர்ச்
 செய்யநரசிங்க தேவனைநற்சீர்வளங்கள்
 வைகுமயிலிட்டிதனில் வாழவைத்து—வையகத்து
 முத்தமிழ்சேர்சித்தன் முகசீதளவசனன்
 சித்தசரூபன்மன் நிருச்சமுடன்—மெத்தியசீர்
 வாலிநகர்வாசன் மருள்செறிவெள்ளாமரசன்
 கோலமிசுமேழிக் கொடியாளன்—மூலமிசு
 செண்பகமாப்பாணனையுஞ் சேர்ந்தகுலத்திலவந்த
 தண்குவளைத்தார்ச்சந்தர சேகரமும்—பண்புடைய
 மாப்பாணபூபனையு மாசில்புகழ்க்காயனகர்ப்
 பூப்பாணனென்னவந்த பொன்வசியன்—கோப்பாண
 சீரகத்தார்மார்பன் செறிகனகராயனையும்
 பாரகத்துண்மேன்மை பலவுடைத்தாய் --நீரகத்தாய்த்
 தொல்லலகோர்நானுந் தொகுத்துப்பிரித்துரைக்குந்
 தெல்லிப்பழையிற் நிகழவைத்து—நல்விருதாய்க்
 கோட்டுமேழித்துவசன் கோவற்பதிவாசன்
 குட்டிமலர்க்காவித் தொடைவாசன்—நாட்டமுறு
 மாதிக்கவேளாள னையுங்கலையனைத்துஞ்
 சாதித்தரூப சவுந்தரியன்—ஆதித்தன்
 ஓராயிரங்கதிரோ டொத்தவொளிர் பொற்பணியோன்
 பேராயிரவனெனும் பேரரசைச்—சீராருங்
 கன்னல்செறிவாழை கழுகுபுடைசூழ்கழனி
 துன்னுமிணுவில் துலங்கவைத்துப்—பொன்னுலகிற்
 கற்பகநேர்கைத்தலத்தான் கச்சூர்வளம்பதியான்
 மற்பொலியுந் தேட்குவளை மாலையினான்—பொற்பார்
 நதிசுவவெள்ளாமரசன் நானிலத்திமைமேன்மை
 அழிகபுகழ்பெற்ற வழகாளன்—நிதிபதிபோல்
 மன்னனிகரானமன்னன் மாமுத்திரைகள்பெற்ற
 தன்னிகரில்லாதவிற்ற ரூட்டிகவான்—இந்நிலத்தில்
 ஆலமுண்டகண்ட னடியையமறவாதவள்ளல்
 நீலகண்டனென்னு நீருபனையு - மேலுமவன்

தம்பியரோர்நால்வரையுந் தான்பச்சிலைப்பளியி
 லும்பர் தருவென்ன வுகந்துவைத்துச்—செம்பதும
 மாதுவானுஞ்சிகரி மாநகர்வெள்ளாமரசன்
 சாதுரியன்காவிலமர்த் தாரமுகன்—ஒதுமொழி
 உண்மையுள்ளான்கல்வி யுகப்புள்ளா னூக்கமுள்ளான்
 வண்மையுள்ளான்மேலும் வளமையுள்ளான்—திண்மைபெறு
 மாரன்கனக மழவனைப்பின்னாவருடன்
 சேரும்புலோலி, திகழவைத்துப்—பேரளகைக்
 காவலனேர்செல்வன்மலர்க் காவியணியும்புயத்தான்
 பாவலருக்கின்பப் பசுமேகம்—பூவில்வரு
 கங்காகுலத்துங்கன் கலின்பெறுமேழிக்கொடியேன்
 மங்காமல்வைத்த மணிவிளக்குச்—சிங்கரா
 கூடகநாடாளன் குணராசநற்சமுடன்
 கூடகாரோந்தரக் குருசிலையுஞ் சோபமுள
 நண்ணக்குலத்தி னாரங்குதேவப்பெயர்ச் சர்
 புண்யமகிபால பூபனையும்—மண்ணினிடைப்
 பல்புரத்தினல்வளமு மொவ்வாப்பவளஞ்சேர்
 தொல்புரத்தின்மேன்மை துலங்கவைத்து—வில்லில்
 விசயன்போர்வீமனுயர் வீறுகொடைக்கன்னன்
 இசையிற்பொறையி லியற்றருமன்—வசையற்ற
 புல்லூர்த்தலைவன் புகழ்செறிவெள்ளாமரசன்
 எல்லார்க்கும்மேலா மிரத்தன்முடிச்—செல்வமுறு
 தேவராசேந்தரனெனுஞ் செம்மறனையிந்நிலத்திற்
 கோவிலாக்கண்டி குறித்துவைத்து—நாவிரியுஞ்
 சீர்த்தியுறுசெம்மல் செழுந்தொண்டைநாட்டரசன்
 கோத்தமணல்பூந்தரக் குவளையினு—ஊர்த்தகவிக்க
 கம்பனுரைத்த கவியோரொழுபதுக்குகு
 செம்பொனபிலேநகஞ் செயுங்குணத்தான்—பைம்புயனேர்
 மண்ணுகொண்ட முதலியெனுமன்னவனை
 யுண்ணாட்டிருபால பூரில்வைத்து—விண்ணாட்
 டிறைவனிகர்செல்வ னெழில்செறிசேயூரன்
 நிறைபொறுமைநீதி யகலாதான்—நறைகமழும்
 பூங்காவிமார்பன் புகழுளவெள்ளாமரசன்
 நீங்காதகீர்த்தி நிலையாளன்—பாங்காய்
 இனியொருவரொவ்வா விருகுலமுந்தாய்யன்
 தனிநாயகனெனும்பேர் தாங்கு—மினியவனை
 மற்றுமுளபற்று நகர்வளமைசூழ்ந்திடுதென்
 பற்றுநெடுந்தீவு பரிக்கவைத்துச்—சுற்றுபுகழ்
 வில்லவன்றன்வஞ்சி நகருறைவெள்ளாமரசன்
 பல்லவனோடிநாட்டு பார்த்திவரை—நல்விளைவு
 தாவுங்கழனிக்குஞ் சாற்றும்பலவளமு
 மேவுவெளிநாட்டில் விளங்கவைத்துப்—பூவில்
 தலையாரிசேவகரிற் றக்கவர்கடம்மை
 நிலையாகநாட்ட நிலைத்துச்—சிலைதரித்த

வல்லியமாதாக்களென்னு மாசூரவீரியனைச்
சொல்லியமேற்பற்றுத் துலங்கவைத்து -- நல்ல
இமையாணமாதாக்க னென்னுமிகலோனை
அமைவாய்வடபற்றி லாக்கி--இமயமறி
செண்பகமாதாக்களெனுஞ் சீர்விறலோன்றணையிரு
கண்போலக் கீழ்ப்பற்றைக் காக்கவைத்து--ஒண்பயிலும்
வெற்றிமாதாக்களெனும் வெய்யதிறலோனமிக
உற்றிடுதென்பற்றி லுகந்துவைத்துச்--செற்றலரை
வென்றபடைவீர சிங்களெனும்வீரியனைத்
தன்றிருச்சேனைக்குத் தலைமைசெய்து -- துன்றிவரும்
ஆனைகுதிரை யமருமிடங்கடல்போற்
சேனைமனிதர் செறியிடமோ--டானவெல்லாம்
அங்கக்கேசர்வித்--

தனன் செயசிங்கவாரியனும் காலிங்க (கூளங்கை)ச் சக்கரவர்
த்தி என்பது. கயிலாயமாலையின் இவ்வரலாற்றினை மயில்வாக
னப்புலவர் பெயர்த்தெழுதியிருக்கின்றபான்மை கவனிக்கத்தக்க
கது. அது பின்வருமாறு:

(சிங்கையாரியன்) ஒருநாட் புவனேகவாகுவுடன் ஆலோசித்துத்
தமிழ்நாட்டரசருக்குத் திருமுகமெழுதித் தமிழ்க்குடிகளை அழைப்பி
க்க அவர்கள்வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவர்களுக்குள் ஐந்து குடிமைகளுடனும்வந்த பொணபற்றியூர்
வேளாளன் பாண்டிமழவனையும் அவன் தம்பியையும் மைத்துனனாகிய
சண்பகமழவனையும் அவன் தம்பியையும் சிங்கையாரிய மகாராசன்
திருநெல்வேலியிற் குடியிருத்தினான்.

காவிரியூர் பாவலாதிதேவன் (புரவலந்திதேவன்) மூத்தகுமா
ராகிய நரசிங்கதேவனை மயிலிட்டியிலிருத்தினான்.

வாவிநகர் (வாலிக்கநகர்) வேளாளன் சண்பகமாப்பாணனையும்
அவன் ஞாநியாகிய சந்திரசேகரமாப்பாணனையும் (காயல்கநகர் வேளா
ளன் பூப்பாணனையும்) கனகராயன் என்னுஞ் செட்டியையும் தெல்
லிப்பளையில் இருத்தினான்.

கோவலூர் பேராயிரமுடையான் என்னும் வேளாளனை இணு
வில்லில் இருத்தினான். அவன் அவ்லூர் திருத்தப்படாததினால் மேலை
க்கிராமத்தில் போயிருந்தான்.

இராசமுத்திரையும் பலவரிசைகளும்பெற்ற கச்சூர் வேளா
ளன் கனகமழவ (நீலகண்டி)னையும் தம்பிமார் நால்வரையும் புலோலியி
(பச்சிலைப்பளியி) லிருத்தினான்.

சிகரமாநகர் வேளாளன் கனகபூவ (கனகமழவ)னையும் தம்பிமா
ர் நால்வரையும் புலோலியிலிருத்தினான்.

கூபகநாட்டு வேளாளன் கூபகாரேந்திரனையும் புண்ணியமகிபா
லன் (பூபாலனையும்) தொல்புரத்திலிருத்தினான்.

புல்லூர் வேளாளன் தேவராயேந்திரனைக் கோயிலாக்கண்டியி
லிருத்தினான்.

ஏரெழுபதென்னும் பிரபந்தம் (கம்பனாற்) பாடப்பெற்ற உயர்

குல வேளாண்மரபினான் தொண்டைமண்டலத்து மண்ணூடுகொண்
டமுதலி என்பவனை இருபாலையிலிருத்தினான்.

செய்யூர் இருமாபுந்துய தனிநாயகனென்னும் வேளாளனை
நெடுந்தீவிலிருத்தினான்.

காஞ்சிபுரம் (வஞ்சினகர்) பல்லவனென்னும் பிரபுவை இரண்டு
துணைப்பிரபுக்களுடன் வெளிநாடெனும் பல்லவராயர்காட்டிலிரு
த்தினான்.

இப்படியே அந்தந்தப் பிரபுக்களை அவரவர் அடிமைக் குடிகளு
டன் அங்கங்கிருத்தினான். அதன்பின் வல்லிமாதாக்களென்னும் ப
ராக்கிரமனை மேற்பற்றுக்கும், செண்பகமாதாக்கள் என்னும் சூரவீ
ரியனைக் கீழ்ப்பற்றுக்கும், இமையாத (இமையாண) மாதாக்களென்
னும் உத்தண்டவீரனை வடபற்றுக்கும், வெற்றிமாதாக்களென்னும்
விசயபராக்கிரமனைத் தென்பற்றுக்கும் தென்பற்றுக்கூர் அதிகாரிகளாக நிறுத்தி, உ
த்தண்ட சிகாமணியாகிய வீரசிங்கனென்பவனைச் சேனாபதியாக்கி
ஓர் சுபதினத்தில் நல்லமுகூர்த்தமிட்டு மகிடைப்பிடுவதும்பெற்று நகரி
வலம்வந்து சிங்காசனம் ஏறிப் பூலோக தெய்வேந்திரனாக அரசாண்
டான்.

மயில்வாகனப்புலவர் மேற்கோள் எடுத்தெழுதும் ரீதிக்கு
இது ஒரு தக்க எடுத்துக்காட்டு. (அவரது வைபவமாலையிற் பா
டபேதங்கள் பிறைக்கோட்டினுள் வரைந்திருக்கின்றன.) சிங்
கையாரியன் புவனேகவாகுவுடன் யோசித்தமை; நரசிங்கதே
வன், பாவலாதி (?) தேவனின் மூத்தகுமாரானமை; இணுவி
வில் இராத்தப்பெற்ற பேராயிரமுடையான் மேலைக்கிராமத்தில
(உடுவிலில்) போயிருந்தமை; தொல்புரத்தி னிறுத்தப்பெற்ற
நரசிங்கதேவனை (தமிழ்நாற்றதாற்போலும்) புண்யமகிபாலன் எ
ன்றமை; வெளிநாடு பல்லவராயர்காடு ஆயினமை இவைகள் ம
யில்வாகனப்புலவரது கூற்றுக்கள். இவற்றிற்கு ஆதாரம் அவர்
காலத்து ஐதிகமேயோ? இவற்றுள் புவனேகவாகுளின் உண்
மைவரலாறு ஆகியன பிறுண்டுத் தெரிக்கப்படல்காண்க.

கயிலாயமாலையுடைய குடியேற்றம் பதினமூன்றாம் பதி
னான்காம் நூற்றாண்டுகளில் நிறைவேறியதாகலாம் என்பர்
இராசநாயகமுதலியார். பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்
தில் மலிக்கபூர் எனும் மகமதியனும் அவனைப் பின்பற்றிய
அவன் குழுவினரும் சோழ பாண்டிய இராச்சியங்களிற் பெ
ரும்பாகங்களை அப்பிக்கொள்ள, மதுரைநிலும் தஞ்சைநிலும்
விசுவநாதநாயக்கன் தெலுகுப் பொலிகாக்களை அமைக்க, இப்
பிரசண்டத்தில் அல்லோல கல்லோலப்பட்ட தமிழ்ப்பு பெருங்
குடிகள் தென்றிசைநோக்கிப்புறம்போந்து இலங்கையிற் சிங்

கள அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டனர் என்பதும், அன்றோர் தாம் யாழ்ப்பாணக் குலக்குடிகளாயினர் என்பதும் முதலியார் து ஊகம். போதிய சான்றுகள் ஏற்படும்வரையில் இது ஓர் மதிவல்ல ஊகமர்த்திரமேயாய் நிற்கும் என்க.

முன்றமத்காரம் ழற்றும்.

நான்காம் அதிகாரம்.

“இராசமுறை”

கி. பி. 1242 வரை காலிங்க (கூளங்கை) ஆரியச் சக்கரவர்த்திதான் யாழ்ப்பாணத்து முதல் அரசனுமெனச் சாற்றிய வளவில் வைபவமாலையின்கூற்று ஏற்புடைத்தாயிற்று. அப்பால், அல்வாரியச் சக்கரவர்த்தியைத்தொடர்ந்து செங்கோலோச்சிய பண்டைத் தமிழரசர்களின் ஆவணியை அந்நூலுடையார் “இராசமுறை” எனும் நூலினுட் கண்டனராதல்வேண்டும் எனவும், அவ் “இராசமுறை” கி. பி. 1460-ம் ஆண்டின்பின் சிங்காதனமேறிய பராசதிசகரன்வரையிலுள்ள அரசர்களேமட்டும் வரைந்துள்ளதாதல்வேண்டும் எனவும் ஆரம்ப அதிகாரத்தினுள் குறித்தாம். (பக். 19) “பராசதிசகரனுலா” சுட்டிய பராசதிசகரனது சரிதம்போலும். “இராசமுறை” நூல் பத்தியருபமா, கத்தியருபமா? மயில்வாகைப்புலவர் அதனை உள்ளபடி பெயர்த்திதமுசினரா? அன்றி தம் வழக்கப்படி சுருக்கி, கூட்டல் குறைத்தல்களோடு தந்துள்ளவரா? இவ்வினாக்கள் அப்பழையநூல்தான் அகப்படும்வரையில் விடையின்றிக் கிடக்கவேண்டியனவாம். அந்நூல் அகப்படும்வரை, அதன் சங்கிரகமாய் வைபவமாலையில் உள்ளதென ஊகிக்கக்கூடக்கூடும் பாகமே எம்மால் சரித்திர அயிசமாகக் கொள்ளத்தக்கது. இனி அப்பாகத்தை இங்கு முழுமையாய்ப் பெயர்த்தெழுதி ஆராய்வாம்.

(2 துலசேகர சிங்கையாரியன்)

அதன்பின் அவன்மகன் குலசேகரசிங்கையாரின் முடிசூடி அரசாட்சியைநடத்தி, குடிசூளுக்குப் பொல்லாங்குசெய்யாமல், அரசாட்சியைத் திருத்துவித்து வருமானங்களை அதிகப் படுத்தித் தன்மகன் குலே:த்தங்க சிங்கையாரியனுக்கு அரசாட்சியை ஒப்புவித்துச் சிலகாலம் நேயினால்வருந்தித் தேகவியோகமானான்.

(3 துலோத்துங்க சிங்கையாரியன்)

குலோத்துங்க சிங்கையாரியன் வயல்நிலங்களைத் திருத்துவித்து, வருமானங்களை அதிகரிக்கச்செய்து, குடிகள் சந்தோஷங்கொள்ளத்தக்கதாய்ச் சமாதான அரசாட்சியெலுத்தித் தன்மகன் விக்கிரம சிங்கையாரியனுக்கு அரசாட்சியைவைத்துச் சிவடதஞ் சேர்ந்தான்.

(4 விக்கிரம சிங்கையாரியன்)

இவன்காலத்திலே சிங்களவருக்கும் தமிழருக்குஞ் சமயகாரியங்களைப்பற்றிப் பெரும் கலகம் உண்டபட்டு, சிங்களவர் தமிழரைக் காயப்படுத்தியும் இரண்டுபேரைக் கொலைசெய்தும் இப்படியே முரட்டுத்தனங் காட்டினின்றூர்கள்: அதையறிந்து விக்கிரமசிங்கையாரியன் அவர்களைப் பிடிப்பித்து விசாரணைசெய்து, அக்கலகத்துக்குத் தலைவரையின்ற புஞ்சிவண்டா என்பவனையும் வேறு பதினேழு சிங்களவர்களையும் கொல்லவித்துப் பின்னூஞ் சிலரைச் சிறைச்சாலையிலும் இடுவித்தான். அதன்பின் கலகம் அமர்ந்து சில சிங்களக்குடிகள் ஒளித்து இந்நாட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அரசன் தமிழர்மேல் பட்சம்வைத்து நடந்ததினால் சிங்களவர் அவன்மேல் வெறுப்புள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்.

(5 வரோதய சிங்கையாரியன்)

இவனுக்குப்பின் இவன்மகன் வரோதயசிங்கையாரியன் அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்டு மார்க்கவழிபாட்டைக்குறித்துச் சில கட்டளைகளை ஏற்படுத்தி இருதிறத்துக் குடிகளையும் சமாதானப்படுத்தி முறையான அரசாட்சியெய்து, தன்முமாரன் மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியனுக்கு அரசைக்கொடுத்துப் பரகதியடைந்தான்.

(6 மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன்)

இவ்வரசன் கல்வியும் வேளாண்மையும் விருத்தியாக முயற்சி செய்து, வன்னியர்களாவந்த கலகங்களையும் அமர்த்தி, தயாளகுணமுள்ளவராய்க் குடிகளைத் தாய்போலக் காப்பாற்றி அரசாண்டதினால் இவன் மரணமடைந்தபோது இருதிறத்துக் குடிகளும் இவனுக்காக அதிகமாகத் துக்கங்கொண்டாடினார்கள்.

(7 துண்பூஷண சிங்கையாரியன்)

பின்பு அவன்மகன் குண்பூஷண சிங்கையாரியன் முடிசூடி அரசாட்சியெய்தான். இவன் பிதாவிலும் அதிக தயாளமுள்ளவராய்க் குடிகளைப் பாரபட்சமின்றி நடத்தி, அரசாட்சியைத் திறப்படுத்தி, கல்வி செல்வம் பொறுமை (?) முயற்சிசெலுத்திப் பூண. ஆயுளுடையனாகித் தன்முமாரன் வீரோதய சிங்கையாரியனுக்குச் சிங்கையானத்தை ஒப்புவித்துச் சிலகாலத்தின்பின் தேகவியோகமடைந்தான்.

(8 வீரோதய சிங்கையாரியன்)

இவன்காலத்தில் சிங்களக்குடிகளாற் சில கலகங்களுண்டாக் அக்கலகங்களை அவன் தன் வீரத்தினால் அடக்கி, அக்கலகம் வள

னியர் தாண்டிவிட்டதென்றறிந்து வன்னியர்மேற் படையெடுத்துப் போய் ஏழு வன்னியையும் கொள்ளையடித்து, அவ்வன்னியர்கள் ஓர் போதும் இவ்வித எண்ணங்கொள்ளாதுசெய்து திரும்பினான். அவன் மீண்டுவந்தவுடன் சிங்களக் கலக்காரர் அவன் கால்லிவழந்து தங்களுக்குப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டிக்கொண்டதினால் பொறுதிக்கொடுத்து நன்முகங்காட்டினான்.

அக்காலத்திலே மதுரையிலே சந்திரசேகரபாண்டியனுடன் சந்தருக்கநெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து இராச்சியத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள, பாண்டியன் ஒளிந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒடிவந்து வீரோதய சிங்கையாரிய இராசனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தான். அப்பொழுது வீரோதய சிங்கையாரியன் பாண்டியன்சீழ்ப் பாளையக்காரனாயிருந்த சேதுபதி முதலான பல சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு மதுரையிற் புகுந்து போராடிச் சத்துருக்களைத் துரத்திப் பாண்டி இராசனுக்கு அரசாட்சியை நிலைப்படுத்தித் திரும்பினான்.

இவன் மறுபடியும் வன்னியர்களைக் கொள்ளையாட விருக்கிறுனென்று பொய்கதையுண்டானபோது வன்னியர்கள் பயந்து கண்டியிராசனிடம்போய்த் தங்களுக்கு உதவிசெய்யக்கேட்டார்கள். அதற்குக் கண்டியிராசன், யாழ்ப்பாணம் எங்கள் முன்னோர் பரிசாகக்கொடுத்த இராச்சியமாயிருக்கிறபடியினால் அதற்குவிரோதமாய்ப் படையெடுப்போம்; என்னுள் பிதாக்கள் பேருக்கு அபசிர்த்தி உண்டாக்கமாட்டேன் என்று மறுத்துச்சொன்னதினால், அவ்வெழு வன்னியர்களும் கன திரவியங்களைக் கொண்டுவந்து வீரோதயசிங்கையாரியனைக்கண்டு கண்முகம்பெற்றுத் திரும்பிப்போய்ப் பயமுற்றிருந்தார்கள்.

வீரோதய சிங்கையாரியன் இளவயதிலே சடுதிமரணமடைந்தான். அவன் போசனஞ்செய்து இரவிலே சப்பிரமஞ்சத்தில் நித்திரையிலே மரணித்தபடியால், அந்த மரணத்தைக்குறித்துப் பலவகையாய்ப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

(9) செயவீரசிங்கையாரியன்

அவன் (மூத்த)குமாரன் செயவீரசிங்கையாரியன் சிறுவயதிலே முடிசூடி அரசனாய்வந்தும் மிகு விவேகியாய்ச் சத்துருபயமின்றி அரசாட்சியைநடத்துக் குடிகளை இரட்சித்து வெகுசீர்த்திமாறானான்.

அக்காலம் கண்டிநாட்டை அரசாண்ட புலனேகவாகு முத்துச் சிவாபத்தைக்குறித்து இவனுடன் பகைத்து நெருக்கினதினால், இவன் அவனுடன் நெருங்கி யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்டு யுதன யாழ்க்கொடிதூக்கி சாலிவாகனசகாத்தம் 1550-ம் வருஷத்திலே இலகைமுழுதும் ஒரேகுடைக்கீழ் அரசாண்டான். பன்னிரண்டாம் வருஷத்தில் பரக்கிரமவாகு பாண்டி இராசனைப் பிணைவைத்துச் செயவீரசிங்கையாரியனிடத்தில் இராச்சியத்தை வரக்கிக்கொண்டு இவனும் இவன்பின்வந்த அரசருந் திறையிறுத்துவந்தார்கள். இவன் நெடுங்காலம் அரசாண்டு தன்மகன் குணவீரசிங்கையாரியனிடத்தில் இராச்சியப்பொறுப்பை ஏற்றிப் பரலோகவாழ்வடைந்தான்.

(10) துணவீரசிங்கையாரியன்

கண்டியரசர் கொடுத்ததிறையைக் கொடாததினால், குணவீரசிங்கையாரியன் சிலபகுதியிற் தமிழ்க்குடிகளையிருத்தித் தன்னரசாட்சியாக்கினான். மதுரையை அரசாண்ட நாயக்கருக்குஞ் சிலபேருதவி செய்தான் தன்பிதாவைப்போலே சிறந்தஅரசாட்சிசெய்து வயோதி களுகித் தன்மகன் கனகசூரியசிங்கையாரியனுக்கு (இராச்சியத்தைக்) கொடுத்துச் சொற்கமடைந்தான்.

(11) கனகசூரியசிங்கையாரியன்

இவ்வரசன் சிங்களவருக்கு இட்டங்காட்டிவந்ததினால் அவர்கள் மேலாட்டங்கொண்டு வன்னியர்களின் உதவிபெற்றுக் கலக்குசெய்த பொழுது, கனகசூரியசிங்கையாரியன் இரவிலே தன் மனைவி மக்களைக்காண்டு வட்டேசத்துக்கோடிப்போய்விட்டான் விசயவாகுவென்னுஞ் சிங்களவன் தானே அரசனெனத் தலைப்பட்டுத் தமிழ்க்குடிகளை ஒடுக்கித் தமிழரை உடை கடை பாவனைகளிலெல்லாம் தங்களைப்போலாகவேண்டுமென்று பலவந்தம்பண்ணி அதற்கமையாதவர்களைத் தண்டித்துப் பதினேழுபுவரும் அரசாண்டான்.

கனகசூரியசிங்கையாரியன் தன்பிள்ளைகளாகிய பராசசேகரனையும் செகராசசேகரனையும் திருக்கோவலூர் இராசகுடும்பத்தவர்களால் கல்விக்கற்கவைத்து, யாத்திரைபண்ணுமாடி மனைவியுடன் காசிபரியந்தம் திரு ஸ்தலங்கள்தோறும் சுற்றித்திரிந்து, திரும்பிக்கோகர்ண சிவாலயத்தில்வந்து அவ்விடமிருந்து சிலவருட்காலம் சுவராத்திரி விரதம் அனுட்டித்தான். அப்படி அனுட்டித்துவருங்காலத்தில் ஒருநாள் கனவிலே சுவாமி: நீ மதுரைக்குப்போ, அங்கே உனக்குச் சகாயங்கிடைக்குமென்று உத்தரவுகொடுத்ததினால், விரத உத்தியாபனஞ்செய்து திருக்கோவலூருக்குப்போய் அங்கே தன்பிள்ளைகளை வளர்த்தவர்களாகவும் போர்ச்சாமர்த்தியத்திலும் கல்விப்பயிற்சியிலும் சரீரஅழகிலும் மதிக்கப்பட்டவர்களாயுமிருக்கண்டு அவ்வற்ற சந்தோஷமுடையவனானான். பிதாவைக்கண்டபோதே பிள்ளைகள் முகங்கள் சூரியனைக்கண்ட செந்தாமரைப் புட்பங்கள்போலாயின. பிள்ளைகளிருவரும் சத்துருக்களைச் செய்யக்கவும் இராச்சியத்தை மீட்டுக்கொள்ளவும் பண்ணியிருந்த பிரயத்தனங்களைக்கண்டு பிதாமிருந்த ஆச்சரியங்கொண்டு, அவர்களை முத்தமிட்டு, அங்குள்ள இராசகுடும்பத்தாருக்கு தான் காட்டவேண்டிய நன்றியறிதலெல்லாங் காண்பித்து பிள்ளைகளையுந் தேவியையுங்கொண்டு மதுரைசேர்ந்தான். சேர்ந்தபொழுது பாண்டிநாட்டைப் பகுதி பகுதியாய் அரசாண்ட சிற்றரசர்கள் பலரும் சேனைகளையும் ஆயுதங்களையுங்கொடுக்க கனகசூரியசிங்கையாரியன் போராயுதங்களுடன் யாழ்ப்பாணம்வந்து மேற்குவாசல்வழியாய் நூழந்தான்.

காத்திராதவேளையில்வந்து நூழந்தபோதிலும் விசயவாகு சடுதியிற் சேனைகளைக்கூட்டி அஞ்சாநெஞ்சையுமின்று பெருஞ் சண்டைபண்ணினான். செகராசசேகரன் ஓரணியிற் சண்டைசெய்துநிற்க, பராசசேகரன் விசயவாகுவின் துணியையும் அவன்செய்யும்

வீரத்தையுங்கண்டு வாட்படையுடனே அவன் போர்முனையிற் சிங்கம் போலப் பாய்ந்து சேனைகளையும் விசயவாகுவையும் வாளுக்கிரையாக்கினான். அனைக்கண்டு செகராசசேகரனுடனெ திர்த்தேனை போர்கெட்டுச் சிதறிப்போயிற்று.

அதன்மேற் பாராசசேகரன் பிதாவை அரசாட்சியில்வைத்து நிலைப்படுத்தித் தான் தேசவிசாரணையெய்ய முயன்று விசயவாகுவின் கலகத்துக்குட்பட்ட அநேக சிங்களவரைப்பிடித்துக் கொலைசெய்துவித்தான். அநேக சிங்களக்குடிகள் தங்கள் குடும்பங்களுடன் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டுக் கண்டிநாட்டின்புறத்திற் குடியேறினார்கள். ஒடிப் போகாமலிருந்த குடிகள் தமிழருக்கு மிகவும் பயந்துநடந்தார்கள். பிதாவாகிய கனகசூரியசிங்கையாரியன் மகனுக்கு முடிசூட்டிச் சிங்காசனத்திலவைத்துத் தான் ஆறியிருந்து சிலகாலத்தின்பின் இறந்து போனான்.

இதுவரை “இராசமுறை” என்னும் இறந்துபட்டநூலின் சுருக்கம்போலும். ஆயினும், கனகசூரிய சிங்கையாரியனாகும் 11ம் அரசன்வரலாறு மயில்வாகனப்புலவர்கையில் வெகு இடைச்செருகுதல்பெற்றுக்கொண்டதாகத்தோற்றும். கனகசூரிய சிங்கையாரியன் தோற்றேயுயதற்கு முற்பட்டதே இராசமுறைபோலும். பாராசசேகரன் செகராசசேகரன் எனும் இருவரும் சகோதரர்களென்ற தப்பிதம் உண்மைச்சரித்திரமறிபாதோர்காலத்தி லெழுந்ததென்று. இது அடிக்குட் தெளிவிக்கப்படும். விசயவாகுவேடுகலந்த போரின் வரலாறுகளும்கூறியே என்க. கனகசூரியன் கோகர்ணசுவாமிபதியிற் தவங்கிடந்து அருள்பெற்றுத் தன் சத்துருவைச்செய்ததகதை, கீழ்த்திசைக்கங்கர்களது மூதாதை மகேந்திரமலையில் அச்சுவாமியிடம் அருள்பெற்று கவிங்கதேச அரசன்ப் புறங்கண்டகதையையும் (60-ம் பக். காண்க.) அதிலே கந்தமாதனத்திலே “காசினிதாங்குப்படி” வரமடைந்த இருவரின் கதையையும் (58-ம் பக்.) பிரதிபிம்பிக்கின்றது. கீழ்த்திசைக்கங்கர்களைப்பற்றிய ஊர்க்கதைநூல்தான் செகராசசேகரமலை ஆசிரியர்காலத்தில் கந்தமாதனத்திற் செருகப்பட்டும், மயில்வாகனப்புலவர்காலத்தில் கனகசூரிய சிங்கையாரியனின் படைபெழுச்சி வரலாற்றிற் சுவறியும் நின்றதாமெனக் கொள்க.

மாறிவரும் சிங்காசனப்பெயர்

“இராசமுறை” யாழ்ப்பாண அரசர்களுக்குப் பிற அரசர்களோடு அவ்வப்போது நிகழ்ந்த சம்பந்தத்தினைச் சூசிப்பிக்கின்றது. இதனால் இவ்வரசர்களுட் சில்லேராகுகா

லம் நிச்சயித்தற்கு வாய்ப்பாயிற்று. இனி இவ் அரசர்கள் சிங்காசனப்பெயரும் அதற்கு உபகரணமாவதென்று. கனகசூரிய சிங்கையாரியனின்பின் வந்தவனான பாராசசேகரனைப் பின்தொடர்ந்தோன் செகராசசேகரனென்பதும், இவன்பின் பாராசசேகரன் செகராசசேகரனென மாறிமாறி வந்திருப்பதும் போர்த்துக்கீசர்காலச் சரித்திரங்களால் நன்கு துணியப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ H. W. கொடறிநற்றனதுரை இதனை உய்த்துணர்ந்துகொண்டு, யாழ்ப்பாண அரசரெல்லாம் ஆதிநீதாட்டு இவ்வாறே மாறிமாறிச் சிங்காசனப்பெயர் தரித்துள்ளார் என ஊகிப்பாராயினார். (Lecture before the Jaffna Historical Society 1920) இவ்வகம் பிரபல ஏதுக்களால் வலியுறுகின்றது. “பாராசசேகரன் செகராசசேகரன்” என்னும் தொடர் யாழ்ப்பாண அரசர்களைக் குறிக்கும் என்பது கோணேசர் கல்வெட்டாற் தெரிகிறது. அக்காலச் சோழ, பாண்டிய, சிங்கள அரசரெல்லாம் இவ்வாறே பெயர்மாறி இடக்கொண்டனர். சோழரது சிங்காசனப்பெயர்கள் ராசகேசரி வர்மன், பரகேசரிவர்மன் என மாறிவந்தன. பாண்டியர், மாறவர்மன் சடாவர்மன் எனுமிருபெயர்களையும் ஒன்றன்பின் னொன்றாய் வழங்கினர். சிங்களரது மாறிவரும் நாமங்கள் சிறிசங்கபோதி, அபேசலாபேவன் என்பனவாம். அரசர்களுள் அன்றி சாமானிய தமிழ்மக்களுள்ளும் இருபெயர்கள் மாறிமாறி வழங்குவருதல்பற்றியன்றே “பேரன்” எனும் பூறையும்கூறும் நாமம் எழுந்தது. சிற்றம்பலம் வயிரமுத்து என்போனின் மகன் சிற்றம்பலமாவன். ஆதலால் வயிரமுத்துமகன் சிற்றம்பலத்தின் “பேரன்” (பெயருடையவ)னும். வயிரமுத்து தந்தையாகிய சிற்றம்பலமும் இவன் பேரனும்; பேருள்ளவனும் என்றபடி. பேர்த்தியும் அவ்வாறெயனக் காண்க. இனி, முத்திரைக்காச ஆதிபன் பலவற்றில் சோழ அரசரை அநுசரித்த நம் யாழ்ப்பாண அரசர்கள், சிங்காசனநாமதாரணத்திலும் அவரைப்பாவித்தமை இயல்பேயாம். இதனாலன்றே இருபாலாரின் நாமதேயங்களும் குடும்பசாயல் தரித்தனவாய்க் கிடக்கின்றன. ராசகேசரி = செகராசசேகரன். பரகேசரி = பாராசசேகரன். கேசரி, சேகரன் (கேசா, சேகா) எனும் இரு வடமொழிகளும் ஓரடியாய்ப் பிறந்தனவே என்பதையும் நோக்குக.

அப்பால், பிற அரச சம்பந்தம், சிங்காசனப்பெயர் எனும் இவையிரண்டனோடும் யாழ்ப்பாண அரச ஆரம்பத்தீதியும், அது சிங்களர்கைப்பட்ட தேதியும் நம்மரசர்களது காலநிச்சயத்துக்கு உபகாரமாகின்றன. முந்திய தேதியாகும் கால

ங்க ஆரியனின் ஆண்டு கி. பி. 1242 என வைத்துக்கொண்டோம். பிந்திய சிங்களப்படையெழுச்சியாண்டு கி. பி. 1450 ஆகும். அது எவ்வாறெனில், பாழ்ப்பாணத்தை அடிப்படுத்தியவனை சப்புமல் குமாரயோ எனும் செண்பகப்பெருமாள் இவகிருந்தும் மீண்டு சபவர்த்தனகோட்டையில் புலனைகவராகு எனும் நாமதாரியாய்ச் சிங்காசனேறுவான் சென்றது 1467 இலாமென்பது சிங்களச் சரித்திரத்துணிபு இனி, பாழ்ப்பாணச் சிங்கள அரசு பதினேழு வருஷம் நிலைத்ததெனப்படுகின்றமையால், அவ்வரசு இங்குக் கட்டடங்கிய ஆண்டு 1450 தானென்பது போதரும். இவ்வனமாகையில், காலிங்கஆரியன்தொட்டு கணகசூரியஆரியன்வரையுமுள்ள அரசர்களை அவரவர்க்குரிய சிங்காசனப்பெயரோடு ஈண்டுத் தருவாம். காலிங்கஆரியனைக் கயிலாயமலை

தென்னகிரான் செகராசன்தென்னிலங்கை
மன்னவனொஞ்சிங்கை யாரியமால்.....
செய்சிங்கையாரியனொஞ் செய்யகுலராசன்

எனப் போற்றுகின்றமையால், அவன்பெயர்செகராசசேகரானே போலும். கணகசூரியன் பராசசேகரனொருவனுக்குமுன் நின்றமையால் இவனுஞ் செகராசசேகரனும். இம் முறைவைப்பு நன்றாய்ப் பொருந்துகின்றமை காண்க.

	சிங்காசனப்பெயர்	கி. பி.
1 காலிங்க ஆரியச்சக்கரவர்த்தி	செகராசசேகரன்	I 1242
2 குலசேகர சிங்கையாரியன்	பராசசேகரன்	I
3 குலோத்துங்க	செகராசசேகரன்	II
4 வக்கிரம	பராசசேகரன்	II
5 வரோதய	செகராசசேகரன்	III
6 மார்ததாண்ட	பராசசேகரன்	III
7 குணபூஷண	செகராசசேகரன்	IV
8 வீரோதய	பராசசேகரன்	IV (1344)
9 சயவீர	செகராசசேகரன்	V (1380)
10 குணவீர	பராசசேகரன்	V (1414)
11 கணகசூரிய	செகராசசேகரன்	VI
செண்பகப்பெருமாள் வரவு	...	1450
கணகசூரியன் மீட்டும் அரசு	...	1467

1242 உக்கும் 1450 உக்கும் இடைப்பட்டகாலம் 208 ஆண்டுகளேயாம். இக்காலத்துள் 10 அரசர்கள் வருகின்றமையால் தலைக்கு 20 ஆண்டளவில் ஆளுகைமட்டும் விழுக்காடாகின்றது. இவ்வழுக்காடு அக்கால அரசர்களுக்கொக்குமென்பது கொடற்றிற்றன்துரையவர்களது கொள்கையுமாம். தலை, சுற்று

ஆண்டுகள்போக, இடையில் பிறைக்கோட்டினுள் இட்ட இலக்கங்கள் ஒவ்வொரு அரசன்காலச் செய்தி ஒவ்வொன்றைச்சுட்டி ஒருவாறு அறியப்பட்டுள்ள ஆண்டுக்குறிப்பாம் என உணர்க.

இச்செய்திகளையும், இன்னும் காலநெறிக்கக்கூடாதிருக்கும் வேறு சிலவற்றையும் இனி எடுத்துரைப்பாம்.

சந்திரபானு

சிங்கள அரசனை 2-ம் பராக்கிரமவாகுவின் பதினேராம் ஆண்டில், (கி. பி. 1245-6) சந்திரபானு எனும் ஓர் யாவகன் பெரும் படையோடு இலங்கையில் துழைந்துள்ளாணென மகாவமிசனூல் துவலும். (83;3-47) இவன் இலங்கைக் கரைகளையும் தென்னிந்திய கோடியையும் சுற்றித்திரிந்த ஓர் கடற்கொள்ளைக்காரத் தலைவனுமாகலாம். சடாவர்மன் 2-ம் வீரபாண்டியன் (1254—1275) தன் பத்தாவதாண்டுச் சாசனத்தில் சோழநாட்டையும் சுழத்தையும், சாவகனின் மகுடந்தரித்த சிரத்தோடு அவன் மகுடத்தையுங்கைக்கொண்டருளினை எனக் கூறியது இச்சாவகவீரனையேயோ? சந்திரபானுவிற்கதி எவ்வாறாயினும், அவன்சேனைவள்ளத்துட்சிறிது பாழ்ப்பாணத்துச் சாவகச்சீரியிலும் சாவகக்கோட்டை (சாவாங்கோட்டையா?) யிலும் தங்கிவிட்டமை அறியத்தக்கது. வைபவமாலையுடையார் இவ் யாவகரைச் சுட்டி:

முன் ஆண்ட விசயவாகுவின் கீழ்ப் போர்ச்சேவகராயிருந்த யாவகச்சீனையிலே கொலைக்குந் தண்டனைக்குந் தப்பியிருந்த சிலபெயர் யாவகக்குடிகள் சாவாங்கோட்டையிலும் சாவகச்சீரியிலுமிருந்தார்கள். சங்கிலி இவர்களுயந் தூத்திவிட்டான்

என்கின்றது. ஆயின் சிங்கள வேற்றரசுக்காலத்துக்கு முற்பட்டதாகிய “கடயிம்பொத்த” எனும் சிங்கள ஊரொலலைதூலில் சாவகச்சீரி காணப்படுகின்றது. செண்பகப்பெருமாள் பாழ்ப்பாணத்தை வெற்றிகொண்டநாளில் அவற்கு அனுப்பப்பட்ட குயிற்றுதாகிய “கோலிசந்தேசய” நூலில் சாவகக்கோட்டையும் விளங்குகின்றது. ஆதலால் இவையிரண்டு இடப்பெயர்களுக்கும் காரணமான யாவகக் குடிப்பற்றும் சிங்கள வேற்றரசுக்காலத்துக்கு முற்பட்டதேயாமெனவும் சந்திரபானுவின் காலத்தோடுதான் நன்றாய்ப் பொருந்துவதாமெனவும் முடிக்க,

கொலையுண்டாடுருவன்

சடர்வரமன் முதலாம் சுந்தரபாண்டியன் (1251—1280) தன் சிதம்பரக் கல்வெட்டுகளில் பின்வருமாறு தீட்டியிருக்கின்றான்.

கொங்கு ருடலகிழியக குதகியிரு கோட டெடுத்த
வெங்கு ணழலில் வெதுப்புமே—மங்கையாசன
குழத்தா மமுழையுரு சுந்தரத்தோள பின்வனு
கீழத்தா னிட்ட இறை. (செந்தமிழ் IV 493)

இது இலங்கையாசனிடம் கைக்கொண்ட யானைத்திறையைப் பாடியது. அப்பால் அப்பாண்டியனின் பெயர்க்கீர்த்தியில் இவ்விரச்சையலை மேலும் புகழ்ந்து:

நண ணுதலயிறா லெண ணுதறசரிய
கண ணூறகொப்பதகைச கைக்கொண்ட ருளிப
பொன்னிசூழ்செல்வப புன ணுடடைக
கன்னிநாடெனக காநருளசெய்யப
பெருவரையானிற பின்னகருக்காகிய
கருநடராசனைக களிறுதிறைகொண்டு
துவங்கொளிமணியுரு சூழிலேழமு
யிலங்கைகாவலனை யிறைகொண்டருளி
வருதிறைமறுத்தவ கவணைப்பிடித்து
கருமுதிலநிகளங் காலிறகோத்து
வேந்தாகண்டறிபா விறறிண்புரிசைச
சேந்தமங்கலச செழுமபழ்முறறிப
பல்லவனடுங்கப பலபோராடி..... (செந்தமிழ் IV 515)

திறைகொடாடுதொழிந்த காரணம்பற்றி ஈழத்து வேந்தனைக் காலிற் சங்கிலிகட்டி வருத்தினன் சுந்தரபாண்டியனென இச்சாசனம்கூற, சடர்வரமன் இரண்டாம் வீரபாண்டியனும் (1254—1275) தன் குடுமியமலைச் சாசனத்தில் (1265—6) இவ்வாறான வெற்றிவிசயமொன்றனை எடுத்துரைக்கின்றான். அச்சாசனத்தில் இவன் “இலங்கையாசர்களிருவருள் ஒருவனைக்கொன்று, அவன் சேனையை, இரகங்களை, பொக்கிஷங்களை, சிங்காசனத்தை, முடியை, ஆரக்களை, வலையல்களை, குடைசளை, மற்றும் அரசு உடைமைகளைக் கைப்பற்றி, கொண்மலையிலும் திரிகூடகிரிமலையின் அதிஉன்னதசிகரங்களும் இணைக்கயலே டுகுடிய பாண்டிய துவசத்தினை நாட்டி, மற்ற இலங்கையாசனிடம் யானைத்திறை கொண்டனன்” என இயம்புகின்றான். (Ceyl. Antiq. X 49—50) சுந்தரபாண்டியன் சாசனமும்

வீரபாண்டியன் சாசனமும் சுட்டியது ஒரேபடையெழுச்சியை மேபோலும். இச்செய்தி 1254 உக்கும் 1257 உக்கு மிடையிலாமென்ப பல ஏதுக்களால் நிச்சயிக்கப்படும். இத்தேதிகளுக்கு கடைப்பட்டகாலத்தில் சிங்கள அரசனெவனுக் கொல்லப்பட்டபிராணை மகாவாசிசநாலால் வெளிப்படுகின்றமையாலும், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தளடங்கிய கோணமலையில் விசயசின்னம் பொறித்தமை கேட்கப்படுகின்றமையாலும் கொலையுண்டவாசன் யாழ்ப்பாணத்து பன்னனை என்னலவேண்டும். வேழங்கிறையிறுக்க உடன்பட்ட மற்றையாசன் இரண்டாம் பாக்கிரமவாகுவாகலாம். திரிகோணமலையில் “வோட்பிறட்டிறிக்” எனும் கோட்டைவாயிலில் பொறித்திருக்கின்ற இணைக்கயல்களே சாசனத்திற் கூறியுள்ளவாகலாம் என்பதுமொன்று.

யாழ்ப்பாவு வெற்றியாளன்

முதலாம் புவனேகவாகு எனும் சிங்கள அரசன் ஆட்சியி னிறுதியிற்போலும் (1271—1283, Ceyl. Antiq. X 89) ஆரியச்சக்கரவர்த்தி என்பாடுருவன் இவன் தலைநகரைச் சூறையாடின சம்பவம் கேட்கப்படுகிறது.

பாண்டி இராச்சியத்தை ஆண்ட இவர்சகோதாரும் தமிழருட் தலைமைபெற்றவனும் (தான் ஆரியனல்லனையாயினும்) ஆரியச்சக்கர வர்த்தி எனப் பெயர்ப்புண்டவனும் விளங்கிய ஓர் பெருவலிபடைத்த மகாமந்திரியை ஓர்சேனையுடனனுப்பினர். இவன் இலங்கைக்கரை பிடித்து காற்றிசையிலும் நாட்டைப் பாழாக்கிக்கொண்டெவந்து சுபகிரிகர் (யாழ்ப்பாவு) எனும் மகாபிரபலமான கோட்டையினுட்புகுந்து (புத்தருடைய) தந்ததாதுவையும் அங்கிருந்த சகல செல்வசம்பத்துக்களையும் கொள்ளையாடிப் பாண்டிநாட்டுக்கு மீண்டனன். அங்கு தென்னவன் அரசவமிசமெனும் தாமரையை மலர்விக்கின்ற ரூயிற்றையொத்தவனான குலச்சகர மன்னவனுக்குத் தந்ததாதுவை அளித்தனன்: (மகாவமி. X 43—47)

இம் “மந்திரி” சக்கரவர்த்திப்பெயருண்மைமால் யாழ்ப்பாணத்தரசனே என்பர் சிலரீலார். ஆயின் லங்காபுரனுக்கு எதிராய்ச் சமராடிய சேனாபதி ஒருவற்கு மாளவச்சக்கரவர்த்தி என்றபெயர் காணப்படுகின்றமையாலும் (மகாவமி 76-ம் அதி.) சரித்திரம் இவனை “மந்திரி” என்கின்றமையாலும் இவன் யாழ்ப்பாணத்தரசனல்லன் என்பர் பிறமேதாவின்கள். திருப்புல்லாணியிலுள்ள ஜகநாதேஸ்வர ஆலயத்துக் கோபுரவாயிலில் விளங்கும் ஊறுபட்ட தமிழ்க்கல்வெட்டொன்றில் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின்பெயர் காணப்படுதலுமொன்று. (இது மாதவர்பன்

அல்லது திரிபுவனன் எனும் முகலாம் குலச்சகரபாண்டியனின் 37-வது ஆண்டது: ஆகவே கி. பி. 1305). ஆயின் திருப்புல்லாணி யாழ்ப்பாண அரசர்களாட்சிக்குட்பட்டிருந்த இராமேசுவரத்துக்கணித்தாயுள்ளதாகையால், இவ்வரசர்களுள்ளருவனே அக்கோபுரத்தைக்கட்டுவதற்கவனாகலாம் என்பது இராசநாயகமுதலியரது சாஸ்திரியமணங்கம். ஆரியச்சக்கரவர்த்தி சகோதர அரசர்கள் இவரதும் மந்திரியே என்பதும், அவன் குடும்பத்தவர்கள் யாழ்ப்பாண அரசு கைக்கொண்டோர் ஆகலாம் என்பதும் கொட்கிறந்துரையின் ஊகம் (Ceyl. Antiq. X 89) யாழ்ப்பாண வெற்றியாளன் பாண்டியரசர்களின் மந்திரியாய் அந்நாட்டினின்றும் வாராமல், தன் அரசிருக்கையாகிய யாழ்ப்பாணத்தினின்றுதான் சிங்களர்களைச் சருவிச் செயமடைந்தான் என்பதும், பாண்டியினின்றும் உபபலத்தை வருவித்துக் குலசேகரனுக்குப் புத்தரது தந்தகாதுவைச் சன்மனமாய் அனுப்பியமைபற்றி எம்மரசன மகாவமிசநூலார் இவர் சகோதர அரசர்களின் மந்திரி எனக் கூறலாயினார் என்பதும் எமது மதமாம். பாண்டியிராச்சியம் அந்நாளில் மிக வலிபடைத்து விளங்கியதாகவே, யாழ்ப்பாணத்து ஆரியச்சக்கரவர்த்தி அக்காலம் அவ்விராச்சியத்தின் கீழ்க்கிழங்கிப் பிரதிராசுவாயிருந்தவனாகலாம் என்பதுமொன்று.

செந்தமான்

கி. பி. 1292 உக்கும் 94 உக்குமிடையில் இலங்கையைத் தாண்டிக் கடற்பிரயாணஞ்செய்த மர்க்கோ போலோ என்னும் இத்தாலியன் இலங்கையின் வடபாகத்தையரசாண்ட “செந்தமான்” (Sondeman) எனும் ஓர் மன்னனைக் குறித்திருக்கின்றான். அவ் யாத்திரிகள் பிராஞ்சுபாஷையில் எழுதுவது இது:

(சீலன் என்னும்) சீவு வடபாகத்தில் மிகப் பதிந்து தட்டையாயிருக்கின்றமையால் ஆழியிலே கப்பலில்வரும்போது தரையைக்காணமுடியாது, கரைபிடித்தபின்னே காணலாம். இங்குள்ளோருக்கு செந்தமான் என்று அவர்களால் சொல்லப்படும் ஓர் அரசனுண்டு. இவர்கள் எவர்க்கும் திறையிறப்போரல்லர். சனங்கள் வக்கிரகாராதனைக்காரர். அரையைமட்டும் மூடிக்கொண்டு முழுதும் நிருவாணமாய்த் திரிநிறவர்கள். இவர்களுக்குக் கோதுமை கிடையாது. அரிசியும் எள்ளமுண்டு. எள்ளிலிருந்து எண்ணெய் வடித்துக்கொள்வார்கள். மாமிசமும் பாலும் இவர்களுடைய உணவாகும். மரஉவையினும், (சுள்ளு) உலகத்திலெல்லாம் முதற்றாமான சப்பங்கி (சாயம்)யும் இக்குண்டு (Cited in Suckling I 251-2)

மர்க்கோபோலோவின் வர்ணனையைநோக்க, அவன்சுட்டிய இலங்கையின்பாகம் யாழ்ப்பாணமே என்பது தோன்றும். தோன்றவே, “செந்தமான்” யாழ்ப்பாண அரசனேயாவான். இப்பெயரோ ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளுள் எவன்பெயரோடாதல் ஓட்டுவதாகாது. ஓர்வேளை போலோவுக்கு இத்தேச வரலாற்றினையுணர்த்தினோர் “எவர்க்கும் திறையிறக்காது” ஆண்டவனைச் “செந்தமான்” அரசன் என்றறினால், போலோ அஃதே அவன்பெயராமென மயங்கித் தன் ஆற்றலுக்கிசைய “செந்தமான்” என்று குறித்துவைத்தனனையோ?

“இலங்கையின் சுலுத்தான்”

1344-ம் ஆண்டில் மாலேதீவின் இலங்கையைபடைந்து சிவநிணாளிபாதமலைபைத் தரிசித்தவனான சுப்பப்பற்றுறா எனும் மறொக்கோதேசத்து மகமதிய யாத்திரிகள், ஓர் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியைச்சுட்டிய சில மறொகமான வரலாறுகளை அரசிப்பாஷையில் வலுத்துள்ளான். அப்பாகத்தின் மொழி பெயர்ப்புப் பின்வருவது:—

(இலங்கையைநோக்கிப் பாய்விந்தோடுகையில்) செறன்டப்பு [சீலன்] பருவதம் ஓர் புகைத்தம்பம்போல ஆகாயத்தையளாவி நிற்கக்கண்டோம். தீவைச் சமீபித்தபோது, கப்பற்காரர் சொல்லுவார்கள்: “இந்தத் துறைக்குடையவனாகிய சுலுத்தானுடையநாடுகளில் வி யாபாரிகள் செமமாய்ப் போகமுடியாது. இது ஆயிரி சகரவலதி என்னும் சுலுத்தானுடைய தேசம். இவன் அநியாயமும் கொடுமையுமுள்ளவன். ஆழியிற் கடற்கொள்ளையாடுகின்ற கப்பல்களையுடையவன்” என்றார்கள். ஆதலால் அவனுடைய துறைமுகத்தில் கரைபிடிக்கப் பயந்துகொண்டிருக்கையில், காற்றுமோத்தொடங்கினதினால், அமிழ்ந்திப்போவோமோ என்று அஞ்சவேண்டியிருந்தது. அவ்வேளை நான் கப்பித்தானைநோக்கி. “என்னை இறக்கியும், இந்தச் சுலுத்தானிடம் எங்கன்பயணத்துக்கு அஞ்சாப்பட்டயம் வாங்கித்தருகிறேன்” என்றேன். கப்பித்தான் என்கெள்விக்கிசைந்து என்னைக் கரையிலிறக்கிவிட்டான். வக்கிரகாராதனைக்காரர் எங்களை எதிர்கொண்டெவந்து “நியார்” என்றார்கள். நான் சோழமண்டலச் சுலுத்தானுக்குப் பெண்கொடுத்த மைத்துனனும் நண்பனுமென்றும், அந்தச் சுலுத்தானைக்காணப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேனென்றும், எங்கள் கப்பலிலிருந்து பொருட்களை அவனுக்குப் பரிசிலாகக்கொண்டுபோகிறேனென்றும் உத்தரமளித்தான். அந்தச் சுதேசிகளையேய்த் தங்கள் அரசனுக்கு உணதவினையை அறிவிக்கவே, அவன் என்னை வரவைத்தான். நான் அவனுடைய இராசதானியாகிய பத்தாளகரில் அடனைப்போய்ச் சந்தித்தேன் அது மரத்தாலான கொத்தளங்களைக்கூடிய மதில்கூற்றுகூழப்பட்ட அலங்காரமான ஒருசிறு இடம்.

அதற்கணிமையான கடற்கரையெல்லாம் அருவிகள் அள்ளிக்கொண்டு வந்துவிட்ட கறுவா அடிமரங்களால் நிறைந்திருந்தது. இம்மரங்கள் கரையில் அடுக்கியிருப்பது சிறு குன்றுகள் போலத் தோற்றியது. இவற்றைச் சோழமண்டலத்தாரும் மலையாளத்தாரும் சுலத்தானுக்குப் புடவைகள் முதலிய சந்திப்புகள்மாத்திரம் கொடுத்துப்போட்டு வேறு கிரயம் ஒன்றுக்கு செலுத்தாமலே இனமாக ஏற்றிக்கொண்டு போவார்கள். சோளமண்டலத்தாக்கும் செறன்மடப்புத்தீவுக்குமிடையில் ஒரு பகலுமிரவுக்கொல்டு தூரமுண்டு. இந்தத்தீவில் திரளான சப்பங்கியும் இந்திய தாயையுமுண்டு. இத்தாயை “அல்கலக்கி” எனப்பெயர். ஆயினும் இது “கமாலி”யையாவது “காகவுலி”யையாவது ஒத்ததல்ல. இதனைப்பற்றி மீண்டுபேசுவோம்.

இலங்கையின் சுலத்தானுக்கு ஆயிரி சகரவுவதி என்று பெயர். அவன் கடல்மேல் பாக்கிரமம்படைத்த ஓர் அரசன். நான் சோளமண்டலக்கரையிலிருந்தபோது அவனுடைய பெரிதான சிறிதுமான கப்பல்கள் நூறு ஒருநாளில் அங்குவந்துசேரக்கண்டேன். துறைமுகத்திலே அந்தநாட்டின் சுலத்தானுடைய கப்பல்கள எட்டு [அராபியாவிலுள்ள] யேமனுக்குப் பயணம்பண்ணவேண்டியவைகளாய் அங்குநின்றன. அரசன் இவைகளைப் புறப்படத் தயாராகக்கற்பித்து இவைகளைக் காவல்பண்ண ஆட்களையும் நியமித்தான். சிங்களவர் [யாழ்ப்பாணத்தரசனுடைய கப்பற்காரர்] இவைகளைப்பிடிக்கத்தற்களுக்கு அமயம்வாய்க்காததுகண்டு “யேமனுக்குப் போகவேண்டியவைகளாயுள்ள எங்கள் மரக்கலங்களைப் பாதுகாக்கவே நாங்கள் இங்குவந்தோம்” என்றார்கள்.

விக்ரிக உபாசகச் சுலத்தானின் சந்திதியிலே நான்சென்றபோது அவன்எழுந்து, தன்பக்கத்தில் என்னை உட்காரச்செய்து, மிகவும் தாராளகுணத்தோடு என்னுடன் சம்பாவித்தான். “உன்னுடைய கூட்டாளிகள் யாதொரு பயமுயில்லாமல் கரையிலிறக்கட்டும். இங்கிருந்து போகும்பட்டும் அவர்கள் எனது விருந்தாளிகளாவார்கள். எனக்கும் சோளமண்டலச் சுலத்தானுக்குமிடையில் ஓர் இக்கிபக்கட்டுப்பாடுண்டு” என்று உரைத்ததோடு, எனக்கு ஒருவிதியும் அமைப்பித்தான். நான் மூன்றுநாள் அவனுடன் தங்கினேன். ஒவ்வொருநாளும் எனக்கு அதிகமதிமமான மரியாதைகள் நடந்தன. அவன் பாரசீகபாவை அறிந்திருந்தான். அன்னிய அரசர்களையும் தேசங்களையும்பற்றி நான் எடுத்துச்சொல்லியவையெல்லாம் அவனுக்கு உருகிரமாயிருந்தது. ஒருநாள் நான் அவன்சமுக்கத்திலே பிரவேசித்தபோது அவனது இராச்சியத்திலுள்ள முத்துக்குளிப்புக்களிலிருந்து வந்த முத்துக்கள் தொகையாக அவனுக்கருகிலிருந்தன. அரச ஊழியர்கள் விலையேற்பெற்றவைகளையும் விலைகுறைந்தவைகளையும் வேறுகத் தெரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். அரசன் என்னைநோக்கி “உனதுதேசப்பகுதிகளில் முத்துக்குளிப்புநடக்கக் கண்டிருக்கிறாயா?” என்றான். அதற்கு நான் “ஆம் ஈபன் அசவுவாமேலிக்குச்சேர்ந்த கயீல் தீவிலும் கெச்சீவிலும் கண்டேன்” என, அவன் “நானும் அவைக

ளைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிள்ளேன்” என்று விடைபகர்ந்தபின், சிலமுத்துக்களைக் கையிலெடுத்து “இவற்றுக்குச் சமமான முத்துக்களை அந்தத்தீவில் கண்டிருக்கிறாயா?” என, நான் “இத்தனை விசேஷமானவைகளை நான் கண்டதேயில்லை” என்றேன். எனதுவிடை அரசனைச் சந்தோஷப்பித்தபடியால் அவன் “இவைகள் உனக்குத்தான்; கூச்சப்படவேண்டாம், உனக்குத் தேவையானதெதுவோ அதைக்கேள்” என்றான். அதற்கு நான் “இந்தத்தீவில் நான் வந்திறங்கிய தின்பின் கீர்த்திவாய்ந்த ஆதாமின் பாதத்தைப் போய்த் தரிசிப்பதற்கொழிய வேறொன்றும் ஆசைகொண்டேனல்ல” என்றேன். ஊர்ச்சனங்கள் ஆதிமனுடைய பாபா (பிதா) என்றும் ஏவாலை மாமா (மாதா) என்றும் அழைக்கிறார்கள். அதற்கு அரசன்: “அது கவுட்டமானகாரியமல்ல. உன்னைக்கூட்டிக்கொண்டுபோகஆளுனுப்புயோம்” என, நான் சொன்னேன்: - “இதுநான் எனதுவிருப்பம், நான்வந்த மரக்கலம் மாபாருக்கு [கோடிக்கரைக்கு]ச் சிந்தாத்திரையாய்ப்போகும். நான் மீளும்போது என்னை உமதுகப்பல்களில் அனுப்பிவைப்பீரா?” என்றேன். அதற்கு அவன் “தடையெல்லாமல் அவ்வாறுசெய்யவேன்” என்றான்.

இவ்விஷயத்தை நான் கப்பலின் கப்பித்தானுக்கு அறிவித்தபோது இவன் “நீ மீளும்வரையும் நான் போகாட்டேன்; உன்னை ஒரு வருஷமட்டும் காத்திருக்கவேணுமானாலும் இருப்பேன்” என்றான். இதை நான் சுலத்தானுக்குச்சொல்ல அவன் “நீ மீளும்வரையில் கப்பித்தான் என் விருந்தாளியாயிருக்கட்டும்” என்றான். பின்பு தன்னுடைய அடிமைகள் என்னைத்தோளிலே சுமந்துகொண்டுபோக ஒரு பல்லக்குந்தந்து, திருப்பாதத்தைத் தரிசிக்க வருஷந்தோறும் போகின்றவர்களான யோகிகளுள் நல்லவரையும் எனக்குத்தூணையாக அனுப்பினான். இன்னும் மூன்று பிராமணரும், தன் சிநேகிதர்களுள் மேலும் பதினமரும், உணவுப்பொருட்களைச் சுமந்துகொண்டுபோகப் பதுனைந்துபேரும் எங்களோடு போகச்செய்தான். தண்ணீரைப் பற்றிக் கவனிக்கவேண்டியதாயிருக்கவில்லை. அது வழியில் ஏராளமாயிருந்தது.

நாங்கள் புறப்பட்டதினத்தில் மூங்கிலால்செய்த ஒட்டத்திலேறி ஒரு ஆற்றைக்கடந்து அதன்சமீபத்தில் விடுதிவிட்டோம். இங்கிருந்து, சுலத்தானுடைய தேசத்தின் அந்தத்திலுள்ள சிறந்தபட்டணமாகிய மேலூர்மெந்தலிக்குச் சென்றோம். அவ் துள்ளுங்கள் எங்களுக்கு முதற்றமான விருந்தளித்தார்கள். அணிமையான காட்டிலே வேட்டையாடி உயிரோடுபிடித்த எருமைக்கன்றுகளின் மாயிசம், சோறு, நெய், மீன், கோழிக்குஞ்சு, பால் இவைகள் பரிமாறப்பட்டன. இந்தப்பட்டணத்திலே நாங்கள் ஒரு பகமதியினையாவது காணவில்லை. கொஞ்சன் எணுமிடத்தவனுயி ஒருவன்மட்டும் வியாகியினால் இங்கு தரித்திருந்தவன் எங்குள்ளாடுகூட வருவோனானால் பின்பு நாங்கள் பெண்டெர்செலாவுத் எனும் சிறுபட்டணத்துக்குச்சென்று அப்பால் காடுமுரடான பிரதேசங்களைக் கடந்துபோனோம். அவ

விடம் அநேகமாய் வெள்ளம்பிடித்திருந்தது.....அப்பால், தீவின் பிரதான அரசனுடைய வாசஸ்தானமாகிய கொனகார் எனும் பட்டணத்தைச் சேர்ந்தோம். இது ஒரு பெரிய பள்ளத்தாக்குக்கருகில் இரண்டு மலைகளுக்கிடையிலுள்ள கணவாயிற் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. சொல்லிய பள்ளத்தாக்கில் மாணிக்கங்கள் அகப்படுகின்றமையால் அதற்கு மாணிக்கப் பள்ளத்தாக்கு என்று பெயர்.....கொனகாரின் சுலத்தானுக்கு கொனார் என்று பெயர்.....(In C. R. A. S. Journal Extra No. 1882, pp 37-44.)

ஈபன்பற்றுற்று சிவனொளிபாதமலையில் “ஆதாமின்பாத” தரிசனை செய்தபின் தீனெவெர் எனும் (தேவநகர் = Dondra) பட்டணத்துடு கரைமார்க்கமாய் நடந்து காவியையும் கலென்புநாகரையும் (கொளம்பு) கடந்து, பத்தாளவிற் சேர்ந்து சுலத்தானைத் தரிசித்தபின் தனதுகப்பலிலேறி மாபாருக்குப் பயணமாறான். கீர்த்திவகித்த இவ் யாத்திரிகள் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியைத் தரிசித்த “பத்தாள” நகர் யாது? அது புத்தளமாகவேண்டுமென்பது, அங்குகுறுவரமங்கள் அள்ளுண்டு வந்து கிடந்தமையாலும் சமீபத்தில் ஓடத்தினூற் கடக்கவேண்டிய ஆறும் அதற்கப்பால், சக்கரவர்த்தியின் இராச்சிய அந்தத்தில், மேனார் மெந்தலி எனும் பட்டணமும் அதற்கப்பறம் பெண்டெர் செலாவுவாத்தும் இருத்தலாலும் பெறப்படும். கறுவரமங்கள் புத்தளத்திலில்லாவிடினும் தென்பாகங்களிலிருந்து உட்கடலமார்க்கமாய்வந்தடைந்திருந்தல் ஒக்கும். யாத்திரிகாரர் மூங்கில் ஓடத்தினூற்கடந்த ஆறு வத்துளுழவாவின் வாயோடுகூடிய புத்தளவாவியின் தென்பாகமாகும். அதன் எல்லையில் முந்தல் உண்மை பிரசித்தம். ஆயினும் இதனை மேனார் மெந்தலி எனக் கூறியமை யாதுகாரணம்பற்றியோ? முந்தல் யாழ்ப்பாண அரசனின் பிரார்த்தனகரியானதுபோல, பெண்டெர் செலாவுவாத்து எனப்பட்ட சிலாபம் சிங்கள அரசனுக்குப் பிரார்த்தனகரியாயிற்று என்பது பெண்டெர் எனும் அமிசத்தாற் தோன்றும். பெண்டெர் (சிங்களத்தில் பண்டார) சங்கம்வாங்கும் தலத்தைக்குறிக்கும். (Jl. cited p. 10) சிங்கள அரசனின் சங்கத்தலம் சிலாபமாகவும் அதற்கு வடக்கான முந்தலுட்பட்ட நாடெல்லாம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியுடையதாயிருந்தமை நன்றாய்ப் பொருந்துகின்றது. முந்தலுக்கப்பலான சிறுகாடுகளில் இன்றைக்கும் காட்டெருமைகள் சஞ்சரிக்கின்றமையும் நோக்கத்தக்கது. சிலாபத்தினின்று ஈபன்பற்றுற்று குருநாகலுக்குப் போயினனாகத் தோன்றுகிறது. இதனையே கொனகார் என்றனன்போலும், கொனார் என்றபெயர் அளகைக்கோனாரைக் குறிக்கலாம். அக்காலமே அளகைக்கோன் அல்லது

அளகைக்வர எனும் மந்திரி ஆராயுய் நடிக்கத்தொடங்கினனாகலாம் (cf C. R. A. S. Jl 75 p. 107 and Tennent I 605) பத்தாள புத்தளமன்று, போட்டுக்கீஸ் குடாவிலுள்ள களாழயா முகத்துவாரத்திலிருந்த வேறொரு பட்டணமே என்பதும் ஒன்று. (Jl. cited, p. 38) பத்தாளநகரை (யாழ்ப்பாணப்) பட்டினம் எனவும், மேனார் மெந்தலியை மன்னார் எனவும் சில்லோர் ஊகிப்பது எவ்வாற்றாலும் பொருந்தாதெனத்தள்ளுக.

பாண்டியனுக்குதவிய வீரச்செயல்

“கடல்மேல் பராக்கிரமம்படைத்த”வரைய் பற்றுற்றுக்கும் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியை வீரோதயனென்னும் நாலாம் பராசச்சேகரனைக் குறித்துள்ளோம். வைபவமலை இவனுக்குக் கொடுத்தோதுகின்ற வன்னியைச்சார்ந்த வீரச்செயல்கள் இவனுக்கு நன்றாய்ப் பொருந்தும். ஆயின் மதுரைச் சந்திரசேகர பாண்டியன், இராச்சியமிழந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒளித்தோடிவந்து அடைக்கலம்புகுந்தவனுக்கு, உதவிசெய்ய வீரோதயன் மதுரைஹிப்புக்கு போராடி வெற்றிவாகைகூடிப் பாண்டியனுக்குப் பறிப்பான செங்கோலை மீட்டும் உரிமையாக்கிய வரலாறு தென்இந்திய சரித்திரக்கீதாடு பொருந்தாமற் புறங்கிடக்கின்றது. இராசநாயகமுதலியாராடுபை அபிப்பிராயப்படி வைபவமலைச் சந்திரசேகர பாண்டியன் மதுரைச் சந்திரபாண்டியனாவான். இவன் மாறவர்மன் குலசேகரனின் தர்மபத்தினி மகன். தந்தை, இராச்சிய உரிமையைத் தன் உபபத்தினியின் குமாரனான வீரபாண்டியனுக்கு அளித்ததினால் வெகுண்டு மலிக்கபூர் எனும் மகமதியனை மதுரைபீட நுழைபச்செய்தவன். (கி. பி. 1310) மகமதிய வெற்றியாளன் நகரைச் சூறையாடிக்கொண்டு திரும்பிவிடச் சந்திரபாண்டியன் வீரபாண்டியன் வகித்த செங்கோலைப் பிடுங்கி மூன்றுவருடம் வகித்தான். 1317 இல் சேரர் மதுரைபைக்கைப்பற்றிச் (Ep. Indica IV p. 146) சின்னாளுக்கெல்லாம் மீட்டும் மகமதியருக்குப் பறி கொடுத்தவிட்டார். மகமதிய அரசும் 1365 இல் விசயநகருக்காயிற்று. இவ்வரலாற்றிற் சொல்லப்பட்ட மூன்றுவருட அரசுகைக்கொள்ளச் சந்திரபாண்டியனுக்குப் பக்கத்துமையாய்சின்றதே வீரோதய சிங்கையாரியனின் வீரச்செயல் என்பது. அங் கனமாயின் இவ்வாரியச்சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சிக்காலம் 1310 முதல் 1344 ஈறாக 34 வருடங்களுக்குமீறப்படும். ஆயின் முந்திய குணபூஷண சிங்கையாரியன் கீழ் இளவரசாயிருந்தகாலம்

யில் அச்செய்தி நிறைவேறியதாயின் ஆட்சிக்காலம் குறைவு
ள்ளதாகலாம்.

நான்காம் அதிகாரம் முற்றும்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

செகராசசேகரன் V

நாலாம் பராசசேகரன்நாளில் யாழ்ப்பாண இராச்சியம்
எய்திய சீர்த்தி அவன்பின் வந்தோனாகிய ஐந்தாம் செகராச
சேகரனோடு (சயவீரசிங்கையாரிபன்) உச்சிநிலையை அடைவ
தாயிற்று. சரித்திராசிரியர்கட்கு நல்ல திஷ்டமாய், இவனைச்ச
ட்டியே வர்த்தமான கலியோருவன் வரைந்துவைத்த சிலசரி
த்திராக்குறிப்புகள் எங்கைக்கெட்டியிருக்கின்றன. இங்கு நாம்
வைபவமாலையாதிய நேற்றையிற் போலிச்சரித்திரக்களையன்று,
சமகாலீன தமிழ்நூலொன்றையே பின்பற்றுகின்றோம். இச்
செகராசசேகரன்

தன்கடவுட்குருதிகளின் மனமெனஞ்சோதிடமதனைத்தலத்தின்மீது
யின் குலவுதென்கலையாற்றருகவெனவருள்புரியவிருத்தப்பவாற்
பொன்னுலவுசெகராசசேகரமாலையைச்
செய்தவனாகிய பொருந்துமென்மைத் தொன்குலவு மிராசவீரா
மேசனருள்சோமனெனுஞ் கருதியோனே (செகராசசேகரமாலே
சிறப்புப்பாயிரம் 12) நாம் முன் 58-ம் பக்கத்துட்கந்த பாவடி
களின் தொடர்ச்சியாய்ப் பின்வரும் விருத்தங்களைப் பாடியி
ருக்கின்றோன்:—

கற்றதிறன்மற்படையைத்தூந்துகச்சாய்த்துறையினில்வெங்கண்ட
வாளான்
கொற்றமிகுவட்கருயர்நென்றிசைக்குச்செலவிடுத்தருதிவேலான் (8)

கொமாறன் கரகமலமோடைபட்டங்குளமீதுருவியக்கண்டு
மாமாரிமதக்கலுழிக்கினையானசெம்பொனுடன்வழங்குவேந்தன்
பாய்மாவுரிதிக்குலமும்பட்டமுநீராசரிமைப்பதியுமிக்க
தேமாலேபுணையுய்த்தேமத்தையர்கோன் நனக்களித்தசெங்கைவேந்
தன் (9)

சேகரிக்குமணிமவுலிப்பாராசர்செம்பொனுடன் நிகழ்ந்தவென்றிப்
பாகரிக்குங்களியானத்திறையளித்துப்பதாம்புயங்கன்பானிந்துவாழ்
த்த

மோகரிக்குஞ்சலஞ்சலங்கண்முழங்குகடற்கலைப்புவனிமுழுதுந்தந்த
மோகரிக்குஞ்சேடனுக்கும்பொறைக்கிப்புரந்தபுகழ் வரைந்தமார்பா
ன் (10)

ஐந்தருவநவநிதியங்குலமணியும்பொன் முகிலுமாவமொன்றாய்
வந்தனையகொடைக்குரிசில்வரியளிகளிகைசகுலவுபனசத்தாமன்
சந்தமருந்தருமநெறிகோடாததவப்பெருமான் நழைத்தகீர்த்திக்
கந்தமலையாரியர்கோன்செகராசசேகரமன் கங்கைநாடன் (11)

இவற்றுள் சுற்றுவிருத்தம் (11-வது) தன்னைப் பரிபாஷி
த்த அரசனின் கொடைவயம்மை, நடுத்தி ஆதிபவைகளைக் கவி
யியற்றியோன் எடுத்துப் புகழுவது இவ்வாறே. முன் 6-ம்
7-ம் கவிகளிலும் 8-ம் அடிப்பாதியிலும் எடுத்தியம்பிவைகள்
(முன் 58-ம் பக்.) இச் செகராசசேகரனது குலமுதல்வரின்
வீரச்செயல்களாம். எஞ்சிப் பிழைத்து விருத்தப்பாதி, 9, 10
என்பவைகளில் புலவன்னைக்கு இனியனான ஐந்தாம் செகரா
சசேகரனின் அரசாட்சியை ஒட்டிய சரித்திர அப்சங்கள் சில
வருகின்றன. இவற்றை ஆராய்வாம்.

கச்சாய்த்துறைப்போர்

“இராசமுறை”யிற் சயவீரசிங்கையாரியன் (9) எனத்
தோன்றுகின்ற இவன் பராக்கிரமச்செயல்களுள், வடக்கரைப்
பொருதுவென்றமை காணப்படுகின்றது. வடக்கரைப்போர்
தெலுகு போர்வீரர்கள்; விசயநகர் இராச்சியத்தின் படையெ
ழுச்சிகளோடு சம்பந்தப்பட்ட அஞ்சாநெஞ்ச மறவர்கள். இக்
“கொற்றமிகு வட்கரை” இட்டுக்கொண்டு யாழ்ப்பாண இராச்
சியத்திற் புகுவான் கச்சாய்த்துறையினில் இறங்கினான் யா
ரென்பது புலப்படவில்லை. செகராசசேகரன் அன்றினோன்படை,
நாட்டுள் துழைந்து விசயகெம்பிரமாய் விரைந்துவந்ததனை மு
துகிடச்செய்து, கச்சாய்வரை தூரத்திற் தன் “வெங்கண்டவா
ளான்” வென்று “நென்றிசைக்குச் செலவிடுத்த” செய்தியட்
டுமே கேட்கப்படுகின்றது. அருங்கலைவிராதனாகும் இம்மன்
னவனால் ஆதரிக்கப்பெற்ற வைத்தியனாலோடு நுவன், தன்
அங்காதிபாத அறிவுதிருந்த இதுசமயமெனவுன்னி, கச்சாய்ப்
போர்க்களத்தில் மடிந்துவிழ்ந்துருங்குகிடந்த பிரீரதங்களுட்
சிலவற்றைக்கீறி மானிட உள்நூறுப்புகளின் விபரங்களை அள
ந்து பரீட்சிப்போரூழினான். அவ்வைத்தியன் இவ் அரசாப்பெ
ருமானின் பெயர்புணந்து தான் இயற்றிய செகராசசேகர வை
த்தியநூலின் அங்காதிபாதப் பிரிவினுள் இவனைக்கூறியுள்ளா
ன். அக்கூற்றுப் பின்வருவது:

இயம்பியதோலுமூனு மென்புநாடிகளும்ற்றுஞ் செயம்பெறுசிக்கைநாடன் செகராசசேகரன்ருன் வயஞ்செறியடக்கராகம் உருட்டியகளத்தின்மீது அயஞ்சிறி துளதுசீர அளந்துகண்டறிந்ததாமே என்பது. செகராசசேகர வைத்தியநூலின் ஆக்கியோன்பெயர் தெரியவில்லை. அந்தூல் முழுமையாகக் கிடைத்தபாடுமில்லை. அகப்பட்ட சிற்சிலபாகங்களைப்பழந்தமிழ் நூலிமானமும் ஆயுள்வேதமுறைபை ஆராய்ந்து மெச்சும் அருந்திறனேடு அதனை முன்னின்றமடைவிக்கமுயலும் ஊக்கமும் ஒருங்கமைப்பெற்ற “சன்மார்க்கரோதினி” ப்பத்திராதிபர் தேடியெடுத்துப் பிரத்தியுபகாரங்கருதாது அச்சிட்டு உலகுக்கு உபகரித்துள்ளார்.

மாறனும் ஏமத்தையர்கோனும்

வெங்கண்டவானே ஓச்சிய இவ்வரசனின் தண்ணரியும் பெரிதேயென்பது மாறன் தன்னைக் குறையிரந்துவழுத்த அவற்கு மதக்கலுழிக்கினையானையும் செம்பொன்னும் வழங்கியமையினால் விளங்குகின்றது. (செ. 9-வது செய்யுள்) பாண்டியர்களது மதுரை அந்நாளில் சம்பன்ன உடையாரின்சிழ் விசயநகர் இராச்சியத்திற்குரிமையாகிவிட்டது. இவற்குமுன் அரசாண்ட பாண்டியனை செங்கோலிழந்து செகராசசேகரனின் தயலினைப்பெற வந்தவனாகலாம். அன்றினூன்றாந்து இங்குறுழைந்தோரே எம்மன்னனால் தென்புலஞ்செலுத்தற்ற வடக்கருமாகலாம். பிறகுதங்கள் கிடைக்குவரையும் இவற்றைச்சட்டி மேலொன்றும் விளம்ப அறிபோம்.

தேமலைபுனை ஏமத்தையர்கோன்றனக்குப் பாய்மாவும் நிதிக்குலமும் பட்டமும் நீடரசரிமைப்பதியும் அளித்த தண்ணளிச்செயலொன்று செகராசசேகரமலை 9-ம் விருத்தக் கடைப்பாதிபிற் கேட்கப்படுகின்றது. தனக்கு முந்தினூன் 4-ம் பரராசசேகரன் புசபலத்தால் அடக்கித் திறைகொண்ட வன்னியர்கள், இனிக் கர்வமின்றி ஒழுக்கினோருள் ஒருவற்குக் குதிரையாதிய விருதும் நீடரசரிமையும் அளித்தனன் ஓச்செகராசசேகரன். அவ்வன்னியனின்பதி ஏமத்தையாயிற்று. ஏமத்தை தற்காலம் ஒழங்கை என்னப்படுவது; வவனியாவுக்கு வடக்கே மூன்று நாலுமைல் தூரத்திலுள்ளது. பழைய வன்னியகுடும்பங்களோடு சம்பந்தங்கொண்ட யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப்பிரபுவாகும் கோப்பாய் ஸ்ரீ நாகநாதமுதலியார் ஏமக்கறிவித்தபடி, யாழ்ப்பாண வன்னியகுலதிலகர்க்கு ஏமத்தை

யில் வெகுதிலங்கள் தற்காலம்வரையிற் பித்திராச்சிதயாய்க்கிடந்துவருகின்றன. ஓர்கா ம் ஓர்கு பிரசித்திபெற்ற வன்னியனோருவன் விளங்கினுள்ளென்பதுவும் கர்ண பரப்பரை. எங்காலத்து ஒழங்கைப் பிள்ளையார்கோலில் ஒன்றே பூர்வகால ஏமத்தையர்கோனையும் அவற்கு அரசரிமையளித்த கொடைவள்ளலையும் ஞாபகப்படுத்தும் தனிச்சின்னமாய் நிலைபெறுகின்றது.

தென்னிலங்கை அரசரைத் திறைகொண்டமை

கம்பளையில் அரசிருக்கைபமைத்து ஆண்ட சிங்களஅரசனை 5-ம் புலனைகவாசுவின்காலம் நம் செகராசசேகரனின் காலத்தோடு பொருந்துகின்றது. அவனோடுதான் இவன் “முத்துச்சிலாபத்தைக்குறித்து” போர்முனைந்து இலங்கையின் தென்பாகங்கட்குப் படையெடுத்துச்சென்று “யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்டு.....இலங்கைமுழுதும் ஒருகுடைக்கீழ் அரசாண்டான்”போலும். (முன் 70-ம் பக்.) சிங்களச்சரித்திரம் இத்தமிழ்வெற்றியைக் குறித்துவையாவிடினும், அச்சரித்திரத்தினுள்ளேயே எடுத்தாளப்பட்ட வேறு சம்பவங்களால் இதனுண்மை ஒருவாறு நாட்டப்படும். சிங்கையாரிய அரசர்கள் வேறெவராயினும் சாசனங்களிற்றம்செய்தியைப் பொறித்து விட்டுப்போகாதொழிய, இச்செகராசசேகரனின்சாசனமொன்றுமட்டும் எங்கைக் கெட்டியிருப்பதுபோற் றேன்றும். அது கோலைப்பிரிவினிலுள்ள கொத்தகம எனும் குறிச்சியின் விகாரையில் கண்டெடுத்ததோர் கற்சாசனம்; 5 அடி 7 அங்குலம், 2 அடி 8 அங்குலம் நீள அகலமும், 7 அங்குலத் தடிப்புமுள்ள ஓர் கற்பலகையில் வெட்டப்பட்ட வெண்பா; அது பின் வருவது:

செது
கங்கணமவெறகணணினையாநகாடடிஞா
காமாவீளபபங்கையகைமெறதிலதம்பாரிததார
பொங்கொலிநீறசிகைகநகாரியனைச்சொ
வனுரொசாதகமமடமாதாதாம

Arch. of Ceyl. XIX p. 72.

அலைபோதுகின்ற ஆழி அருகேயமையப்பெற்ற சிங்கைநகரானும் ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் பக்கலைச் சென்றடையாத “அனுரேசர்” (அதுராசர் = சிற்றரசர்) எல்லாம் அவன் பொருகளைத்து மடிந்தமையால், அன்றோர் மங்கையர்கள் வேல்போலும் தம்பிருகண்களால் அருளிப்பொழிய, கையில் மாண்டோரின் அர்ப்பணத்துக்காகத் திலோதகம் கொண்டுசென்றார் என்

பது இக்கல்வெட்டின் அர்த்தம். சிற்றரசர்கள் என்றது, குருநாகல் கம்பளை ஜயவர்த்தனகோட்டை எனும் தலைநகர்களை யாண்டோரை ஒழித்தொழிந்த பிறரைப்போலும். அன்றோரும் வன்னியர்களும் செகராசசேகரனுக்குத் திறையரசர்களாயினார். இச்சாசனத்தின் தலைப்பில் “சேது” எனும் மங்கலமொழி இருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. “விடைக்கொடியும் சேதுவும்” கவகைநாடாராகும் யாழ்ப்பாணத்தரசர்களது விருதாகையால், தங்களை சாசனங்களின் தலைப்பில் சேதுவை, விடைச்சின்னத்தை இட்டுவந்தனர் என்பது தோன்றும். அன்றோறுது முத்திரைக்காசில் சேது தனித்தும் இடபத்தோடுசேர்ந்தும்வருதல் பிரசித்தம். (நாம் Ceyl. Antiq. V p. 172—9 இல் பதிப்பித்த சேதுக்காசுப் படங்களைக்காண்க.)

“மணிமலவு” சூடிய இலங்கை அரசர்கள் “செம்பொனூடன்.....யானைத்திறை அளித்து பதாம்புயங்கள் பணிந்துவாழ்த்த”ச் சிங்கைநகரிலிருந்து “சலஞ்சலங்கள் முழங்குகடற்கலை” தலாபம் பூமுதினையும் இச் செகராசசேகரன் ஒருகுடைக்கீழ் ஆண்டசெய்தியை (ஊ 10-ம் கவி), செகராசசேகரமலை வேறேரிடத்தில் வேறொருவிதமாய்க் கூறுவதாகி, ஐந்துகிரகம் உச்சத்துறின்

சீரியவேற்பாரிருபரிறைஞ்சும்பொற்றூட்
செகராசசேகரமன், சிங்கைதங்கும்
ஆரியர்கோனெனக்குடைக்கீழுவனியெல்லா
மடக்கியொருகோலோச்சவளிக்குமாதோ
(மைந்தர்வினைப்பட., 12)

எனச் சுட்டுகின்றது. செகராசசேகர வைத்தியநூலிலும் இவன் பெருவெற்றி எதிரொலிசெய்யும். (சர்ப்பசாஸ்திரம் 8)

பாரிலள்ளகுத்திரலும்பாம்புபுற்றிற்
பாரிந்திருக்கும்; இரையெடுக்கிற்பலவுந்தின்னும்
ஏருடனே தானுடிற்பத்திராக
மிலங்குமணிமுடிபுனையுமிலங்கைவேந்தர்
சீரியபொன்றிறையளக்கச்செங்கோலோச்சுகு
செகராசசேகரமன்சிங்கைமேவும்
ஆரியர்கோன்வெண்குடையினிழலேசெய்யும்
அவனிதனைப்பார்த்துநின்றே அமர்ந்தாடும்மே

சூத்திரப்பாம்பு அமர்ந்தாடும்போது, செகராசசேகரன் இலங்கைவேந்தரெல்லாம் தனக்கிறையளக்கத் தனிக்குடைநிழற்றிப் பரிபாஷிக்கும் எம் சுயநாடாகிய பூமியைப் பார்த்தாடும் என்ற

து சரித்திர உண்மையும் கவியலங்காரமும் ஒருங்கியமைந்த அழகிய கூற்றுகின்றது.

அரசாட்சிநிலை

“தென்னவர் பரவும் பொலன் மணிக்கழலான் செகராசசேகரனென்னும் மன்னவர் மன்னா திராராணன்” (செகராசசேகரமலை, மனைவினைப், 5) புலிபுரத்தானே யாழ்ப்பாண இராச்சியம் பல்வளங்களும் பொருத்திப் பகலவன்போலிலங்கிய நாளாயிற்று. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகட்குக் கதிராமலையின்பின் இராசதானியாயமைந்தது சிங்கைநகரெனக் கூறியுள்ளோம். (பக். 67-8) சுன்னாகத்திலுள்ளதாகிய கதிராமலையே பழைய இராசதானி என்பதற்கு அக்க கதிராமலைக்கணித்தாய் அயரத ஸ்தானத்துக்கு வடக்கே கோட்டைக்காடு எனும்மார் பிரதேசம் அமைந்துள்ளமையும் கவனிக்கத்தக்கது. (முன் 28-ம் பக்க முங்காண்க) சிங்கைநகர்தான் செகராசசேகரனுக்கு இராசதானியாய்த்திகழ, இராச்சியத்தின் தென்மேற்கு எல்லையை அண்டிப் புத்தளம் வேறோர் அரணுடை அரசுகராய்விளங்கிற்று. இலங்கைப்படக்கில் பத்தளத்துக்குத் தெற்கேகிடக்கரும் முந்தல்கொடக்கம் கிரிகோணமலைப்பிரிவின் தெற்கெல்லைவரையம் ஒர்கோட்டை இடப்போமாயின், அதற்கு வடக்கேயுள்ள பாகமெல்லாம் ஆங்கால யாழ்ப்பாண இராச்சியமாகும். அக்கோட்டுக்குத் தெற்கேயாண்ட சிங்கை அரசர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குத் கிறைநோடுக்குடரசர்களானார்கள். தமிழ் இராச்சியத்திலுள்ளடங்கிய “ஏழு” வன்னிய சிற்றரசர்களையன்றிச் சிங்கை இராச்சியத்தினுள்ளும் குருநாகல்வரையில் பதினெட்டு வன்னிய சிற்றரசர்கள் ஆண்டனரெனத் தோன்றும். “புதினெண் வன்னி” எனச் சிங்கைச்சரித்திரக்கூறுமதில் வைபவமலைகூறும் “ஏழுவன்னி” அடங்கியுள்ளதுமாகலாம்.

சிங்கைநகரிற் செங்கோலோச்சிய செகராசசேகரனைப் பிராசைகள் “தென்டிரைக்குட் கண்டியில் மால்” (செக. மலை மனைவினைப்ப. 36) என மதித்து, புலிபுரக்கும் விட்டுணுவின் அமிசமாகப் போற்றினர். அரசர்களெல்லாம் சுத்திரியர் என்றும், காவற்கடவுளின் அவதாரமென்றும் அந்நாளவர்கள் எண்ணினார். ஆயின், செகராசசேகரன் சுத்திரிய அரசனல்லன், “காத்தியாயன சூத்திரத்துமன்னிய காசிபகோத்ரமருவுகேண்டைச் செய்யசதுர்மறைவாய்மைக்காசிவந்த.... துப்பபுகழ்ப்பூசாமன்னவ” னும் என்னப்பட்டது. (செக. மலை வேந்தர்

வினைப்ப. 8) பிரமசத்திரிய வநிசேர்பவனான இவன் காசியம்புதியை இடமாகப்பெற்றான் என இக்கவியிற்சுட்டியது அவன் குல முதல்வர்களது காங்கிய காலிங்க உற்பத்திக்குப் பொருத்தமாயினும், செகராசசேகரமலை வேறிடங்களில் அவனை "மணலையாரியவரோதயன்" என்றற்றொடக்கமாய் (செக. மாலைய பக் 69, 70, 76, 113 காண்க.) இராமேசுவரத்தவனாகுவது, நாம் முன் 63-ம் பக்கத்திற் சுட்டிய மயேந்திர-கந்தமாதனமயக்கத்தாலெழுந்த மாறுபாடு எனக்கொள்க.

செகராசசேகரன் சுபதினத்தில் இராசாபிடேகம்பெற்று, நெற்றியிற் சுவர்ணப்பட்டமும் மார்பில் பூணூலும் அங்குலியில் முத்திரையோதிராமுந் தரித்துச் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தான். அரசனுக்குரியோரான வன்னியர்கள், சேனாபதிகள், மந்திரியர், சேவகர்கள்மட்டுமன்று, யானை சதுகிரகரும் நெற்றிப்பட்டத்தோடு விளங்கின. (செக. மலை வேந்தர் வினைப்ப. 3) அரசனது மார்பிற்குத்திரம் மணையாளின் கழுத்திறறிகத்த மங்கல சூத்திரத்துக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டது. (செக. மலை, மணவினைப்ப. 37)

முத்தமிழ்தேர்செகராசசேகரமன்றிருமார்பின்முன்னாலென்ன மெத்தமியன்மயிலினையார் பைங்கழுத்தின்மங்கலநான் விளங்குமின்னே

அரசன் ஒலக்கமண்டபங்கொள்ளுகையில் சங்கீதநிருத்தார்திகள் அவ்வவற்றினுக்குரியோரால் நிகழ்த்தப்பெறும், இராசசமுத தரிசனைக்குவருவோர் நின்றநிலையாய் இருகைகளைபுஞ்சிரமேற்குனித்து வணங்கிச்செல்லுவர். செம்பொன் திறையிறுக்கும் அரசர்களின் தானபதிகளும், யானைத்திறை கொண்டுவரும் வன்னியராதியோரும், சேனாபதிகள், தலையாரிமார் ஆதியோரும் இராசதரிசனம் பெற்றுப்போவர்.

கசரத தூகபதாதிகள் என்னும் நால்வகைப்படையுமிருந்தது. ஆணைப்பந்திகள் குதிரப்பந்திகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வில்வாள் ஆதியனவெல்லாம் சாஸ்திரநிதிதயான அளவோடு செய்யப்பட்டன. சேனாபதிகளின்கீழ் முதலிமாரும், இவர்கீழ் ஆராய்ச்சிமாரும், இவர்கீழ் கால்வீரரும் அமைந்து அத்திர சத்திராப்பியாசம், இரதாரோகணம், யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் எல்லாம் விதிப்படி பயின்றுகொண்டிருந்தார்கள். (செ. வேந்தர் வினைப்படலம்)

கேமலங்களில் நெல் ஏராளமாய்வினைய, தோட்டங்களில் பழநிருட்சங்கள், கிழங்குவர்க்கங்கள், கொடிவகைகள் பயிராக்கப்பட்டன. பனை, கழுகு, வாழை, மா இம்மரங்கள் பொலிந்திருந்தன. கருமபு, உழுந்து, பயறு, வெற்றிலை, செங்கழூர், ஆதியன ஆங்காங்கு நாட்டப்பட்டன. புகையிலையும் அந்நாளின் தோட்டப்பயிர்களுள் ஒன்றாகத்தோன்றும். (செ. கழவினைப்படலம்)

அரசினறையுருமானத்துக்கெனப் பூலவரிகள் இடப்பட்டிருந்தன. நெல் சிறுதானியங்களில் அடைத்தானியம் ஏற்குண்கணக்கப்பிள்ளைகள் மணியகாரின்கீழ் தந்தொழிலைச் செலுத்தினர். சூரயவேர்வரி, புகளூவரி, புகையிலைவரி, திறைமுசு ஆயவரி ஆதியன குத்தகையாய் வீற்கப்பட்டன. அவ்வத்தொழில்களை மேற்பார்க்க விதானைமாரும் அன்னோருக்குமேல் தலையாரிமாரும் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். (இக்குறிப்புக்கள் பிற்கால நடபடிகளைக்கொண்டு ஊக்கப்பட்டன.) முத்துச்சலாபம் ஓர் பெரும் பொருள் வருவாயாயிற்று.

யாழ்ப்பாணத்து அரசநாயகம் செப்புக்கரசுமட்டுமே போலும். இவை நங்காலத்துச் சதமும் அரசாச்சதமுப்போன்ற அளவுள்ளவை. பொன் வெள்ளிக் காசுகள் பிறநாட்டரசருடையவை. இங்கு வழங்கினவாகத்தோன்றும் வராக (பன்றி) உருவந்தாங்கிய வராகங்கள், கப்பற்சித்திரமுடைய "சாண்டான்காசு" ஆதியன பாத்திரமன்று, உரோமரின் பொன் வெள்ளி நாணயங்கள்தாமும் யாழ்ப்பாணத்தின் வெவ்வேறிடங்களிற் பழம் புதைபலாய்க் கண்டெடுக்கப்பட்டுவருகின்றமையை நோக்குக.

செகராசசேகரன் மாற்றினோடு போர்த்தொழிலும் தன் இராச்சிய நற்பரிபாலனபுஞ்செய்து அரசுகட்டிலில்வீற்றிருந்தவன், தீர்த்தமிழிலுந் தேர்ந்த நிபுணனாகி "முத்தமிழ்தேர் செகராசசேகரமன்", "சதுர்மறைபயில்"வோன் எனவும் புழப்புகிறகு இலக்காயினான். (செக. மலை, பக். 53, 56) செகராசசேகரமலை, செகராசசேகரம் (வைத்தியநூல்) என்னும் இரண்டோடு தகழிணகைலாசபுராணமும் இவன்காலத்திற் தமிழ்நூல்களாகத் தோன்றுகின்றன. செகராசசேகரமலை அக்காலத்துச் சோதிடக் கல்விப்பிரியத்தினைக் காட்டுவதுபோல, செகராசசேகரம் வைத்திய கல்வித்திறனைப் பிரதிபிம்பிக்கின்றது, சத்திரம்வைத்தல், காரமிடல், அட்டைவிடல், சுடல் இவை

யெல்லாம் அந்நாள் பயிலப்பட்டன. (செக. மாலை, பக். 78) அரசன் வித்துவான்களைத் தன் அவைக்கழைத்து கவரி, குடை ஆகிய பரிசில்களை வழங்கிக் கண்ணியப்படுத்துவான் என்பது:

மன்னர்மன்னுசெகராசேகரன் மணவையாரியவரோதயன்
பன்னுசெந்தமிழ்வளம்பெற்றகுதவு பரிசிலங்கவருசித்தியாம்
பொன்னினியிருசியகளாளுகெண்டிகை பொலன்கலம்பிறவுமாம்
சின்னம்..... (பரிச்

எனும் செகராசேகரமலை (பக். 69) விருத்தத்தாற் பெறப்படும். தமிழைவளர்த்ததோடு தன் சமயத்தையும் வளர்ப்பவனான இவ்வரசரேறு. திருக்கோணமலையில் புத்தசமய எழுச்சியால் சைவமழிந்துகிடந்தமையைச் சொல்லிப்புலம்பிய தக்பிண கைலாசமலை

அம்புயத்துதரத்தண்ணல் அமைத்தவாரியர் தங்கோமான்
உம்பர்வந்திறைஞ்சஞ்சேது வுயர்கரைக்காவல்வேந்தன்
செம்பொன்மாமவுலிச்சென்னிச் செகராசேகரேசன்
தும்பையஞ்சடையான் சைவந் தோன்றிடத்தோன்றினானால்

எனக் குதூகலித்துக் கூவுகின்றது. (1916 ம் ஆண்டுப்பதிப்பு பக். 78) “நூல்வாங்கிக் கோயிலுக்கொப்புவிக்கிறதற்கு ஒரு இறைகடமையில்லாத திரியாய்யும், அதற்கு ஏழுஞாமும் ஏழு வெளியுங்கொடுத்தானெக் கோணேசர் கல்வெட்டு (பக். 21) புகழ்கின்ற “திரிகைலைக்கு வடமேல்பாலில் இராச்சியம்பண்ணிய” அரசன் இவனேபோலும். இவனது மெய்க்கீர்த்தியெல்லாம் விளம்பலாற்றாது. தக்பிண கைலாசபுராணத்துச் சிறப்புப்பாயிரம் சங்கிரகத்துக்கூறிய புகழாளனாகும்

பொன்னுட்டைந்தரு பொருவருகாதலன்
மறுநிலநிருபரை வானிலத்தருத்தி
உறநிலமுழுவது மொருதனிபுரப்போன்
தென்னிலங்காபுரித் திசைதொறுமருவும்
யின்னிலங்கியவேல் மேவலர்புயத்துப்
படவராமுடித்தலைப் பார்முழு தாண்ட
இடபவான்கொடி எழுதியபெருமான்
சிக்கையாதிபன் சேதுகாவலன்
கங்கைநாயகன் கருங்கடற்சேர்ப்பன்
பெளவமேற்றயில் பராபரன்கூட்டிய
தெய்வமாமுடிச் செகராசேகர

னல் யாழ்ப்பாண அரசு மங்காப்புக்கழ்பெற் நிலங்குவதாயிற்று எனும் ஒன்றே யாங் கூறற்பாலது.

ஐந்தாமதிகாரம்முற்றும்.

ஆறாம் அதிகாரம்.

அளகேஸ்வரன் கையிற் தோல்வி

ஐந்தாம் செகராசேகரற்குப்பின் சிங்காசனம் வகித்த பராசேகரன் நம் அரசராவலியில் பத்தாமிடத்தவனாகும் குணவீரசிங்கையாரிப்போலும். இவன் “மதுரையை அரசாண்ட நாயக்கருக்குஞ் சில பேருதவிசெய்தான்” என வைபவமலை கூறியது மிக மங்குளமானதோர் சம்பவம். ஆயின் “கண்டியரசர்கொடுத்த திறையைக் கொடாததினால் சிலபகுதியிற் தமிழ்க்குடிக்களையிருத்தித் தன்னரசாட்சியாக்கினான்” என்ற திறிற் சரித்திர அமிசமொன்று தொனிக்கின்றது.

சிங்களரின் புத்தசன்னத்தம்

மகர் செகராசேகரனெனக் குறியீடுசெய்தற்கருகைய விளங்கிய ஐந்தாம் செகராசேகரன் சிங்களரைப் பெரிதும் வலியுழந்துவாடச் செய்திட்டான். புவனேகவாகு மிக ஒடுங்கித் திறையளந்துகொண்டு கம்பளையில் இராசரிக்கம் செய்தனன். “ஆரியச்சக்கரவர்த்தி, மற்றைஅரசர்களைக்காட்டிலும் சேனாபலத்தாலும் செல்வத்தாலும் சிறந்தவனாய், தனக்கு மலைநாடு கீழ்நாடுகளினின்றும், நவத் துறைமுகங்களினின்றும் திறை கொணர்ந்து செலுத்தப்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்.” (Rajav. p. 66) இதற்கிடையில் நிசங்க அளகைக்கோரை, அன்றேல் அளகேஸ்வரன் எனப் பெயர்ப்புணந்த மகா மந்திரி சிங்களரின் அபசெய நிலையைக்கும் ஆபத்சகாயராய்த் தோற்றினான். சிங்களமுடிபுகொடுத்து ஒதப்பட்ட இவன்பெயர்கள் அளகைக்கோரை, அளகேஸ்வரன் எனும் தமிழ்ப்பெயர்களே. இவன் தானும் காஞ்சிபுரத்தினின்றும்போந்து ஐந்தாம் பராக்கிரவரகுவின காலைத்தே இலங்கையைஅடைந்து அரசசன்மானத்தோடு இத்தினில் ரூய்கமம எனும் கிராமத்தை மானியமாயடைந்துகொண்ட மலயமான்வமிசத் தமிழ்க்குடும்பத்தோன்றல். தமிழ் மலயமான்குடி சமஸ்கிருத ரீதிப்படி சிங்களத்தில் கிரிவம்சம் எனப்பட்டது. நாம் சுட்டிப்பேசுகின்ற ஐந்தாம் புவனேகவாகுவின்முன் அரசுசெய்த மூன்றாம் விக்கிரமவாகுவின் காலத்திலெல்லாம் அவன்கீழ் பிரபுராசாவெனும் பதவியிலமர்ந்துகொண்டவன். (C. R. A. S. XVIII p 283) புசுவனி சிறிதமில்லாப் புவனேகவாகு சட்டையிற் பத்தமடோல அரசுசுட்டிலில் வீற்றிருக்க, அளகேஸ்வரனே இராச்சியத்தினைப்

புரந்து நம் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் மேலாட்சி என்னும் துகைதக் கழற்றியெறிந்துவிடப் பிரயசிப்போரையினான். அளகேஸ்வரன் ஜயவர்த்தனகோட்டையை நிருமாணித்தமையை நிகாய சங்கிரக எனும் சககாலத்துநூல் பின்வருமாறு பிரஸ் தாபிக்கின்றது.

அளகேஸ்வரன் தன்சேவையிலமர்ந்துள்ள பிரமாணிக்கமான மண்டலீகர்க்குமூலமாய்க் கட்டளைவிடுத்தக் கொளும்பு எனும் துறை முகத்துக்கணிமையில், ஓர் தடாகத்தின் மத்தியிலே, குன்றாத சல தாரைபொருந்தியதோர் நதியினால் எப்புறமும் சூழப்பட்டதாய் விளங்கிய ததுகிராமம் எனும் ஊரைமுற்றிப் பயங்கரமான காட்சியுள்ள தும் மிக அகன்று தாழ்ந்ததுமான அகழினை வெட்டுவித்து, அவ்வகழியினடிதொடக்கம் சுவரின் கோப்பியபரியந்தம் மிக உறுதியாய்க் கல்லினால் அமைந்த மதிலெடுப்பித்து, அங்காமதிலின் உச்சியிற் பொருந்திய இடைவெளிகளில் விவ்வசர்மாவின் சிருட்டியேபோன்ற விவிதசூழ்ச்சியோடுகூடிய அலங்காரங்களையும் புரிவித்தான். இவ்வாறே அவன் புகழ்சிறந்த அபிவ ஜயவர்த்தனகோட்டையை நிருமாணித்து, இடங்கிளி, டலிமுகம், பூமியந்த்டி, அட்டால, வட்டவேட்டம் எனும் அங்கங்களை ஆங்காங்கு சமைப்பித்து அரண்படுத்தினான். பின்னும் நகரின் நூற்புறத்திலும் காவல் அயரும்பொருட்டு, இலங்கையின் திக்குப்பாலகாரும் அரசுதெய்வங்களான சியிரி மராலவண்ணன் (விட்டுணு) கற்சிகரலட்சுமணன், வீபீஷணன், கந்தகுமாரன் என்போருக்கு அந்நகர மகாமதிலுச்சியில் தனித்தனி ஒவ்வொரு ஆயலமியற்றி, அவ்வவ்வாலய வழிபாடுகளும் விழாக்களும், மேளம், குழல், நடனம், காணம், என்றற்றொடக்கமான சகல நாததேவர்களோடும் இடையறாது நடைபெற்றுவரவேண்டுமென்றும் சிபியாபித்தனன். நகரைப் பலவளங்களாலுஞ் சிறப்பித்ததற்பின் தொகையிறந்த குடிகளை அகணுளிருத்தினான். (Nikaya Saugraha p. 26)

இவ்வாறு அளகேஸ்வரனால் அரண்செய்யப்பட்டபோதிலும், கோட்டைஅவனால் புதிதாய் ஆரம்பிக்கப்பட்டதன்று, அவன் காலத்துக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னரேயும் ஓர் நகரியாய் விளங்கியதென்பது தெமறிநோவி எனும் கத்தோலிக்க குருசிரேஷ்டரொருவர் 1348-ம் ஆண்டளவில் கோட்டையைத் தரிசித்து எழுதிவைத்தகுறிப்புக்களாலும் தோன்றும். அளகேஸ்வரனின் யுத்தசன்னதங்களால் இறுமாந்துபோலும், ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் மேலாசக்குள்ளமைந்த சிங்களநாடுகள் இறையிறுக்க மறுக்கத்தொடங்கின. பராசசேகரன் அந்நாடுகளுட் படையெடுத்துச்சென்று ஏழு சிங்களத்துறைமுகங்களை அடிப்படுத்தி முன்னிலும் அதிகமான வரிகளைச் சிங்களத்தலைமேற்கமத்தித் திரும்பினான். (Valentyn V, p. 71)

அளகேஸ்வரன் இவ்வவதரத்தில் யாழ்ப்பாண அரசனுக்கு ஈடுசொல்ல இயலாது, தன் பிறந்தகமாகும் ருயிகமத்தையடைந்து, அகநையுமோர் அரண்கொண்ட பட்டினமாகக் கட்டியெழுப்பிக்கொண்டிருந்தான்.

தமிழ்ப் படையெழுச்சியின் கதி

அளகேஸ்வரன் இருபது வருஷம்வரையில் ஆயத்தஞ்செய்து, ஈற்றில் சேனைகளைத் திரட்டிப்பார்த்து இனி நாம் யாழ்ப்பாணத்தின் கீழ்த் திறைகொடுத்தானுவது யுக்தமல்ல வெனத் துணிந்து, ஆரியச் சக்கரவர்த்தி ஆங்காங்கு நியமித்திருந்த வரியறவிடுவோரைப் பிடித்துத் தூக்கிக்கொன்றான். இச்சமாச்சாரம் பராசசேகரன்செவிக்கெட்டுதலும் இவன் அடியுண்ட அரசநாகம்போற்சிறி 100000 பேர்கொண்டதோர் மகர சேனையைச் சேழுதேசத்தினின்றும் வரித்துத் தன்யுத்தவீரர்களையுஞ்சேர்த்துக் கம்பளையையும் ஜனவர்த்தனகோட்டையை யும் ஒரே அமயத்திற் தாக்குவான் இரண்டு தனிப்படைகளை அணிவகுத்து, ஒன்றைக் கரைமாக்கமாயும் மற்றனைக் கடல் மாரக்கமாயும் அனுப்பினான். கரைப்படை கம்பளையைச்சுருவுமாறு மாத்தளையையடைந்தது அச்சமாச்சாரத்தைச் செவிமடுத்த புவனேகவாகு தமிழ்ச் சேனாவெள்ளத்துக்கஞ்சி டெங்கி முதுகிட்டு ருயிகமத்துக்கோடி ஒதுங்கினான். தம்மாசன் மீசைமுளையாத பேடிபோற் பதுங்கி யோடிவிட்டதைக்கண்ட கம்பளையிராச்சியத்தின் பஞ்சமர்காணத்தாரும் ஆபத்திற் பிறக்கும் அருந்தையம்பூண்டோராய்த் திரண்டெழுந்து, அந்தரங்கமாய்ச் சென்று, நள்ளிருள் இராவின்கண் திடரெனத் தமிழ்ப்பாணியத்தின்மேற் பாய்ந்தனர். அகஸ்மத்தாய்நேர்ந்த தாக்குதலுக்கு வகைசொல்லவியலாமல் தமிழ்ப்படைகள் அல்லோல கல்லோலமாய் அங்குமிங்குமோட எத்தனித்தவிடத்துச் சிங்களர் திரளானோரைத் தூர்த்துபிடித்து ஈட்டிகளாற்குத்தி எமலோகம்போக்கினர். தப்பியோடினோரும் பலர் மலைப்பிரதேசங்களில் அலைந்துலைந்து மாண்டனர். (Valentyn கட்டியவீடம்)

தலைநகரைக் கைப்பற்றுவான்சென்ற கரைப்படை இவ்வாறு முறியுண்டவெருந்த, கோட்டையை எதிர்க்கப்பறும்போந்த கட்டற்படை கொளும்பிலும் பாணந்துறையிலும் இருபிரிவாயிறங்கித் தெமட்டக்கிடையிலே கொறக்கானையெனுமிடத்தில் பாளையமிட்டது. சேனைகள் இங்கிருந்து பாணந்துறை

வரையும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. (Rajav p. 67) இவ்வெல்லையுள்ள நிவந்தனை, நீர்கொளும்பு, சிலாபமெனுமிடங்களிலும் யாழ்ப்பாணச்சேனைகள் நிறுத்தப்பட்டனவாக நிகாய சங்கிரகம்கூறும். (p. 27) வீரரெல்லாம் “பன்னிறக்கவசம்பூண்டு ஆயுதபாணிகளாய் விசப்பெலவி, நடசால், மறுசி எனும் படைத்துணைகளோடு பொருந்தி” நின்றனர் என அந்நூல் துவலும். (“விசப்பெலவி” விஷப்படலையும், “நடசால்” நாடகசாலையுமேயோ?)

அளகேஸ்வரன் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் வலிகெடச்செய்வதற்கு நல்லமயம்பார்த்துக்கொண்டு ஜயவர்த்தனகோட்டை மதில்களின் மறைவில் தன் சிங்களரோடும் கூலிக்கமைத்த தமிழ்ப்படைகளோடுமிருந்தவன், யானையிலிவந்து சடிதியிற்றுப்பட்டுத் தெமட்டக்கொடைக்கு விரைந்துபோய் யீயாயிரம் வரையிற்கொண்ட தமிழ்ச்சேனையை எதிர்த்து முதுகிடச்செய்திட்டான். ஓடியவர்கள் தம்நாட்டுக்கு மீளாவண்ணம் அன்றோரின் மாக்கலங்கள் கொளும்புத் துறைமுகத்தில் நின்றவைகளை அழித்துவிட்டபின்னர், பாணந்துறைக்கும் புகைப்போலச்சென்று சக்கரவர்த்தியின் உபபலங்களைச் சின்னாபின்னமாக்கிக் கப்பல்களையுந் தகர்த்தெறிந்துவிட்டான். (Valentyn) இவ்வாறே அளகேஸ்வரன் செயபேரிகைமுழக்கிக் தீபாதிராஜா எனும் பட்டஞ்சூட்டப்பெற்றுத் திகழ, பராசசேகரன் புகழிழந்து வலியிழந்து தன் இராச்சியத்தினுள் ஒடுங்கி அடங்கவேண்டியவனாயினான்.

அளகேஸ்வரன்கையிற் தோல்வியடைந்ததற்பின்னே பராசசேகரன் இராமேசுரக்கோயிலின் கர்ப்பக்கிரகங்களில் வேலைசெய்வித்தனன்பாலும். இக்கட்டங்கள் திருக்கோணமலையில் வெட்டியெடுத்த கருங்கற்கள்கொண்டு பராசசேகரனாற் சகவருஷம் 1336 இல் சமைக்கப்பட்டன எனஞ் சாரமமைந்த கல்வெட்டுக்கள் அவற்றுள் ஒருகாலங்காணப்பட்டன. சகவருஷம் 1336 கிழிஸ்தாப்தம் 1414 உக்குச் சரியாகும். ஆயின் 1866ம் ஆண்டில், இராமநாதபுரச் சேதுபதிக்கும் கோயிற் பி ராமணர்களுக்குமிடையில் வியாச்சியம்நடந்தபோது, ஓர் கட்சிக்காரரால் குறித்தகல்வெட்டுக்கள் அழிக்கவும் மாற்றவும்பட்டொழிந்தன. (Indian Antiq. XII p. 315)

ஆறாம் அதிகாரம் முற்றும்.

ஏழாம் அதிகாரம்.

செண்பகப்பெருமாள்

1450—1467

கோட்டையில் அளகேஸ்வரன் சிலகாலம் சிங்களநாட்டுச் சார்வபௌமிய அரசனேபோன்று இராசரிக்கஞ்செய்துவந்தனன். அவன்பின்னர் சிறிசங்கபோ எனும் ஆறும் பராக்கிரமவாகு கோட்டையிலேதான் அரசுறையினான். இது 1415ம் ஆண்டளவி லாம், பராக்கிரமவாகுதானும் தாயான மலயமான்வமிச்சநேத் திராதேவிவழியாய் அளகேஸ்வரனின்ராஜியும் தமிழ்க்கலப்புள்ளவனுமேயாம். இத் தமிழ்க்கலப்பை இனி ஒழிக்கும்பொருட்டுப்போலும் தான் பெலிக்கல்கோறனையிலுள்ள கீறிவல்ல எனும் கிராமத்தில்வசித்த ஓர் சிங்கள அரசகுமாரியைக் கைப்பிடித்துக்கொண்டனன். இவளால் உலகுடையதேவி எனும் பெண்மகவுமட்டும் உற்பவித்தது. உலகுடையதேவி சொல்கராயன் என்போனைமணந்து ஜயவீரன் எனும் குமாரனைப் பெற்றனன்.

பராக்கிரமவாகு தன்செங்கோலை ஓச்சம்படியான பெளத்திரன் பிறக்குமுன்னரே பின்னும் தமிழ்க்குலக் கலப்புள்ள இருகுமாரர்களைத் தனக்குச் சவிகார மக்களாக்கிக்கொண்டான். அடெவ்வாறெனில் வடகரையினின்று (“From the hills of Malabar and from a place called Tulunar” Queiros p. 37) வந்த பணிக்கன் ஒருவனை அரசன் உபசரித்து, அவனது உயர்வமிசத்தையும் சாதுரிய சவுரியங்களையும்நோக்கிக் குலவதியான ஓர் கன்னிகைக்கு அவனை மணம்முடிப்பித்திட்டான். இவ்வதுவையினால் செண்பகப்பெருமாள், (சப்புமல்கு மாரய) சபயீரன் (சிறிசுடாகுமாரய) எனும் இருவர்மக்கள் பிறந்தார். பேரெனாருவன்பிறக்குமுன் இவ்விருவரும் பராக்கிரமவாகுவக்குப் பிள்ளைகள் போலானார்கள். இத்தத்தபுத்திரரிருவரும் இராச்சியவாஞ்சையுள்ளோராகி, பெளத்திரனின் சீவனுக்கும் கெடுதிசூழுவதைக்கண்ட அரசன், இருவரையும் ஒவ்வொரு பணிவிடைமேற்செலுத்துவான்கருதி, மூத்தவனை யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தைச் செய்தித்துவருமாறு வடபாகத்துக்கும், இளையவனை “கந்தவுட பஸ்றட்ட” எனும் கண்டியிராச்சியத்தில் சுயவரசவகிக்கத்துணரிந்த ஜேரதியசித்தாராசன் என்பவனைப் புறங்கண்டுவரவும் அனுப்பினான்.

சிங்களர் படையெழுச்சி

செண்பகப்பெருமாள் பிரபலம்பெற்ற குகிரைவீரன். உருவத்தால் இராட்சதனைப்போலும் காத்திரமுடையவன். மகாபலம் கொண்டவன் (Couto in R A S JI; XX p. 69) ஆயினும் யாழ்ப்பாணத்தைபாண்ட கணகசூரிய சிங்கைபாரியன் எனும் ஆறும் செகராசசேகரன், பாதி நூற்றாண்டுக்குமுன் ஓர் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி இலங்கை முழுதீனையும் தனிக்ருடைக்கீழாண்டதை மறவாமல், தன் ஆணவத்தை கிலோட்டி இராச்சிய எல்லைகளிற் போர்தொடுத்ததனால், படைபெடுத்துவந்த செண்பகப்பெருமாள் முன்னேறமாட்டாது பிராந்தக் கிராமங்களிற் கைக்கொண்ட கைதிகளேர்டு கோட்டைக்கு மீண்டான். போரிற்பிடித்த சிறைகளைக்கண்டமாத்திரத்தில், இது சிங்கள அரசனின் வெற்றிச்சின்னமாடெனப் பிரசைகர் அக்களித்தபோதிலும், பாக்கிரமவாகு திர்ப்தி அடைந்தானில்லை. ஆதலால் விரைவில் மீண்டும் சிங்கள சேனாவன்ளம் செண்பகப்பெருமாளையே நாயகமாகக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தைநோக்கிப் பிரவாகிக்கத்தொடங்கிற்று.

சிங்களப்படை யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தின் கடையெல்லைகளிலிருந்த அரசர்களை ஒவ்வொன்றாய்க் கவர்ந்துகொண்டது. அது கரைபுரண்டு இராசதானியின்மேல் எழுந்தவருவதையறிந்தசெகராசசேகரன் “தன் இராசபிருத்தியர்களுள் ஒருவனான Conta Cara Demalis என்பவனையும், பின் Panigevorum என்னும் ஒருவனையும், அவன்பின் Valamunivorusa என்பவனையும் போக்கி சப்பு குமாரனைத்தடுக்க எத்தனித்தான். இவன் அம்மூவரையும் சிறிதுநேரத்துட்கொண்டு, தன் பச்சைப் பிடர்மயிர்பொருத்திய லீலத்துரங்கத்திலிவர்த்து பட்டினத்தை முற்றிக்கையிடச் செலலுந் தீர்மானத்தைக்காட்டினன். இவன் முன்னேறிவருவதைக்கண்டு சஞ்சலங்கொண்ட அரசன, Varacara எனும் வீரசூர மாவுத்தனை எதிர்போக்க, இவன் சிங்கள சேனாபகத்தைச் சின்னொடுக்கின்றமாய்த் துணிபுபெனென் வீரக்கூறிப் போயினவனை, அவன்வீரர் அவனை அணுகுமுன்னரே குத்திவிழ்த்தவிட்டனா.” இவ்வளவும் வலன்றயின எனும் ஒல்லாந்த சரிதாசிரியன் எடுத்திரதும் பழைய ராஜாவலிய நூலின்பாகம்.

இவ்வரலாற்றிற் கூறப்படும் ஒல்லாந்தத்திலிட்ட நாமங்கள் தமிழ்ச் சேனாபதிகளின்பெயரோ அன்றிச் சேனைகளின்பெ

யரோஅறியோம். ராஜாவலியின் வேறொருபிரதியில் Varacara என்பது வடக்கற என்றிருக்கிறது. (Pieris, Port. Era I 20) இது வடக்கராகலாம். இன்னுமொன்றில் “தொளுவரசேனை”யென்றிருக்கிறது. (Gunasekara's Trans.) இது திடவீர்ப்படைபோலும். அவ்வாறாயின், முன் செகராசசேகரன் போக்கியவையும் ஒவ்வொரு சேனையாகலாம். முந்தியது கொண்டைக்காரத் தமிழர்போலும். பிந்திய இரண்டும் விளங்காதவைகளாகின்றன.

செகராசசேகரன் தோற்றோடல்

செண்பகப்பெருமாள் யாப்பா பட்டினத்துள் நுழைந்து அதன் வீதிகளை இரத்தவெள்ளமோடும் ஆறுகளர்க்கினான். அரசனும் குடும்பமும் ஒளித்தோடிவிட, பல பிரதானிகளைச் சிறைசெய்து வெற்றிவாகைகூடித் திகழ்ந்தான். வெற்றியாளன் கைதிகளையுங்கொண்டு பாக்கிரமவாகுவின் சமூகஞ்சென்றென்றும், இவன் Ariattetoe Addum Prauwmal எனும் அவன் மருகனொருவனை யாழ்ப்பாண அரசனாக்கினான் என்றும் வலன்றயின் கூறுவது தவறுபோலவும்; செண்பகப்பெருமாள் தான் ஆரியவேட்டை ஆடும்பெருமாள் எனும் பெயர்தாங்கி யாழ்ப்பாண அரசனானான் என்பதே உண்மையெனவுந் தோன்றுகின்றது.

ஆரியச் சக்கரவர்த்தி இவ்வமரிற் கொல்லப்பட்டானென ராஜாவலி கூறுதல் பொருந்தாது. (p. 69) இந்நூல் பிற்காலத்தது. ஆயின் சுட்டிய நிகழ்ச்சிகள் நிறைவேறியகாலத்திலேயே எழுதுற்றதாகிய ஓர் சிங்களநூலால் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஒளித்தோடியமை நன்றாக நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. அந்தநூல் செண்பகப்பெருமாள் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியதுகேட்டுச் சிங்களர்கள் ஆளந்திருந்தமாயிய காலத்தில் இயற்றப்பட்டது. அதனைச் செண்பகப்பெருமாளுக்கே தேவேந்திரநகரிலிருந்துவந்த ஒரு தூதாக, “கோகிலச்சந்தேசய” எனப் பெயர்கொடுத்த அந்நகரத்து “இழுகல்குலபிரவேணி”யின் அகிபன் பாடினான். அதில்

உன் ஆரிய ஸ்வீதி நஜ தயதறய் துறட்ட
தயன் வயஜம்பென யாப்பா பட்டின திறகொட்ட
நன் விறியுத் ஸ்புழல் நஜ குமரித்துட்ட
தென் மெஹஸுன் கெககொஸ் மரித்ததுற ஸத்துட்ட (1)

அதாவது, “ஆரியச்சக்கரவர்த்தியைத் துரத்தூரத்திலிட்டி

யாப்பா பட்டினத்தை (நல்லூரை)த் தன் அரணுக்கி வாழ்கின்ற நாரா சுகீர்த்திபொருந்திய சப்புமல் (செண்பகப்பூ) ரா ச்சுமாரேந்திரனுக்கு" அக்குயிற்புறாமை அனுப்பியதாகக் காட்டியிருக்கின்றது. (கோ. ச. 26, 322 ம் காண்க) ஓடிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தியாகும் கனகசூரிய சிங்கையாரியனைச் சட்டி வைபவமாலையும் விர்த்தாரந்தங்கள் முன்னர் எடுத்தோதப்பட்டன. (77ம் பக்கங்காண்க)

சிங்கைநகரும் நல்லூரும்.

செண்பகப்பெருமாள் கைக்கொண்டு பிரதிராசாவாய ஆண்டநகர் விசாலித்த தெருக்களும் உப்பரிகைபொருந்திய வீடுகளும் மாளிகைகளும் இராமன்கோயில், "புனா" எனும் அரச தேவதையின்கோயில் முதலியவைகளும் உள்ளதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. (கோகிலசந்தேசய) தமிழரசின் சேனைகளும் அவன்கீழ்ச் சேவகத்தமர்ந்துகொண்டன.

தெமல மல்ல தொளுவா வீஹல பலய

என்றது (கோகிலசந்.) தமிழர், மலையாளர், திடவீரரோடு சிங்களவரும் இவனுக்குப் பலமாணர் எனக்காட்டும். திடவீரர் எம்மரசனது மெய்க்காவலராய விளங்குகொரன்ப. இனி. வைபவமாலையும் ஆண்டுக்கணக்குச் சரியாயின் இவன் 17 வருஷம் பிரதிராசாவாக யாழ்ப்பாணத்தை அரசுபுரிந்துவருகையில் 1467-ம் ண்டளவில் ஜயவர்த்தனகோட்டையில் பராக்கிரமவாகு தஞ்சிவீட, அவனிடத்தில் அவன் தனயன் ஜயவீரன் அரியாசனமேற, இவன் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டுப் படைவீரர் சகிதமாய் ஆங்குச்சென்று அன்னோனைத் தென்புலஞ்சாயத்து புலனேகவாகு எனும் பெயரோடு கோட்டை ராச்சியக் கோமாளியினான்.

செண்பகப்பெருமாளே புலனேகவாகுவாயினமைபால் இருபேருடையவனான ஓர் "போரமைச்சன்"தான்

நலயிகும்யாழ்ப்பாணத்து நகரிக்கட்டுவித்துநல்லூக் குலவியகந்தவேட்டுக் கோயிலும்புரிவித்தானே

என்னப்பட்டதுபோலும். செண்பகப்பெருமாள் யாழ்ப்பாணத்தை வெற்றிக்கொண்ட காலையில் சிங்கைநகரன்று நல்லூரே (யாப்பா பட்டுண) தலைநகராயிற்றென்பது சிங்கள நூல்களால் விசைதமரகின்றது. அளகேஸ்வரன்கையில் ஓர் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி அடைந்துகொண்ட தோல்வியின்பின் எமது கப்பற்பலம் அழிந்துபட்டு உள்ளாட்டுப் பட்டினமொன்றே எமக்கு அரசநாயியாயிற்றெனத் தோன்றும். செண்பகப்பெருமாளாகு

ம் புலனேகவாகு அவ்விராசநானியை மேலும் திருத்தி கயிலைநகர் கோயிலையும் நல்லூக் கந்தவேள் ஆலயத்தையும் ஆக்குவித்தான்போலும். (முன் 66ம் பக்கத்திற் கூறியன காண்க) செண்பகப்பெருமாள் தமிழ்க்குருதி தன்னாளங்களில் ஓடக்கொண்டவனானாலும், தமிழறப்பதியாளனையாகிய அளகேஸ்வரன் காலந்தொட்டு ஜயவர்த்தனகோட்டையிலேயும் கந்தகுமாரானுதிய இந்துதெய்வங்களின் வழிபாடு பயின்றுவந்தமையாலும், கோகிலசந்தேசமுடையார் அவ்வீரப் புத்தமத தாபகனெனப் புகழ்ந்தோ திபவிடத்தும் தமிழ்ப்பிரசைக்கிதமாய்த் தமிழ்த்தெய்வ வழிபாடுகளையே யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்த்திருப்பான் என்பதிற் சிறிதுஞ் சந்தேகமின்று. இப் புலனேகவாகு சிறீசங்கப்போதினையும் அழைக்கப்பட்டான் என்பது ஸ்ரீ முத்தூத்தம்பிப்பிள்ளை விசுவநாதசாஸ்திரியார் குறிப்புக்களிற் கண்டதாகக் கூறுவது. இவன்தான் நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோயிலின் கட்டியத்தில் இன்றைக்கும்

சிறீமான் மஹாராஜாதிராஜ அகண்ட பூமண்டல ப்ரதியதிக்கந்ர விச்சுந்த கீர்த்தி சிறீ கஜவல்லி மகாவல்லி சமேத சுப்ரமண்ய பாதாரவிந்த ஜநாதிரூட சோடச மகாதான குயகுல வம்சோத் பவசிறீ சங்கப்போதி புலனேகவாகு

என்று வாழ்த்தப்படுகிறான் என்பது இராசநாயக முதலியார் கருத்து.

விஜயவாகு

அந்நவமாயின் ஓட்டெடுத்த கனகசூரிய சிங்கையாரியன் மீட்டும் வடகரையினின்றும்வந்து போராடி வாட்படைக்குப் பவிக்கொடுத்த விசயவாகுவென்னும் சிங்களவன் யாராதல்குடிம்? இவன் செண்பகப்பெருமாள் கோட்டைச் செங்கோலைக் கவர்ந்துகொள்ள விரைந்துசெல்லுகையில் தன திடமாய் விட்டுப் போன ஓர் சேனைத்தலைவனாகவாம். ஆயின் வைபவமாலையுடையாரின் கூற்றுக்கள் மிகு விமரிசையோடுமட்டும் எடுத்தாளற்பாலன என்பது இதுவரையில் எம் பாராயணர்கட்கு மனப்பாடமாகியிருக்கும் அன்றோ? அப்பால்,

"விசயவாகு என்னுஞ் சிங்களவன் தானே அரசனெனத் தலைபட்டுத் தமிழ்க்குடிகளை ஒடுக்கித் தமிழரை உடை நடை பாவனைகளிலெல்லாம் தங்களைப்போலாகவேணுமென்றுபலவந்தம்பண்ணி அதற்கமையாதவர்களைத் தண்டித்துப் பதினேழு வருஷம் அரசாண்டான்" என வைபவமலை எடுத்திசைத்ததனைக்கொண்டு யாழ்ப்பாணச் சரித்திராசிரியர் சில்லோர், எம்நாட்டில் சிங்கள ஊர்ப்பெயர்காணிப்பெயர்கள் எழுந்தமையும், எம்நாட்டினிற் கண்டுபிடிக்க

ப்படுகின்ற புத்த ஆலயங்கள் சிலைகள் அமைக்கப்பட்டமையும், அப் பதினேழுவருடங்களுக்குள்ளேயாம் என முன்பின் யோசியாத கூறிப்போந்தார். ஊர்ப்பெயர்கள் தாம் சில நவமாய் எழுந்திருப்பினும், நாடெல்லாமுள்ள காணிப்பெயர்கள், முன்னிருந்தவை அடியோமொறிப் பதினேழுவருடங்களுட் சிங்களப்பெயராகிவிட்ட புதுமையை யாரே நம்புவார்! வெற்றியாளர்கள் தம் இராசதானி ஆகிய சிற்சில ஊர்ப்பெயர்களை மாற்றித் தரிப்பது ஆங்காங்கு கேட்கப்பட்டும், தேசம் முழுதினுமுள்ள இடப்பெயர்களை யெல்லாம் மாற்றினாற்போது எங்குங் கேட்கப்படாததென்று. அன்றியும் எம்நாட்டின் பல சிங்களப்பெயர்கள் செண்பகப்பெருமானின் நாட்கட்டுக்கல்லாம் மிக முற்பட்ட காலத்ததாகிய மகாவமிசுறாவினுள் வழங்குவனவாகவே, அன்னவை பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் ஓர் பதினேழுவருடச் சிங்கள அரசாட்சிக்குள் உண்டாகிவிட்டன எனும் அசம்பாவிதம் சமூலமாய் மறுக்கப்படும். யாம் முதலதிகாரத்தினுட் பரக்கக் கூறியனவற்றையுங் காண்க.

முன் எடுத்தோதியாங்கு யாழ்ப்பாண வெற்றியாளன் “இந்து”சமயச் சார்பே உடையவனெனத் தோன்றுகின்றமை யால், சைவ ஆலயங்களையே புதுக்கியும், நவமாய் எடுத்தும் பரிபாலித்திருப்பன். தன்னோடு எம்நாட்டினுட் குடியேறிய சிங்கள ஏவலாளர் ஆகியோரின் பொருட்டுச் சிறுபான்மை புத்த விகாரைகளையும் அமைப்பித்தான் எனில் இழுக்காகாது. ஆயினும் கந்தரோடை, வல்லிபுரம் ஆகிய பழைய நகரிகளின் பொளத்த இடிகரைகள் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டினவல்ல, அதற்கு அதிதூர புராதனமுள்ளவைகள் என்பதே பழம்பொருள் ஆராய்ச்சிவல்லோர் துணிபாம்.

விஜயநகர மேலாட்சி,

செண்பகப்பெருமானாரும் புவனேகவாரு ஜயவர்த்தன கோட்டை அரசுகட்டிலில் ஏறிக்கொண்டபின்னும் யாழ்ப்பாணத்தைத் தன்கீழ்த் திறையளக்கும் நாடுகளுள் ஒன்றாகமதித்துக்கொண்டிருந்தனன். அவனைப்பின்தொடர்ந்து கோட்டைக்கடைசி அரசனான தொம்சுவாம் தர்மப்பாலன்வரை அவன் பின்னோடெல்லாதும் உரித்தாடலும் அவ்வாறே ஆயிற்று. ஆயின் அளகேஸ்வரன்கையில் எம்மரசர்கள் வலியிழந்துகின்ற காலையில் சிங்கள அரசர்க்கன்று விஜயநகரரசுக்கே திறையரசர்கள் ஆயினார்கள் என நம்பவிடமுண்டு. செண்பகப்பெருமான் செய்தித்துத்தரத்திவிட்ட 6-ம் செகராசசேகரனைச் சிங்கள சந்தேசியரால் என்னென்ன என அழைத்தமை இதுதொருட்கு

டேபோலும். மகமதியரின் பலத்தை அடக்குவான் 1336-ம் ஆண்டளவில் எழுந்து 1646 வரையில் சிறப்புற்றுத்திகழ்ந்த இவ் இந்திய தன்னரசு, கன்னட அரசுகடும்பத்தினரான ஓய்சுள அல்லது வல்லாளமன்னரின் கீழிருந்த ஐந்துசகோதரர் சேனாவீரரால் அடியிடப்பட்டமையினாலே (V. A. Smith p. 301, அன்றி கன்னடதேசமுழுமையையும் தன்பெரும் இராச்சியப்பிரிவாகக்கட்டியாண்டமையினாலே “கன்னட அரசு” என அந்நாட்டுபெயரைடைந்திருந்தது. யாழ்ப்பாண வேந்தன் (கனகசூரிய) செகராசசேகரனும் அதனோடு ஐக்கியம்பூண்டிருந்தமையால் கன்னடப்பெயர் அடைந்தான் என்க, கனகசூரிய சிங்கையாரியன் மதுரையில் உதவிப்பெற்றது பாண்டியனிடத்தன்று “பாண்டிநாட்டைப் பகுதிபகுதியாய் ஆண்ட சிற்றரசர்கள்” இடமாமென வைபவமாலையுடையார் வழத்தியதில் சிறிது உண்மையிருப்பினும், மதுரையை யோ தஞ்சையை யோ அந்நாளில் விஜயநகரமேலாட்சியின்கீழ் ஆண்ட நாயக்கந்தரன் முதுகுக்கொடுத்தோடிவருந்திய எம் அரசனுக்குத் துணைபுரிந்தான் என்பதை அறியாதுபோயினார். தஞ்சைநாயக்கனது துணைவலியைக்கொண்டு பிற்காலத்து யாழ்ப்பாண அரசர்கள் பறங்கியரை எதிர்த்துச் சமர்புரியலாயினமை மேல்வரும் அதிகாரங்களுட் காணப்படும்.

ஏழாம் அக்காரம்முற்றும்.

எட்டாம் அதிகாரம்.

பரராசசேகரன் VI

1467—1519

கனகசூரிய சிங்கையாரியனின் பின்வந்த அரசனை வெறிதே பரராசசேகரன் என வைபவமாலையுடையார். இப்பரராசசேகரனின் மனைவியர் மக்கள் ஆகியோரின் வரலாற்றினை அது ஒரு சிறிது விபரமாய் வரைந்திருக்கக் காண்கின்றும். இவை எங்கெங்கெட்டாததாய்க்கிடக்கின்ற “பரராசசேகரன் உலா” விற்கண்டனபோலும். அவ் உலா எக்காலத்தது? அதன் பிரமாணத்தன்மையாது? அதுதானும் வைபவமாலையின் சங்கிலி அரசன்காலச்சரிதம்போல காலவழக்களும் மனோகற்பிதமான சம்பவங்களும் விரவிய ஓர் குழாம் பற்பழங்கதையேயோ? பரராசசேகரன் சோழராசன்வமிசத்தினுள்ளவன் என்றது எம் இராசகுடும்பத்தவர்களது முற்சரித்திரம் அறியாமையா லெழுந்தமயக்கம், முன் (57-ம் பக்கமாதிரியன்காண்க) சிங்கைப்பரரா

சசேகரன் என்றதின் கருத்தையும் மாற்றிக்கூறினர் மயில்வாகனப்புலவர். பரராசசேகரனுக்கு ஆண்மக்கள் சிங்கவாகு, பண்டாரம், பரநிருபசிங்கன், சங்கிலி என நால்வர் என்னப்படுகின்றது. இது எவ்வாறாயினும், சங்கிலி என்னும் 7-ம் செகராசசேகரனுக்குபாதர் குவேரோஸ் கூறுகின்ற Vagru Tucuri Pandarao எனும் ஓர் மூத்தசேகரதான் இருந்தமைமட்டும் நிச்சயமாகும். சங்கிலியன்காலத்தவனான ஓர் போர்த்துக்கீசன் கூறுகின்றபடி “சங்கிலி தனக்கு முன்னிருந்த அரசனுக்கு இனியறையிருந்தவன். ஆயின் அவ்வரசனை இவன்கொண்டு அவனது இடத்தையும்பிடித்துக்கொண்டதோடு அவ்வரசனின் விசுவாசமுள்ள ஊழியர்கள் இரண்டாயிரவரையும் மாளச்செய்தான் (see The Kings of Jaffna, p.7) எனக்காண்கின்றமையால் பரராசசேகரன் இக்கொடிய மைந்தனாலேதான் இறந்தனன்றேபோலும். அன்றி பரராசசேகரனின் மூத்தகுமாரன், அப்பெயரோடு இராச்சியபாரம்வகித்தவனே மாண்டவனாகலாம். கொலையுண்ட அரசனின் இறுதியாண்டு 1519 ஆகலாமென்று மேல்வருவனவற்றிற்கேற்றும்.

பரராசசேகரனின் தம்பி செகராசசேகரனாவனென்றும், இவன் “வித்துவான்கள் பலரைச்சேர்த்துச் சபைகூட்டிச் சில நூல்களைச்செய்வித்து தானும் சோதிடம் செகராசசேகரம்முதலிய நூல்களைச்செய்தான்” என்றும், “பரராசசேகரனின் மருமகனாகிய அரசகேசரி என்பவன் இரகுமயிசமென்னும் நூலை வடமொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்துப் புராணநடையர்ப்பாடினான்” என்றும் மயில்வாகனப்புலவர்வரைந்தன காலவழுபொதிந்த சம்பவங்களாம். செகராசசேகரனும் பரராசசேகரனும் தம்பி தமையனும் என எண்ணியது, இவையிரண்டும் எம் தமிழ் அரசகுடும்பத்தின் சிங்காசனப்பெயரென அறியாமையாலேதான் என முன்னரே கூறினோம். (79-ம் பக்கக்காண்க). இனி செகராசசேகரம் ஆகியநூல்களை, தானல்லன், தன்புலவர்களைக்கொண்டு செய்வித்த செகராசசேகரன் இப்பரராசசேகரனின் தம்பியல்லன், இவனுக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்குமேற்பட்ட காலத்தின்முன் விளங்கிய மகா செகராசசேகரனாகிய பீந்தவதானவனும், முன் (67-ம் பக்கக்காண்க) தமிழ் இரகுமயிசநூலியற்றிய அரசகேசரி 8 ம் (உள்ளபடி 9 ம்) பரராசசேகரன் (1591—1616) ஆண்டகாலத்தில்விளங்கியவன். ஆகவே இங்கு எழுபது என்பது வருடவேற்றுமை காணப்படுகின்றது. மேல்வரும் சங்கிலியனில் வைபவமாலையுடையார் பீந்துஆளுகைகளை ஒன்றுய் அடக்கிச் ‘சரித்திரம்’ எழுதிவைத்த ஊசித்திரத்தை அடைவிற்குண்போம்.

அப்பால் பரராசசேகரன் கும்பகோணத்துக்குப்போனவிடத்தில் சோழஇராசனோடு போராடிவென்றகதை உபகதையே; எவ்வனமெனில், சோழஇராச்சியம் விஜயநகர எழுச்சியின்முன்னே இருந்தவிடமுந்தெரியாமல் அழிந்தொழிந்துபோயினமையால், பரராசசேகரன் போராடி வெல்வதற்கு கனவிற்கண்ட சோழனையன்றி வேறொருவன் அகப்பட்டிரான். அன்றியும் தீர்த்தயாத்திரைக்கு வேற்றுத்தேசம்போனொருவன் அத்தேச அரசனைப் பொருதுவென்றனென்பது சிறிதும் பொருந்தாததோர்கூற்றும். ஈற்றில்,

பரராசசேகரமகாராசன் தன்னிடத்திலுள்ள சேமத்திரவியந்தை இராக்காலங்களில் யானைகளில் ஏற்றிக்கொண்டுபோய் வன்னிராட்டைச்சேர்ந்த ஒருபெருங்காட்டுக்குள்ளே தங்கள் முன்னோர் திரவியஞ்சேகரித்து வைத்த இடத்தில் சேமித்து, முடியையுஞ் செங்கோலையும் அவ்விடம்வைத்து உண்மத்தவயிரவளைக் காவல்வைத்துத் திரும்பிவந்து தன் மாளிகையி லிருந்துவிட்டான்

எனவைபவமாலையவரவது, வையா, கல்வெட்டு ஆகியபழைய நூல்களின்போக்கை அதுசரித்து எழுதிய ஊர்க்கதைநூலும் யன்றி சரித்திரஆதாரம் ஒருசிறிதாவது கொண்டதல்ல எனக்கொள்க.

சுபதிட்டமுனிவர்

இவை இவ்வாறாயின் “சுபதிட்ட” முனிவர் பரராசசேகரன் அவைக்கு எழுந்தருளி, பாழ்ப்பாண இராச்சியம் ஒருநாள் பறங்கியர், ஒல்லாந்தர், ஆங்கிலேயர் என்போர் கைப்படுவதையும், அவ்வவர் அரசாளங்காலத்தையும் பிழைவிரவவாவது தீர்க்கதரிசனவாக்காயுரைத்திட்டார் என்றகதை நம்பப்படத்தக்கதா? அக்கதையைமுழுமையும் மயில்வாகனப்புலவர்தாமே தமதுநூலிற்சேர்த்திருத்தல் ஒருபோதும்சாலாது. ஏனெனில், “உலாந்தேசமன்னன் உரைத்தமிழாழகேட்க” தாம் அவற்றகுமுகமறையெழுதிய, தமதுநூலில் அவ் ஒல்லாந்தரை

சிவசமய ஆசாரங்கன்முழுவதையுந் தன்னிப்போடத்தக்க கட்டாயங்கள்செய்து தன்சமயக் கோயில்களைக்கட்டுவித்துச் சமயகாரியங்களில் நெருக்கிடைபண்ணியும் அநேகவரிகளவைத்தக் குடிக்கை நெருக்கியும் வருத்தியும்

வந்தனரென வரைந்திருக்கமாட்டார். “இங்கிலீஸ்மன்னன்” இராச்சியம்பண ஊங்காலம் எழுபத்தொன்பதுவருஷம்மாத்திரமேஎனவும் இத் “தீர்க்கதரிசனம்” கூறுகின்றமையால், ஆங்கிலேயர்காலமுற்கூற்றிலேதான் இத்தன யாரோ வைபவமாலையிற்

போல வையாவினுஞ் செருகியிருப்பார் என வேண்டியிருக்கிறது. இத் “தீர்க்கதரிசன்”மும் கோணேசர்மலையின் தற்காலக்கோட்டைவாயிலின் கல்லொன்றில்வரைந்திருக்கும் வெண்பாவும் ஒன்றையொன்று தழுவினதென்பது எமதுகருத்து. அவ்வெண்பா வைபவமாலையின்றுமும் வையாபாடலினின்றும் சேர்த்திருக்கிறபடி பின்வருவது.

முன்னாட் குளக்கோட்டன் மூட்டுந் திருப்பணியைப் பின்னாட் பறங்கி பிடிப்பனே—பொன்னாரும் பூனைக்கண், செங்கண், புனைக்கண்ண னுண்டின்பு மானே வடுகாய் வரும்,

இக்கவி பொறித்திருக்குங்கல்லை யாம் நேரிற்பார்த்து எழுத்துக்களின் உருவத்தை ஆராய்ந்தனம். எமது ஆராய்ச்சியில் அது இரண்டொரு நூற்றாண்டுகட்கு மேற்பட்டபழமையுள்ள தன்றெனச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

அப்பால், போர்த்துக்கேய தேசாதிபதியான கொன்ஸ்தந்தீனுதேசா என்பான் 1624 ம் ஆண்டு கோணேசர் கோயிலை இடித்து அதன் கற்களைக்கொண்டு ஓர் கோட்டைகட்டியபோது கல்லெட்டொன்றுகண்டெடுத்தனன். அதில்வரைந்திருந்ததின் போர்த்துக்கேய மொழிபெயர்ப்பைப் பாதர் குவேரோஸ் தமது இலங்கைச்சரிதத்தில் (p. 51.) தந்திருக்கின்றதை மீண்டு தமிழாக்குங்கால் “இவ் இலங்கையின் சக்கரவர்த்தியான மனுராசா இவ் ஆலயத்தை Vidia Malmānda எனுந்தெய்வத்தினுக்கு (கி. மு. 1300-ம் ஆண்டுக்குச்சரியான) வருடத்தில் கட்டுவித்தான். பறங்கி என்றழைக்கப்படும் சாதியார்வந்து இதனை இடிப்பார்; பின் இதனைக் கட்டியெழுப்புகற்கு இத்தீவில் அரசன் உளனாகான்” என்றாகும். போர்த்துக்கேயதேசாதிபதி கோணேசர்மலைக்கோட்டைகட்டியதற்கும் அப்போர்த்துக்கேயர் இலங்கையில் உட்பட்டதற்குமிடையில் நூறுவருடங்களின்மேற் சென்றிருந்தன. இப்புதுவெற்றியாளர்கள் வேறிடங்களில் பாசமயக்கோயில்களை இடித்தழித்ததையறிந்தோர் யாராதல் அக்கோயிற்கல்லொன்றில் மேற்குறித்த கல்லெட்டை இடைப்பட்டகாலத்தில் வரைந்திருக்கலாம். கொன்ஸ்தந்தீனுதேசா கண்டெடுத்தகல் அவன்கட்டிய கோட்டைவாயிலில் வைத்திருந்தது எனவும் சுட்டியசரிதத்தால் அறிகின்றோம். தற்காலக்கோட்டையின்வாயிலே புதிதாய் அமைந்தது ஆகவே, முந்தியகோட்டைவாயிலில் கல்லெட்டொன்று வைத்திருந்ததைக் கெள்விபுரீரோர் தற்கா

லக்கோட்டைவாயிலின் கல்லொன்றிலேயும் முன்குறித்தவெண்பாவைச் செதுக்கிவிட்டோராகலாம் என்பதும், வையாபாடலிலும் வைபவமாலையிலும் ஏறிவிட்ட “சுபதிட்டமுனிவர்” தீர்க்கதரிசனமும் இவ்வாறே பிற்காலத்தாரால் ஆதிக்கல்லெட்டின் எழிலைப்பின்பற்றிச் செருகிவிட்டதாகலாம் என்பதும் எமது ஊகமாம்.

சுபதிட்டமுனிவர் என்றபெயரும் உற்றுநோக்கற்பாலது. அது நன்றாக அல்லது மங்கலமாகக் காண்பவர் என்னும் பெருநூளுள்ளதாகையால் ஓர் தீர்க்கதரிசனகாரணப் புதிதாய் உருவாக்கும் முகத்தாலே வழங்கப்பட்டதுபோலும்.

ஸ்ரீ இராசநாயகமுதலியார் சுபதிட்டமுனிவரை உண்மையான ஓர் தீர்க்கதரிசியெனவும், அவர் யாழ்ப்பாணத்திற் சொல்லிய பவுஷியவாக்கியத்தின்வதந்தி திருக்கோண்டை வரையில் எட்டி அங்கு கல்லெட்டொன்று ஆக்கிவைக்கப்பட்டதெனவும், கோணேசராலயத்தின் ஆதிக்கல்லெட்டித்தான் தற்காலப் பிறத்திற்கோட்டைவாயிலிற் காணப்பெவதெனவும் தாபிக்கத்தேவார். அன்னோரின் சாதார்பமான ஊகப்படி மனுராசா என்பவன் குளக்கோட்டனின் தந்தையான மனுரீதிகண்ட சோழனென்றும் Vidia Malmānda என்பது யீதியும் மேல்மண்டபமும் என்றும் வரும். இவ்வினோதங்களை தற்போது அச்சேறியிருக்கும் அவரது Ancient Jaffna எனும் நூலின் 374-80 ம் பக்கங்களிற்காண்க.

எட்டாம் அதிகாரம் முற்றும.

ஒன்பதாம் அதிகாரம்.

சங்கிலி எனும் ஏழாம் செகராசசேகரன்

1519—1561

ஏழாம் செகராசசேகரனின் ஆளுகைகாலத்தைச் சுட்டி, போர்த்துக்கேயநூல்களுட் பல வரலாறுகள் கிடைப்பனவாகும். போர்த்துக்கேயர் 1505 ம் ஆண்டளவில் வியாபார நோக்கமாய் இலங்கையினுட்புகுந்து சற்றுச்சற்றாக யாழ்ப்பாணராச்சியத்தினோடும் சம்பந்தம் பூண்டு ஈற்றில் அமைச்செய்தது அப்பிக்கொண்டவர்கள், அன்னோர் நேரிட்கண்டு எழுதி

வைத்த பலசம்பவங்கள் உண்மைச்சரித்திரத்துக்கு உபகாரமாகின்றன.

இச்செகராசசேகரனைப்பற்றி ஒல்லாந்த அரசினர் குறித்தவைத்த விபரமொன்றைக்கொண்டு இவன் சிங்காசனமேறிய காலம் ஒருவாறு நிச்சயிக்கப்படும், அவ்விபரமாவது யாழ்ப்பாணமானது “அரசரிமைகொண்ட பழைய ராசகுடும்பத்தின் தோன்றலான சியங்கெரி எனும் ஓர் அஞ்ஞான அரசனால் 42 வருஷத்துக்குமேல் ஆளப்பெற்றிருந்தது. பறங்கியர் அவன் அரசாட்சியையும் சந்ததியையும் நிருமூலமாக்கிவிட்டனர். இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டது 97 வருஷம் வரையிலாம்” (Instructions from the Governor General of India p 86) சியங்கெரி என்றது சங்கிலி என வழங்கும் பெயரே போலும். சங்கிலியும் சங்கராப்பெயரின் மரூஉவாகலாம். இனி, யாழ்ப்பாணத்தில் பறங்கி அரசு ஒழிந்தது 1658 இல் ஆதலால், அவ்வாண்டினின்றும் 97 வருடத்தைக் குறிக்க, சங்கிலி மன்னன் அரசிழந்தது 1561 இல் என்றாகும். அப்பால் அவனது 42 வருட ஆட்சியை நீக்கிப் பார்க்குமிடத்து அவன் அரசுகைக்கொண்டது 1519 திரும்பினவரும்.

சங்கிலி அரசன் போர்த்துகீசிய எழுத்துக்களில் எங்கண்முன் ஓர் கொலைபாதகனும் கொடுங்கோலனுமாய் வெளிப்படுகின்றான். தனக்குமுந்திய அரசனைத் தென்புலஞ்சாய்த்து, அவ்வரசனது உண்மையான ஊழியர்கள் இரண்டாயிர வரையும் போரிற் கொன்று அரியணையில் ஏறிக்கொண்டான் என அவன் காலத்திருந்த அந்திரோதசூசா என்போனால் வரைந்துவைக்கப்பட்டது. (Cros, I 285) இவன்தான் கூறியிருக்கின்றபடி சங்கிலியன் அரசு குலத்திலுள்ளவனல்லன். முந்திய அரசனின் ஊழியனும் மகாதந்திரியுமாம். வேறு அக்கால நூலாசிரியர்கள் இவனை அவ்வாறன்று, இராசகுடும்பத்தவனையாகவும் அரசாளுதற்கோ உரிமையில்லாதவனெனவும் காட்டுவர். இவனல்லன் இவன்தமையனே அரசுக்கீரிமை பூண்டவன். அத்தமையனை இவன் கடிதில் சிறைபுகுவித்துத் தான் ஆக்கின சக்கரத்தை அப்பிக்கொண்டான் என்பர். (Bartoli I 154) இம்மன்னவனின் கொடுங்கோன்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஓர் போர்த்துகீசியனால் சொல்லுவது: 1560-ம் ஆண்டு நமதுசேனை யாழ்ப்பாணத்தில் உட்பட்டபோது “நம்மவர்கள் இவனது அரண்பனைவாசலில் ஒரு பெண்ணம்பெரிய கல்லு கிடக்கக்கண்டார்கள். இவன் அதின்மே

ல் நாஸ்தோறும் அநேக பிரசைகளை வெட்டுவிக்கும் வழக்கமிருந்தது. அவர்களது குற்றத்தைப்பற்றி எவ்வித விசாரணையாவது அத்தாட்சியாவது தேடமாட்டான். ஒருஊர்க்கதை, அல்லது சமுசயம், அல்லது கனவிற்கண்ட காரணத்தானும் அவர்களை வெட்டுவிப்பதற்குப்போதும்.” (Couto)

தன் கரைதுறைகளில் வந்தடையும் அன்னிய மாக்கவங்களைக் கொள்ளையாவதும் சங்கிலிமன்னனுடைய ஒழுக்கங்களுளொன்றாகக் கூறப்படுகின்றது. யுது அக்காலத்துப் பலர் அரசர்களுள் நிலையுன்றிய ஒருவழக்கமேபோலும், 1543-ம் ஆண்டில் கோவைப்போர்த்துகீசிய கவனாரான மார்த்திம் அல்பொன்சு தசூசா என்பவன் ஓர் படைவெழுச்சியின்மேலே அகல்மாதாய் நெடுந்தீவிற கரைபிடித்து அங்கு சிலநாட்தங்கியபோது சங்கிலிமன்னன் பயந்து அவனுக்குக் திறை அனுப்பியவிடத்து, தான் முன் போர்த்துகீசியரைக்கொள்ளையடித்துக் கைப்பற்றிக்கொண்ட யுத்த ஆயுதங்களுக்காகவும் ஓர் பெருந்தொகைப்பணம் கட்டினான் என வாசிக்கின்றோம், (Correa)

மன்னார்க்கிரீஸ்தவர்கள் சம்மாரம்

தூத்துக்குடி வாசிகளான பாதவரிற் பெரும்பங்காளோர் 1534-ம் ஆண்டளவிற சத்தியவேதத்திற் சேர்ந்திருந்தனர். அர்ச்சியசிஷ்ட பிரான்சீஸ்கு சுவேரியாரென்னும் அருந்தவ முனிவர் 1542-ம் வருஷம் அத்திசையிலெழுந்தருளி எஞ்சியிருந்த பாதவர்களையும் அச்சமயத்தில் உட்படுத்தியமையை அறிந்த மன்னார்க்கிரீஸ்களான கடைபரும் சத்தியவேதத்திற் சேரவிரும்பி சுவேரியாருக்குத் தூதுபோக்க, அன்றார் தாம் அவ்வேளை கைநிறைந்தவேலையாடிருந்தமையால் வாக்கடாமல் தமதுபெயர்ப்பூண்ட ஓர் இந்திய குருவை மன்னாருக்கனுப்பிவைத்தார். விசாவில் மன்னாராருள் எழுநூற்றவருக்கதிகமாரே ஓர் ஞானஸ்ரீனம் பெற்றுக்கொண்டனர். இதனைச்செவியுற்ற செகராசசேகரன், தன் மன்னாற்பிரசைகள் பறங்கியரோடு தனக்கெதிராய்ச் சதிமானஞ்செய்வார்களென்று அஞ்சிப்போலும், ஐயாயிரம் பேர்கொண்ட ஓர் படையை அணிவகுத்துக்கொண்டு திடீரென அத்தீவிற்புகுந்து கிரீஸ்தமயத்தைத் தழுவினோர் அனைவரையும் பிடித்து அன்னோரை மீட்டும் தங்குலகெய்தத்தாரமும்பாரும்படி ஆக்கியாபித்தான். கிரீஸ்தவர்களோ அரசனின் மிரட்டுதலுக்காதல் தடையின்றி நேரிடவிருந்த மரணத்துக்காதல் அஞ்சினாரில்லை. தூங்குள்

ஒருபோதுஞ் சத்தியவேதத்தை விடுவதில்லையென எல்லவரும் உறுதியாகச் சொன்னார்கள். மன்னவன் சீற்றம்மிருந்து அன்னவரையெல்லாம் வாளுக்கிரையாக்க உத்தரவுசெய்தான். ஆடவர்கள்மட்டுமல்ல பெண்களும் வாழிப்போடு கன்னியர்களுக்கும் சிறுகுழந்தைகளுக்கூட தங்கள் சமயத்துக்காக உயிர்துறந்தனர். அன்னையர்கள் பால்குடிக்குழந்தைகளைத் தங்கைகளாலேயே எடுக்கிக் கொலைக்காரரின்வாளுக்குப் பலிகொடுத்த வீரச்செயல் போர்க்குடையதால் புகழ்ந்து பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அன்று மாண்டோர் தொகை அறுநூறுக்கும் எழுநூறுக்குமிடையிலென்னப்படுகின்றது. அவர்களோடு மன்னர்த்தேசாதிபதியான இளஞ்சிங்கனும் அங்கு வேதத்தைப்போதித்தவரான பிராஞ்சேஸ்குசுவேரியு எனங் குருவானவரும் ஆருயிரை இழந்தோரானார்கள். (Letters of S. Fr. Xavier; Ep. Mixtae; Bartoli &c)

மன்னர் "வேதசாட்சி"களின் சம்மாரம் நடந்தது காவருஷம் ஆடிமாதத்திலாமென வைபவமாலேகூறும். ஆயின் அக்காலத்து எழுத்துக்களால் நாம் அறிவின்றபடி அது 1544-ம் ஆண்டுக் கடைசியில், கார்த்திகை அல்லது மார்ச்சுபிளாசல் வேண்டும். கொலையுண்ட தலம் தோட்டவெளியாமென்பது கர்ணபாம்பரை. அங்குப் போர்த்துக்கேயர் பிற்காலம் ஓராலயக்கட்டிவைத்தனர். அவ்வாலயத்தின் இடக்கரை இற்றைக்குச் சிலஆண்டுகளின்முன் ஓர் கத்தோவிக்க குருவானவரற்கண்டிபிடிக்கப்பட்டு அவ்விடத்தில் புதிதாய் ஓர் சத்தியவேத ஆலயம் இந்நாட்களில் கிருமாணிக்கப்பெற்றுவருகின்றது.

மன்னர்க்கிறீஸ்தவர்கள் அரியாயமாய்க் கொலையுண்ட சமாச்சாரத்தைப் போர்த்துக்கேயர் அறிந்தவுடனே சொல்லவொண்ணாத கோபம்பொங்கிச் செகராசசேகரன்மேற் புகடையெடுத்துவர உன்னீனார்கள். அர்ச்சியெஷ்ட சுவேரியாரும் எம்மன்னனையே அதினால் சத்தியவேதத்திற் சேர்த்துப்போடலாமென நம்பி அப்படையெழுச்சியைத் தூண்டிவிடலானார். தாமதமின்றிப் போர்க்கப்பல்கள் ஆயத்தஞ்செய்யப்பட்டன. சேனாவீரர்க்குச் சம்பளம் வழங்கப்பட்டது. கப்பற்படையை நாகபட்டணத்தில் அணிவகுத்துக்கொண்டு செகராசசேகரன்மேல் கடுமெனவிழ யோசித்திருந்தார்கள். ஆயின், அதற்கிடையில் பெருநகரிலிருந்து பொன்னும் பட்டுக்களும் ஏற்றிவந்த போர்த்துக்கேய மாக்கலமொன்று சண்டமாருதத்திலகப்பட்டு யாழ்ப்பாணக்கரையையடைய, செகராசசேக

ரன் சாக்குமுழுதையும் கவர்ந்துகொண்டான். நாகபட்டணத்தில் போர்க்கோலமாயின்ற சேனைத்தலைவர்கட்கும் அச்சாக்குகளிற் பங்கிருந்தது. ஆதலால் எம்மன்னனோடு அத்தருணம் பகைத்துக்கொள்ளின் தமக்குப் பெரும்பொருள் நஷ்டமாகுமெனக்கண்டு பல சாக்குப்போக்குகளை எடுத்தோதி யாழ்ப்பாணப் படையெழுச்சியைப் பின்போட்டிட்டார்கள். சுவேரியாரும் மனஞ்சலித்துத் திரும்பிவிட்டார்.

பாநிருபசிங்கன்

அரசாங்க அதிகாரிகளின் பொருளாசையால் அவ்வீரையாழ்ப்பாணப் படையெழுச்சி பின்போடப்பெற்றதாயினும் போர்த்துக்கேயர் செகராசசேகரன்பேரிற் கொண்ட பகையை எளிதிற் கைவிட்டவர்களல்லர். பாநிருபசிங்கன் அன்னோரிடம் அடைக்கலம்புகுந்தமையும் அவர்களை இப்போர்முயற்சியிற் தூண்டிக்கொண்டிருந்தது. வைபவமாலே பாநிருபசிங்கன் என்றழைக்கின்ற சங்கிலியனின் தமையனை பாதர் குவேரேஸ் Vagru Tucuri Pandarao என்கிறார். இப்பெயர் ஓர் வீரவீரவிராதயசிரீபண்டாரம்போலும். (எமது Kings of Jaffna p. 11 காண்க.) இது அவனது அரசுக்குரியபெயரும், பாநிருபசிங்கன் வீட்டுப்பெயருமாகலாம். மன்னாரரை அரசன் வன் கொலைசெய்தபின் நல்லூர்ப்பட்டணத்தில் செகராசசேகரனுக்குமாராயும் உண்மைபில் அரசரிமைகொண்ட பாநிருபசிங்கனை அரியாசனத்தில்ஏற்றும் நோக்கமாகவும் உள்ளூர்க் கலகமொன்று நடந்தது. அந்நாள் யாழ்ப்பாணத்திலும் சிறுதொகையான கிறீஸ்தவர்கள் கார்த்துறைந்துவந்தனர். இவர்களை மன்னர்க்கிறீஸ்தவர்களின் கொலைக்குப் பழிவாங்கும்பொருட்டுப் பாநிருபசிங்கன்பக்கமாணர்களைச் செகராசசேகரன் ஐயுறவுகொண்டு தன்கைக்கெட்டிய கிறீஸ்தவர்கள்யாவரையும்பிடித்துச் சிறைக்கூடத்திலடைத்ததீதாடு தமையனையும் கைதியாக்கத்தேடினான். ஆயின் பாநிருபசிங்கன் தன்ஐனோடுகடிய சில்லோருடன் சூழ்ச்சமாய்த்தப்பியோடி மயிலாப்பூரை அடைந்து அங்கிருந்துகரைமாரக்கமாய்க்கோவைக்குச்சென்றான், அங்கு போர்த்துக்கேய கவணரால் அன்பாய் வரவேற்கப்பெற்று ஒருநாள் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் அரசரிமை தனக்குக்கிடக்குமென்ற நம்பிக்கையோடு சத்தியவேதத்தையுந் தழுவிக்கொண்டான். (Du Jurrie)

இவைதரம் கண்டகண்டசாட்சிகள் வரைந்துவைத்த உண்மைவரலாறுகள். வைபவமாலேகூறும் அப்பாவின் மகள்

கதை ஒர்வேளை உண்மையாகலாம். செகராசசேகரனின் தூர்த்தொழக்கத்தைப் பாதர்குவெறொசும் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். (p. 298) ஆயின் தரங்கம்பாடியில் போர்த்துக்கீசர்இருந்தமை, காக்கைவன்னியன் ஊறுத்துறைக்கு வந்தமை, அப்பா அவனுக்கு ஒலையெழுந்தென்றமை ஆகிய விபரங்களெல்லாம் தடுமாற்றமேயென்பது மேல்வருவனவற்றால் விகசிதமாகும்.

பாநிருபசிக்கன் யாழ்ப்பாணச்செங்கேரல் கைக்கொள்வதற்கு அர்ச்சிபசிஷ்ட சவேரியரின் துணையையுந்தேடிக்கொண்டனன். போர்த்துக்கீசர்தேசப்பார்த்திபின் இவ்விஷயமாய்கோவைத்தேசாதிபதிக்கு எழுதியகடித்தத்தை இன்றைக்குக்காணலாம். (Kings and Christians 123-ம் பக்கம் காண்க.) ஆயின் அந்நாட்களில் போர்த்துக்கீசருக்கிருந்த பல தொல்லைகளினிமித்தம் உடனே யாழ்ப்பாண அலுவலைக் கையாள முடியாமற்போய்விட்டது. செகராசசேகரனைப் புசுவலியால் நெறிப்படுத்த இபலாமையைக்கண்ட சவேரியார், புத்திமதியால் வசப்படுத்ததண்ணி அவன் தலைகீசுக்கு 1548-ம் ஆண்டு வந்தனரெனச் சரித்திராசிரியர்கள் சிலர் கூறுவர். "சவேரியான் பறங்கிவந்துகோட்டையைப்பிடித்துக்கொடுத்தான்" எனவும், "சவேரியார் எரித்த பூவரசடி" எனவும், சவேரியார் நின்று பிரசங்கம்பண்ணின புளியடி எனவும் சொல்லப்படும் கர்ணபாரம்பரியங்களையும் நோக்குக. (Hist. of the Cath. Church in Ceylon 66,67 காண்க)

தமிழ்ச் சிங்கள ஐக்கியம்

செகராசசேகரன் தன்னைப் போர்த்துக்கீசர்க்கும் அவரோடு ஐக்கியம்பூண்டிருந்த ஜபவர்த்தனகோட்டை அரசனான புலனேகவாகுவுக்கும் எதிராய்ப் பெலப்படுத்திக்கொள்ளுமாறு இப்பிரந்தியவனின் சகோதரனும் சத்துருவுமான சீதாவக்கை அரசன் மாயாதன்னையின் ஐக்கியத்தைத்தேடி வேறொருவன். இவ்விருவரோடும் கண்டி அரசனான விக்ரமவாகுவும் இணைந்துகொண்டனன். முன், 1545-ம் ஆண்டளவில் ஐக்கிய அரசு மூன்றும் கூடியும் புலனேகவாகுவுக்கு இணைசொல்லமாட்டாது அவ்வவர்மாட்டு ஒதுக்கிவிட்டனர். பின்பு இரண்டாண்டுபொறுத்து செகராசசேகரன்மட்டும் மாயாதன்னையோடுசேர்ந்து கோட்டையரசனைத்தாக்க வெளிப்பட்டான். எம்மன்னவன் தனக்குமேலிராசனான தஞ்சாவூர் நாயக்கனிடத்திருந்தும் பெறறுக்கொண்ட அஞ்சாரெஞ்சார

ன வடக்கர்களும் சேனக்களும்கொண்ட பலத்த சேனையோடுசென்று மாயாதன்னையின் படைஅணியை அடைந்தான். சீதாவக்கைச்சேனையும் யாழ்ப்பாணச்சேனையும் பித்திகல், அப்பித்திகம், சியனேகோரனைகளை ஊடறுத்துச்சென்று ஜபவர்த்தனகோட்டையின் சமீபத்தில் சடிதியில் பாளையமிறங்கியிருந்ததைக்கண்ட கோட்டைவாசிகள் வெருவிக் கலங்கினார்கள். ஐக்கியசேனையின் உத்தண்டபலமும் முற்றுக்கையின் வீராவேசமும் எங்ஙனமிருந்தனவென்றால் இதோகோட்டை விழுந்தது, புலனேகவாகுவின் அரசுபத்தியம் தீர்ந்தது என்றபடியாயிற்று. கோட்டையினுள்ளிருந்தோர் அங்குள்ள போர்த்துக்கீசரி னுதவியோடு உயிரைத் திரணமாய்மதித்துப் போராடினர் கொளும்பிற் தங்கிய போர்த்துக்கீசருமும் இனித் தாங்கள் இலங்கையிலிருந்தபாடில்லையெனக்கண்டு தீவிசித்து வந்து கோட்டைச்சேனையோடு சேர்ந்துகொள்ளவே இருபாலாரும் ஒத்து 1547-ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 10-ம் திகதியன்று அதிகாலையில் புறம்போரிது முற்றுக்கையிட்டிருந்த ஐக்கியசேனைத்தளங்களுள் துழைந்து எதிர்ப்பட்டோரையெல்லாம் வெட்டி வீழ்த்தத் தலைப்பட்டனர். சத்துருக்கள் முதலாம் இரண்டாம் படையணிகளைக்கடந்து தன் மாயைத்துக்கு வருகின்றார்களென்றதை அறிந்த செகராசசேகரன் தைரியமாய்ப் போராடி எதிரிகளை முதுகு காட்டிச் செய்தான். செய்யவே, கோட்டைச்செனியங்களின் விக்கிரமசிக்கமாய் நின்ற விதிராசன், (புலனேகவாகுவின்மருகன்) வெகுண்டு தன்பலங்களை ஒருங்கு திரட்டிப் போர்த்தொடுத்தலுர், ஐக்கியசேனை முரியடிபட்டு அங்குமிங்குமோடத்தலைப்பட்டது. செகராசசேகரனும் மாயாதன்னையும் நாணித் தலைகுனிந்து தத்தம்பதிக்குத் திரும்பினார்கள். (Conquista pp 112-3)

சின்னாட்களுக்குள் வேறொரு காற்று வீசுவதாயிற்று. செகராசசேகரன் மாயாதனைக்குமாறாய்ப் புரண்டு புலனேகவாகுவுக்கு ஒருவாறு நண்பனாயினான். அதெவ்வாறெனில், சீதாவக்கை அரசன் 1549-ம் ஆண்டின் முற்கூற்றில் கோவையிலுள்ள போர்த்துக்கீச அடிகாரிகளுக்கு ஓர் தானுபத்தியம் அனுப்பி, புலனேகவாகுவை வீசுவாசத்துரோகியென அபதுறுமுடைந்தும், தன்னை அப் போர்த்துக்கீச அரசுக்கு உவந்தவனாக, அதன்மேலாட்சியைஏற்றுக்கொள்வதாகக்காட்டியும் பகைமூட்டினமையால், அன்றோர் புலனேகவாகுவைச் சித்திக்கத்தீரடினர். இச்சூழ்ச்சிகளைச் செவிமடுத்த புலனேகவாகு யாதுசெய்வதென அறியாமற் திகைத்து, பின் இ

லங்கை அரசர்களைத் தன்வசமாக்கிப் போர்த்துக்கியருக்கு எதிராய்ப் பெலங்கொண்டிநிற்பதே தகைமைபென்றதெளிந்து சீதாவக்கை, யாழ்ப்பாணம், கண்டி எனும் மூன்று இராச்சியபதிகட்கும் ஒவ்வோர் தானுபதியைத் தூதுபோக்கினான். தானுபதிகள் மூவரும் இராசகுடும்பத்தைச்சேர்ந்த முதலிமர்கள். சீதாவக்கைக்கு Rata Bau என்பவனும், கண்டிக்கு Camerada என்பவனும் எம்நல்லாருக்கு VanuRaja Bau என்பவனுஞ்சென்றனர் (போர்த்துக்கேபத்தில் கண்டி இப்பெயர்கள் சிங்களத்தில் எவ்வாறுநிற்குமோ அறியோம்.) மூவரசர்களுள் மாயாதுன்னையும் விகிரமவாகுவும் கோட்டை அரசனின் தூதை அங்கீகரித்தாரில்லை. செகராசசேகரன் பட்டம் புவனேகவாகுவின்சேனையை ஒருவாறு ஏற்றுக்கொண்டு, தான் அவ்வேளே கோட்டைமேலாட்சியை ஒப்புக்கொள்ளின தன் மேலாசனான தஞ்சாவூர்நாயக்கன் தன்னோடு முட்டிக்கொள்ளலாகுமெனவும், ஆதலால் புவனேகவாகுவின்சேனையிக்கிசையக்கூடாவிடினும் ஜயவர்த்தனகோட்டைக்கு எதிராகத் தான் இனிப் படைஎடுப்பதில்லை யெனவும் கூறிச் சத்திய முஞ்செய்துகொடுத்தான் (Conquista p. 225)

திருக்கோணமலை வன்னியரசன்

1551-52-ம் ஆண்டில் நிறைவேறிய சிகழ்ச்சியொன்றால் யாழ்ப்பாண அரசருக்கும் திருக்கோணமலை வன்னிய அரசருக்குமிடையிலிருந்த உறவு வெளிப்படுகின்றது. கோணேசர் கல்வெட்டை நம்பலாமெனில் திருக்கோணமலையின் வன்னியர்கள் கோணேசர்கோயிலோடு சம்பந்தப்பட்ட சிராமத்தலைவர்களேயாம். (கல்வெட்டு பக். 2) காலகதியில் சுற்றுக்கிராமங்களையுங்கட்டியாண்ட சிற்றரசர்களாயினர்போலும், இச்சிற்றரசர்கள் பிறவன்னியர்களைப்போல ஒருகால் வடகிசையின் தமிழ்அரசர்களது மேலாட்சியின் கீழிருப்போரும் ஒருகால் சிங்களஅரசு மேலாட்சிக்குப்பணிவோரும், ஒருகால் எவர்க்கும் அடங்காமற் திமிறித்திரிவோருமாய் நின்றிருப்பர். மகாசெகராசசேகரனான சீர்தாவனது காலத்தில் திருக்கோணமலை யாழ்ப்பாண அரசுள்ளடங்கியிருந்ததுபோலும். (முன் 98-ம் பக்கங்காண்க) ஆயின் 1546-ம் ஆண்டளவில் மட்டக்களப்பிற்போல இங்கும் ஓர் சிற்றரசன் இருந்து ஆண்டமையையும், கண்டி விகிரமவாகுவின் இராசசபையில் இருவருடையவும் தூதர்க்கிருந்தமையையும் காண்கின்றோம். (Kings and Christians p. 132) விகிரம

வாகு அக்காலம் திருக்கோணமலையைத் தனது துறைப்பட்டணமென உரித்தாடியதையும் அங்கு தன்னைப் பாதகாக்கும் போர்த்துக்கேயர் ஓர் பண்டகசாலை கட்ட உத்தரவுகொடுத்ததையும் அவ்வாறே அறிகின்றோம். (ஐடி p. 81.)

1551-ம் ஆண்டளவில் திருக்கோணமலை வன்னியனார் தஞ்சாவூர், அவனது அரசரிமையைப்பூண்ட குமாரன் எட்டு வயசுள்ள இளவலாயிருந்தமையால் அரசைப் பரிபாலிக்கும் பொருட்டு அக்குடும்பத்தொளருவனைத் தெரிந்தெடுத்தனர். இதனைச் செகராசசேகரனறிந்து தானே இறந்த வன்னியனருக்கு அடிக் இத்தத் உரித்துக் கொண்டவனெனவும் அதனால் அத்தேசப் பரிபாலனம் தனக்குரியதெனவும் வாதாடுவோனாயினான். அவ்வன்னியனார் சங்கிலியனின்போலான கனககுரிய சிங்கை ஆரியச் சக்கரவர்த்திக்கு மகன்முறையானவெனப்ப. (Courtenay p. 975) அவ்வாறாயின் இரு ராசகுடும்பங்கட்குமிடையில் இவ்வறிநுந்தமையை அறிவது மலோகாமே, அதுகிடக்க, செகராசசேகரன் திருக்கோணமலை அரசைமேற் கொண்டமையால், அனைப் பரிபாலிக்க ஏற்பட்ட வன்னியனார் குடும்பத்தவன் அரசு இளங்குமாரனையுங்கொண்டு நாற்பது மெய்க்காவலரோடுங் கோடிக்கரைக்குழுடி அங்கு பாதவகிரிஸ்தவர்கள்மூலமாகச் செகராசசேகரனுக்குஎதிராய்ப் போர்த்துக்கியருடைய உதவியை நாடினான். நாடினவன் தூத்துக்குடியிற் சிலகாலந்தங்கிப் பாதவர்களோடு ஊடாடி அவர்களது சத்தியவேதத்தினுஞ் சேர்த்துகொண்டபின்; பாதவர்கள்கொடுத்த ஓராயிரம் போர்ச்சேவகரோடும் சில போர்த்துக்கேயரோடும் திருக்கோணமலைக்கு மீண்டபோதிலும், தன்கோரிக்கையை முடிக்கமாட்டாமற்போயினான். ஆகவே பாதவசேனை இராசகுமாரனோடு தூத்துக்குடிக்குத் திரும்பிவிட்டது. பரிபாலகனும் மெய்க்காவலர்களும் ஊறிற்றங்கியிருந்தனர். சிலநாட்கழித்து செகராசசேகரன் இவனையே தனக்குக்கீழ் அரசைநடத்துமாறு விட்டிட்டான். (Bartoli III 224)

இதற்கிடையில், ஞானஸ்ரானத்தில் அல்பொனசு என்னும் கிறிஸ்தவரமத்தை அடைந்துகொண்ட திருக்கோணமலை இராசகுமாரன் கோவைப்பட்டணத்துக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு "சம்பாவுலுக்கலாசாலை"யில் கல்வியின்று தன் புத்திரிபட்சணியத்தினாலும் வேதவிசுவாசத்தினாலும் போர்த்துக்கே

பரால் மிக விரும்பப்பட்டவனானார். அன்றோர் காலகதியில் செகராசசேகரனைச் சிங்காசனத்தால் விழ்த்தி யாழ்ப்பாணத் துக்கும் திருக்கோணமலைக்கும் இவனையே அரசனாக்கலாம் என்று என்ன மட்டுக்கொண்டிருந்தனர். (Ceylon Antiqu I 222) அக்காலம் பரநிருபசிகங்கள் பரமபதமடைந்துவிட்டனபோலும்.

வீதிராயனுக்குற்ற விபத்து

எம்மரசன் பறங்கியரில் பழிவாங்குகின்றமை பிரசித்தம். அன்றோருக்கெதிராய் யார் வருவாரோ அவரோடு உறவுகொண்டாடுவதில் அதி ஊக்கமாயிருந்தவனாகவே, வீதிராயன் எனும் பெலெந்தாநகரத் தலைவன் வெஞ்சமரிந்தோற்றோடியவராவனே இருகரமும்விரித்து ஏறறுகுகொண்டான். இவன் வீதிராயன் விதியேபண்டாரம், தெருவேபண்டாரம் எனும் மறுநாமங்களுமுடைய உத்தண்டவீரகூரன். கோட்டைப்புலனேகவாகுவின் பெண்கொண்ட மருகன். புலனேகவாகு 1552-ம் ஆண்டு குண்டுபட்டு இறந்துவிட அவன் பேரனான இவன்மகன் தர்மப்பாலனைப் போர்த்துக்கேயர் அரசனாக்கவைத்தனர். வீதிராயன் முன் தன் மாமன் கீழும், பின் மகனுடைய அரசிலும் தளகர்த்தனாயிருந்தவன், போர்த்துக்கேயரோடு பிணங்கிக்கொண்டதனால் அன்றோர் இவனைத் தந்திரமாய்ப்பிடித்துச் சிறையிருத்தினர். தன்மனைவியின் உதவியால் மறியற்கூடத்தைச்சார்ந்ததோர் தோட்டத்தினின்றும் அக்கூடத்தினுக்குக்கீழாய்ச் சாங்கமறுப்பித்துத் தப்பியோடும் ஆகிட்டம் இவனுக்குவாய்த்தது. வாய்க்கவே, புறம்போந்து ஓர் பலத்த சேனையைச் சேர்த்துக்கொண்டு கொளும்புதொடக்கம் காவியீறாக போர்த்துக்கேயருடைய கோவில்களைத்தகர்த்தும், கிறிஸ்தவர்களிற்பலரை வாளுக்குணவுகொடுத்துத் துன்புறுத்தியும் தன்பகைவர்களில் மனங்கொண்டமட்டும் பழிவாங்கியபின், சின்னாட்களுக்குமுன் தன்சத்துருவாயிருந்த மாயா துன்னையோடு உறவாடி அவன்மகளான ஓர் கைம்பெண்ணையும் வதுவைசெய்பவனானான். அப்பால் மாமனோடு ஏதோ குடும்பவிஷயமாய்ப் பகை மூளுதலும், மனைவியையும் மாமியையும் இட்டுக்கொண்டுபோய் பெலெந்தா எனும் பட்டணத்தை அரண்படுத்தி அங்கிருந்து மாயா துன்னையோடு கொடும் போர் நிகழ்த்தலுற்றான். இதற்கிடையில் ஒருகால் தர்மப்பாலனுக்கும் போர்த்துக்கேயருக்கும் சத்துருவாயிருந்த சிதா

வகை மன்னன் இப்போது அவர்களோடு ஐக்கியமாகிவிட்டவே இருகன்னையும்சேர்ந்து விதிராயனைத்தாக்கின. பெலெந்தாவின் அதிபதி அபசெயப்பட்டுத் தோற்றோடிக்கண்டிராசனைச் சரணமடைந்தான். மாயா துன்னை இவன் தலைநகரிக்குப் படையெடுத்துச்செல்லுவதென மிரட்டவே அங்குங்களை கண்ணில்லாமல் ஒதுங்கிப்பதுங்கித் தன்மனைவி, மாமி ஆகியரோடும் தான் கொண்டுசென்ற திரவியங்களோடும் சிறுப்பரிவாரத்தோடும் யாழ்ப்பாணத்தைச்சேர்ந்து எம்அரசனின் உத்தரவுப்படி தாராக்குளத்தடியிலோ தாமரைக்குளத்தடியிலோ பாளையமிட்டிருந்தான்.

வீதிராயனுடைய அபிலாசையாதெனில், ஓர் மகாபடையைச் சேகரித்து அணிவகுத்துக்கொண்டு போர்த்துக்கேயருக்கும் அவரை ஆதரித்த பிற இலங்கையரசர்களுக்கும் எதிராய்ச் சமராடி எந்துவீபம் முழுதிரையும் தானே தனிக்குடைக்கீழ் ஆளவேண்டுமென்பதாம். தான் ஆடிய போர்களிலெல்லாம் உடன்கொண்டு திரிந்த புத்ததந்ததாது தனக்கே ஏகசக்கிராதிபத்தியத்தைத்தரும் என்ற குருட்டுநம்பிக்கையும் அவன்நெஞ்சத்தில் உறுத்திநின்றது. போர்த்துக்கேயரை இலங்கையினின்றும் தூரத்திவிடும் துணிகரநோக்கங்கொண்ட ராயனைக்காணுதலும், செகராசசேகரனுக்கு ஒருபுசம் இருபுசமாகி உளம்பூரித்தது. இதுவே தன் உள்ளக்கிடக்கைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ளாதற்குநல்லதருணம் என்று இவனுக்குத்தோன்றிற்று. ஆதலால் இப்பிரயத்தனத்துக்கு வீதிராயனையே தளகர்த்தனாகக்கருதிச் செகராசசேகரன் அவனோடு ஓர் பொருத்தஞ்செய்துகொள்ளலாயினான்.

இருதிறத்தாரும் சத்தியஞ்செய்வதற்கு வீரகாளியம்மன் கோயிலின்முன்வந்துகூடினார். செகராசசேகரன் தனது தலை யாரிமார், வன்னியர்கள், முதலிமார், ஆராய்ச்சிமார், சேனாபதிகள் ஆகியோர் புடைசூழுகின்றான். வீதிராயனும் தன் பரிவாரத்தோடு ஆலயமுன்றிலில் வந்தான். அவ்வேளை அகஸ்மாத்தாய் வெடிமருந்திற் தீப்பற்றிப் பளீரிடவே, சிங்கள அதிபதி தனக்கு ஏதோ சதிமானம் இழைக்கப்படுகின்றதென்றஞ்சித்தன் வாளை உறைகழித்தான். உடனே தமிழருக்கும் சிங்களருக்குமிடையில் ஆயுதப்பிரயோகம் நிகழலாயிற்று. அவ்வமரில் வீதிராயனும் சிங்களர் சிலரும் மாண்டனர். அவனுடன்பந்த இராசகுடும்பத்தவர்களும் அவன் திரவியமுழுமையும் புத்த தசனமும் செகராசசேகரன் கைப்பட்டன.

இவ்வமங்கலம் செகராசசேகரனுக்கு அடங்காத்துயரை மட்டுமன்று பயத்தையும்விளைத்தது. அவமிருத்தடைந்த இராயனதுஆவி தன் இராச்சியத்துக்குப் பங்கம்வருத்துவதுமாகலாமென அஞ்சினான். ஆதலால் அவனை ஓர் தெய்வமாகப் பாவித்து ஆலயமும் ஒன்று அவனுக்கு நிர்மாணித்தான். (Conquista p. 267) நல்லூர்க் கோட்டையின் வடக்குவாசலுக்கணிமையில் காணப்படும் பூதராயர்கோயில் இச்சம்பவத்தினை நினைப்பூட்டுகின்றதேயோ?

ஒன்பதாம் அதிகாரம் முற்றும்.

பத்தாம் அதிகாரம்,

பறங்கிப்படை யெழுச்சி
1560

வீதிநாயன்மாண்டமை பறங்கியருக்குக் குதூகல காரணமாயிற்று. ஆயின், செகராசசேகரன் முன்னிலும் அதிக துணியேடு தம் பிரசைகளையும் அவர் தம்முட்கிறீஸ்தவர்களாலேரையும் வருத்தியதோடு யாழ்ப்பாணத்துறைகளையடையும் அன்னியகப்பல்களைச் சூறையாடிக்கொண்டும் வந்தமை பறங்கியரின் பழைய கோபாக்கினியுள் ஓயாமல் நெய்வார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இதனோடு அன்றா யாழ்ப்பாணத்திற் படையேற்றுதற்கு இன்னுமொரு முகாந்திரம். ஏற்பட்டமை எவ்வாறெனில், விஜயநகர அதிபர்கள் தங்கீழுள்ள கிறீஸ்தவர்களை ஒடுக்கி நெருக்கிக்கொண்டுவருவோராயினார். அக்கிறீஸ்தவர்களுள்ளே அதி தூர்க்கதியடைந்திருந்தோரான மயிலாப்பூர்ச் "சந்தேகமை"க்கிறீஸ்தவர்களை அவ்வூராற் பெயர்த்து வேறிடத்தில் நாட்டுதல் ஆவசியகமாயிற்று. இதற்கு வாய்ப்பான இடம் யாழ்ப்பாணமாமெனப் போர்த்துக்கேயரது இந்திய பிரதிராசாவான கொன்ஸ்தந்தீனு த பிறகன்சா என்போன் எண்ணினான். எண்ணி, இத்தருணம் எவ்விதத்திலும் யாழ்ப்பாணத்தைச்செயித்து பழம்பழியையும் முடித்து சந்தோமைக் கிறீஸ்தவர்களையும் சேமமாய்க் குடியேற்றி போர்த்துக்காலின் கடலுக்கப்பாற்பட்ட இராச்சியத்திற்கு ஓர் புதியமுகாணத்தை வென்று கொடுக்க உன்னினான். விரைவிலே சேகல ஆபத்தகங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டன. பிறகன்சாதானே படைத்தலைவனுடி 92 மாக்கலங்களை அணிவகுத்துக்

கொண்டு 1560-ம் ஆண்டு செப்டெம்பர்மாதம் 7-ம் உ கோவைபைவிட்டுப் புறப்பட்டான். கொச்சியில் இன்னும் 7 பேரர்க்கப்பல்கள் படையிற் சேர்க்கப்பட்டன. அப்பாக்கங்களின் மேற்றிராணியாரான தெழுது என்னும் மகாசூரனும் தமது உத்தியோகமுதலாந் திரமாய் யாழ்ப்பாணத்தைநோக்கி வழிகொண்டார். இன்னும் பிறகுருமாரோடு வேகசபையின் சிரேஷ்ட சூரவரும் சென்றார். செகராசசேகரனைத்தோற்கடித்தபின் யாழ்ப்பாணச்சிங்காசனத்தில் ஏற்றிவைக்கும்பொருட்டு பிறகன்சா இட்டுக்கொண்டுவந்த தொன் அல்பொன்சு என்னும் வன்னிய இளவரசனும் சேனாவீரர்களுள் ஒருவனானான்.

கப்பற்படையானது யாழ்ப்பாணக்களப்பில்வந்து ஒக்டோபர் மாதம் 20-ம் திகதி நங்கூரம்போட்டது. பிறகன்சா கரைகளைப் பார்வையிட்டு இரண்டுநாட்களாகப் பரியாலோசனை செய்தபின் பட்டணத்துறையில் இறங்கத்தீர்மானித்தான். இதுஇக்காலம் பண்ணைத் திறையெனவழங்குவது. எம்மரசினுடைய பெலம்முழுவதுபா இத்துறையிலன்று கொளும்புத்துறையிலிருந்தது. அங்கு 500 காந்துவக்குகளும், 40 பிராக்கிகளும் 20 ஒளிகளும் அமைத்திருந்தான். அத்துறையிலே தான் சத்துரு கடைபிடிப்பானென்றிருக்க காரியம் வேறுவிதமாயினமை செகராசசேகரனுக்கு நெஞ்சிடயாயிற்று. அதிநிற்க, பறங்கியர் இரண்டுநாளின்பின் சிறுத்தீவிலிற் கிட்டு அங்கு அதிகாலையில் தங்கள் சமய நிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு பின்னோம் மூன்று மணியளவல் பண்ணைத்துறையை நோக்கிவந்தார். சத்துரு வட்டமிட்டுவருவதைக் கண்ணுறுதலும், பட்டத்துக்குமாரன்—செகராசசேகரனின் தலைமகன் போலும்—சாரியரம்பேர்கொண்ட சேனைக்கதிபனும் "சேது" வென்ற விருதுநாமம் வரைந்த வெண்சங்கக்கேடபக்கையனாய்ப் பட்டணத்துறையைநோக்கி ஓடிவந்தனன். வந்தும் பறங்கியரின் கப்பல்கள் சொரிந்த குண்டுமாரிக்கு ஆற்றுவது பின்னிடவே சத்துருக்கள் எதிரிடையின்றி இறங்கிக்கொண்டனர்.

நல்லூர்ப் பிரவேசம்

பறங்கிப்படை 1200 பேர் மாதிரிற் கொண்டதாயிருந்தும் அணிவகுப்பாலும் புசுபலத்தாலும் சிறந்து விளங்கிற்று. அதை ஐந்து சிறகுகளாகப்பிரித்து முன்னணியில் ஓர் குருவானவ. "கிறீஸ்துவின் கொடி" பைச் சுமந்துசெல்ல, பிறகன்

சர பின்னணியில்வா ஒழுங்குசெய்யப்பட்டது. சகலரும் யுத்த சன்னத்தாரகியபின் "கறிஸ்துவின் கொடி" தலைகாட்டலும் சைனியமுழுதும் அகைத்தெண்டனிட்டு வணங்கி "சந்திரபாகு" என்று பேர்ச்சத்தமிட்டுக்கொண்டு பட்டணத்தை நோக்கி நடந்தது. மீண்டொருகால் பட்டத்துக்குமாரன் எதிரிகட்டிப்பார்த்தும், ஆற்றமல் சில ஓவர்களையுமிழந்து ஓடிமறைந்தான். சத்துருக்களமுன்னேறி நல்லூருக்கப்பாற்கிடந்த காட்டையும் ஊடறுத்துச் செல்லுகையில் அப்பாலுஞ் சில அரசன்கள் தோன்றின. அவற்றைக் காவல்செய்தோகாரெயல்லாம் முதுகிடச்செய்து நல்லூர்ப்பட்டணத்தை நெருங்கிவரவே, தமிழ்ப்படையானது மதிவினமுன் இரண்டு அணியாகின்றது சத்துருக்களைத்தாக்கினது. கோட்டைப்புரிசை கல்லுக் களிமண்ணுஞ்சேர்ந்து எடுத்ததாய் துவக்கு விரக்காகும் அகழியுடையதாய் ஏப்புழைகளில் குண்டுப்பிரயோகக் கருவிகள் அமைத்ததாய் விளங்கியது. தமிழ் முன்னணியானது பறங்கியரை விராவேசத்துடன் தாக்கவே இவர்கள் தம்பலமெல்லாம் ஒருங்குசேர்த்துத் தமிழகாத்தாக்க அன்னோர் அபசெய்யப்பட்டும் பலர் உயிரிழந்துவிழ எஞ்சினோர் பின்னணியை காடிபோடினர். ஞாயில்களிலிருந்து குண்டுமாரிசொரிந்து இப்பின்னணியைக் காவல்பண்ணியும் பறங்கியர் எதிர்கொண்டு மதிவினையடைந்து ஓர் வாயிலை உடைத்துவிட்டுப் பட்டணத்துட் சரிந்தனர். அங்கு அதன் முக்கியதெருவில் இறங்குதலும், ஓலைகளின்கீழ் மறைத்துவைத்திருந்த மூன்று பிரங்கிகள்வெடித்துக் குண்டுசொரியவே பறங்கியரில் எண்மர் மாண்டனர். இதனைக்கண்ணுறறவுடன் பறங்கியரின் விராவேசம் மிகத் தூண்டப்பெற்றதனால் அன்னோர் சிங்கேறகளைன்னக் குதித்துப் பாய்ந்து பிரங்கிகளைக் கையாடிக்கொண்டு தமிழ்ப்படையின்மேல் விழ்ந்து பலகாத் தென்புலஞ்சாய்த்துத் துடைத்தடிக்கொண்டுநிற்கவே தமிழரும் ஊழிக்கரலத்தி பென்னக்கோபம் மூண்டுசமரரடி முன்னணியில் நின்ற பிறகன்சாவின் குதிரையை அவன்கீழ்விடவிழ்த்தியும், வீடுகளிலுந் தேரட்டங்களிலுமிருந்து சரமாரிசொரித்தும் எதிரிபடையை வருத்தினர். பட்டத்துக்குமாரனின் படையிலமர்ந்து நின்றோரான வடக்கரும் சோனகரும் வெகுண்டு தங்கள் கஞ்சா மயக்கத்தின் கழிவே உயிரைத் திரணமாய் மதித்துப் போராடினர். ஆடியமென்? பறங்கியர் தம் முயர்தாமான படைப்பழக்கத்தினுதலியால் ஒழுங்கின்றி மொய்த்துக்கொண்டிருந்த தமிழ் வீரர்க

ளையெல்லாம் ஒதுக்கி ஒர்பக்கத்தெருவழியாய் ஓட்டம்பிடிக்கவிட்டனர். இங்கு தமிழ்ப்படை ஐயாபிரங்கொண்டதாய்த் திரண்டு சிறிதுகேரம் பறங்கிப்படையின் ஓர்சிறகை நெருக்கிக்கொண்டிருந்ததை அறிந்த பிரதிராசா அவண் ஓர் உபபலம் அனுப்பித் துணைபுரியவே பட்டத்துக்குமாரன் இனிமுடியாதென்று கண்டு முதுகிட்டோடி அரசன் நின்றுகொண்டிருந்ததெருமுகப்பிரை அடைந்தான். அது கோட்டைவாயிற் றெருப்போலும்.

அரசன் நழுவிவீடல்

இவ்வாறு நல்லூர்க்கோட்டை புறநீக்கலாய்ப்பட்டணம் பிறகன்சா என்னும் போர்த்தக்கேய்பிரதிராசாமைப்படவே போர்வீரர்கள் அங்குமிங்குமோடிச் சூறையாடத்தலைப்பட்டனர். சூறையாடிய பொருட்களுள் ஒன்று விதிராசாகொண்டுவந்த புத்தசனமாமென்பது கவனிக்கத்தக்கது.

அன்று யுத்த மறியற்காரராய்ப் பிடிக்கப்பட்ட ராசகுடும்பத்தவர்களுள்ள பட்டத்துக்குமாரனுடைய ரூபலாவண்ணியமுள்ள மனைவியும் ஒருத்தியாயினுள். இவர்களைப் போர்த்தக்கேயர்கள் இவர்களது பதவிக்கீற்ற மரியாதையோடு உபசரித்தார். அப்பால் அந்திப்பொழுதாகிவிட்டமையால், பிறகன்சா கோட்டையின் முற்றவெளிக்கணித்தாக இரவைப் போக்கி மறுநாள் உதயத்தில் கோட்டையைப்பிடிக்கும் நோக்கமாய்ச் சிலவீடுகளைப் பிடுங்கிவிட்டுப் பாலையமிட்டுக்கொண்டான்.

நல்லூர்க்கோட்டை அக்காலப் போருக்குப் போதிய பலமுள்ளதாயிருந்தமையால் செகராசசேகரன் அதிலிருந்து போர்தொடுப்பானென்ப பறங்கியர் காத்திருந்தனர். ஆயின் அர்த்தசாமத்தில் அவன் தன் திரவியங்கள் அனைத்தையும் அள்ளிக்கொண்டு அரண்மனைக்கும்நெருப்புவைத்திட்டுக் கோப்பாய்க்கோட்டைக்கு ஓட்டம்பிடித்தான். இது "சுபாத செக்கற்களால் நன்றாய்ச் சமைக்கப்பட்டிக் கொத்தனங்களைமீட்டும் உருண்டைக்கோபுரங்களைமீட்டும் கூடியகாய் நயமான பெண்ணுள்ளதாய்" விளங்கியது. (Couto) இதன் நிலைபம் மானிப்பாய்க் கைதடித்தெருவும் யாழ்ப்பாணப் பருத்தித்திறைத்தெருவும் குறுக்கிடுஞ் சந்திப்பின், வடகிழக்குக்காணத்தில் தற்காலம் ஸ்ரீ வேர்ட்ஸ்போத் குடுமபத்தினரது ஆட்சியிலி

ருக்கும் "பழையகோட்டை" எனும் வளவாமெனீ எம்மால் சில ஆண்டுகளின்முன்னர்கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. (Ceyl. An. tiq-11-194) அதிகாலையில் பேர்த்துக்கேயர் எரிசின்ற அண்மணியைச்சுருவ எழுந்தபோது, அது தன்னைக்கர்ப்பேர் சின்று வெறிதாயிருக்கக்கண்டு அதனைக்கைப்பற்றிக்கொண்டு நகரத்தின் "பெரியஆலயத்" தைச் சத்திசெய்து அதிலேர் ன்தோத்திரப்பூசை செய்வித்து மகிழ்ந்தனர். இப் "பெரிய ஆலயம்" தற்கால் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் இருக்குமிடத்தில் நின்றது போலும். பின்பு வீடுகளைத்தறந்து ஓடிப் போயிருந்த நகரவாசிகளுக்கு அபயங்கொடுத்துப் பறையாற்றி அலங்காரம் சமாதானமாய் வந்து குடிக்கொண்டனர். அயற்கிராமத்தவர்கள்; கோழி, வெண்ணெய், வாழைப்பழம் ஆகியவற்றைக் கொணர்ந்து பறங்கியருக்கு விறகத் தலைப்பட்டார்கள். அப்பால் பிறகன்சர், அரிசிக்கொண்டுவரும்படியும் யாழ்ப்பாணத்திற் குடியேறும்பொருட்டுச் சந்தோமைக்கீழ்ல்தவர்களை ஏற்றிவரும்படியும் நாகபட்டணக்கரைக்கு வள்ளங்கள் போக்கியும், நல்லூரைக்கர்த்தற்குக் கப்பற்படையின் கற்பித்தானமார் சிலரை நியோகித்தும்; செய்யற்பாலனவான ஒழுங்குகளைச் செய்துமுடித்தபின் எம்மரசனை யாது விதமுந்தொடர்ந்து பிடித்துக் கழைந்துபேர்ட வேண்டுமெனும் நிர்ணயத்துடன் கோப்பாய்க்கோட்டையை நடிநடந்தான். அங்குச்சேருதலும் அதுவும் வெறுமையாக் கிடந்தது. வாயிலில்மட்டும் தலைவர்கள் பன்னிருவரின் சிங்களத் துணித்துப்போடப்பட்டிருந்தன. இத்தலைவர்கள் தன்னைப் பறங்கியரோடு சமாதானங்கொள்ளுமாறு புத்திகூறிய குற்றத்திற்காகச் செகராச்சேகரனால் வன்கொலையுண்டார்போலும். பிறகன்சர் கோட்டையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, பிரங்கிகள் குமுற, வாச்சியங்கள் ஆரவாரிக்க அதனுட் பிரவேசித்தவுடன் காலதாமசமின்றி நானூற்றுவர் தெரியலான வீரர்களை அரசனைப் பிந்தொடர்ந்து செல்லுமாறு போக்கினான். அரசன், சர்சலைப்பகுதியிற் போய் ஒதுங்கியவன், பின் பறங்கியர் தன்னைத் துரந்துவருவகையறிந்து, பச்சிலைப்பள்ளிக் காடுகளுட்கரந்துறைவோராயின். பறங்கிவீரர்கள் காட்டையூடறுத்துச் செல்லுக்கையில், மேலும் நரப்பது ஆராய்ச்சிமாரின் தலைகள் அறுபட்டுக் கிடக்கக்கண்டனர். அப்பால் வீரசிங்களன் எனும் ஓர்தலைவன் 1500 சேவகர்களோடு அரசனைமறுத்துத் திரும்பி ஓடிவந்து பறங்கியரோடு சேர்ந்துகொண்டமை யும் தமிழ்ப்படையினுள் உண்டாயிருந்த கட்சிப்பிரிவுக்கு ஓர்

சான்றாபிற்று. (Queiroz 296, seq.) யாழ்ப்பாணவைபவ மாலைபுடையார் வீரசிங்களின் சதிமானத்தையே பாநிருபசிக் கணில் ஏற்றி வகாரந்துவைத்தனர் போலும். அதுகிடக்க; பறங்கியர் பலநாள் உலைந்து அலைந்தபின் அரசனின் தலைக்கற் ப்பைக் காண்டலும், இவன் தந்திரமாய் நுழந்தி ஓடி ஆனை யிறவுக்காரற் பானையமிட்டுக்கொண்டான். பறங்கியர் விடே ன் தெர்டேன் எனத் து ர ந்த ன ர், கார்த்திகைமாதம் 15ந்தி க தி ஆனையிறவுக் கரையைய அ டைந்து, வாய்க்காலைக் கடக்கவிடாமல் மறுகரையில் நின்று தடுத்த தமிழ்ப்படையைத் தெற்கெட்டு ஓடச்செய்து அக்க ரைப்படுத்தலும், அரசன் மாயமாய் மறைந்துவிட்டான். பின்னு ம் ஐந்துநாள் வன்னிக்காடுகளுள் உழன்றதன்மேல் ஓர் வய ல்வெளியின் அடிவாரத்திலே காட்டருகில் அரசனது பானையம் எதிர்ப்படலும், பறங்கியர் அங்குச்சேருமுன், செகராச்சேகர ன் தன் யானை ஊர்தியின்மேல் ஏறவும் நோயில்லாதவனாய் பாதசாரியாய்த் தன்படையோடும் திருக்கோணமலை வன்னிய ன் அனுப்பியிருந்த உபபலத்தோடும் ஓட்டம்பிடித்தனன்.

சமாதான உடம்படிக்கை

இப்போதுதான் எம்மரசனின் தந்திரபுத்தி பறங்கியருக்கு ஓடி வெளித்தது. இவன் சத்துருபடையை அங்குமிங்கு ம் சிதறச்செய்துவிட்டு இலேசாய்ச் செய்கொள்ளும் நோக் கத்தைக் கடைப்பிடித்துள்ளான் எனத் தெரியவந்தது. வன் னிக்துள் வந்திருந்த பறங்கியர் சேனையுமேர் தொகையிற்சிறி து. அதிலும் நோயும் ஆயாசமும் மேலிட்ட சேவகர்களுமேர பலராயினர். உணவுப்பொருட்களுமே அருகிவிட்டன. பிரதி ராசாவமேர அதி தூரத்தில் கோப்பாயிவிருக்கின்றான். இவற் றை யோசத்துக்கொண்டு கோப்பாய்க்குச் சம்மாச்சாரம் போக்குவதற்க்கிடையில், செகராச்சேகரன் திரும்பிவந்து பற ங்கியரை எதிர்க்கத் தலைப்பட்டுவிட்டான். இவர்கள் துரிதம் துரிதமாய் அகழிவொன்று வகுத்துக்கொண்டு அந்நஞ்சமாரடி; தமிழ்ப்படையின் தளவாய்கள் சிலரையும் திருக்கோணமலை வன்னியனின் மகனையும் விழுத்திவிடவே அரசன் முத்துக்குர ட்டலாயினான்.

இவ்வமயத்தில் Nagana எனும் பிராமணன்; அரசனுக்கு வேண்டியவன்; எடுத்தோதிய ஆலோசனைகளால் இவன்

மனம்மாறிச் சத்துருவோடு சமாதான உடம்படிக்கைபண்ண ஒருப்பட்டான். (இப பிராமணனின் செய்தியையே வைபவ மாலைக்காரர், எலுமிச்சம்பழம் பிழிந்துண்ட இளநீர்கொடுத்து முதய அரசனின் சிரசைக்கொய்த கதையாக மாற்றிவிட்டனர் போலும்.) உடம்படிக்கை செய்வதற்கு அரசன் பிரதிராசாவிடம் அனுப்பிய தமிழ்ப்பிரதானிகளின் பெயர் போர்த்துக்கேயத்தில்: சிறந்த தளபதியான Visiale முதலியார் என்றும், அவனுக்குப் பெண்கொடுத்த மைத்துனன் Vacu ஆராய்ச்சி என்றும் குறித்திருக்கிறது. பிரதிராசாவுக்கே உடம்படிக்கை செய்துகொள்வது மனோகரமாயிற்று. எதுபற்றியெனில், சந்தோமைக் கிறிஸ்தவர்கள் தாங்கள் எக்கேடுகெட்டாலும் இவ்விடத்தைவிட்டு வரோமென்று சொல்லியனுப்பிய விடை இவனுக்கு இதுவரையிற் கிடைத்திருந்தது. ஆகவே காப்பாற்றதற்கு அதி கஷ்டமான ஒரு இராச்சியத்தைத் தம்பொறுப்பின வைப்பது ஆவது யது? அரசன் திறைகொடுத்து ஆளச் சம்மதித்துக்கொள்வதே போதும் எனப் பிரதிராசாவுக்குப் புலப்பட்டது.

ஆகவே செகராசசேகரனின் பிரதானியை மகிழ்வோடு ஏற்று அன்னோரோடு இருவரங்களாய்த் தர்க்கமிட்டபின் ஏற்பட்ட உடம்படிக்கையின் நிபந்தனைகள் எவைவெனில்: 1-வது போர்த்துக்கேய அரசு செகராசசேகரனை யாழ்ப்பாணத்து ராசாவாக அங்கீகரிக்கச் சம்மதிப்பதும், இவன் அதைத் தனக்கு மேலரசாக ஏற்றுக்கொண்டு வருடந்தோறும் 12 கொம்பன யானைகளும் 1200 'பதக்க' காசும் திறைகட்டுவதும்; 2-வது செகராசசேகரன் தன் இராச்சியத்தில் சமயசுயாதீனம் (அதாவது விரும்பியோர் சத்தியவேதத்திற்கே இடம்) கொடுப்பது; 3-வது தான் விதிராசாவிடம் அபகரித்தவைத்திருந்த தீரவியங்களைப் போர்த்துக்கேயருக்குக் கையளித்த விடுவது; 4-வது பிரதிராசா யாழ்ப்பாணத்திற் படையெடுத்துவந்த செலைவச் செகராசசேகரன் இறுப்பது; 5-வது மன்னாந்தீர்வைப் போர்த்துக்கேயருக்குக் கையளித்த விடுவது; 6-வது இவைகளுக்குப் பிணையாகப் பட்டத்துக் குமாரசனை இரு முதலியாரோடும் பிரதிராசா கையில் கொடுப்பது. இவ்வாறு உடம்படிக்கை இருபுவைகளிலும் வரையப்பட்டிக் கைச்சாத்திட்டவுடன், பிணையனைப் பறங்கியரின் கப்பல்களுக்கு அனுப்பினிட்டனர். பட்டத்துக் குமாரசனைப் போன இருவரும் யாவரெனில், Oricular முதலியாரும் இவன் மந்திரியா

செய Eleagora என்பவனுமாம். இப்பெயர்கள் தமிழில் என்னுக்கு மீமா அறியேம்.

பறங்கியர் துரத்துண்ணல்

செகராசசேகரன் அரசாளத்தொடங்கினான். பிரதிராசா சேனையின் ஒர்பாகத்தைக் கோப்பாயிலும், ஒர்பாகத்தை நல்லூரிலும், ஒர்பாகத்தை மரக்கலங்களிலும் விட்டிட்டு ஆனையி ரவுக்கு மீண்டான். ஆயின் அரசனோ இதற்கிடையில் பாவிப் பறங்கியர் அனைவரையும் அகமாக்கும் சூழ்ச்சியொன்றை ஆப த்தப்படுத்திவைத்திட்டான். அச்சூழ்ச்சியும் நன்றாய்ப் பளித்தது. சொல்லப்பட்ட ஒருநாளில் ஒரேமணித்தயாலததில் ஊரெங்கும் தமிழர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் எழுந்த, பறங்கியரும் அவர்களுக்கு அனுசாராயுள்ளோரும் எங்கெங்கே காணப்பட்டனரோ அங்கங்கெல்லாம் அன்னோரைச் சூன்னுபின்னமாய் வெட்டிச்சரிக்கத் தலைப்பட்டனர். பிரதிராசா அற்புதமாய்த் தப்பி ஓடி ஆனையி ரவுக் கடலில்லிற்ற மரக்கலத்திலேறி நல்லூரை அடைந்தான். ஊருக்குள் உலாவிக்கொண்டிருந்த பறங்கியர்களு ம்பண்டமாற்றுச்செய்தோரும் அங்கங்கே கொல்லப்பட்டனர். சத்தியவேதத்தைப் போதித்துக்கொண்டு நின்ற குருமாருக்கும் அவர்களைநிசேர்ந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இக்கதியே வபித்தது. கொச்சி மேற்றிராணியாரும் வேறு சில குருமாரு ம் அநுந்தப்பாகத் தப்பி மரக்கலங்களைச் சேர்ந்தனர். சடுதியில் தமிழர் கோப்பாய்க் கோட்டையையும் மெய்த்து வளாந்துகொண்டு கழுகமரங்களால் ஏணிகட்டி மதில்களால் உள்ளே குதிக்க எததனித்தனர். அங்கே போர்த்துக்கேய தளபதியும் வேறு அனைகரும் நோயுற்றிருந்தமையால் யாதுசெய்பலாம் எனக் கவன்றிருக்கும் அவதரத்தில், பிரகன்சா நல்லூரினின்று அனுப்பிய ஒருஉபபலம் சொல்லிமுடியாதகஷ்டத்துடன் கோப்பாய்க் கோட்டையில் வந்து சேர்ந்து தமிழரை முரியடித்தது. அங்கிருந்துநோயாளிகளையும் யுத்த தளவாடம் முதலிய சாமக்கிரிகளையும் இழுத்துக்கொண்டு செல்லுவதோ பகிரதப் பிரயத்தமாயிற்று. ஆயினும் துர்அதிஷ்டகாலத்திலும் துணியை விடாத விசேடகுணமுள்ளோராகிய அப்பறங்கியர், தங்கள் பொருள் பண்டங்களை மட்டுமென்று, எடுத்துச் செல்லுதற்கு மிக அரிதாய்ப் பளுவுகொண்டிருந்த இராச சிங்காசனத்தின் முத்துப் பந்தரையும் கவர்ந்துகொண்டு, தமிழர் வழிநீளம் பொழிந்த சாமாரி குண்டுமாரியின் நடுவே எடுத்து

வைக்கும் ஒவ்வொரு அடிக்கும் போராடிப் போராடிப் பட்டினத்துறையை அடைந்தனர். தேவாதினமாய் நல்லூருக்கும் நாகபட்டினத்திலிருந்து ஒரு துணைச்சேனை வந்திருத்ததனால் அங்கிருந்த பறங்கியர் தப்பிக்கொள்ளலாயிற்று.

சத்துருக்கள் கப்பல்களிலேறிப் பாய்விடுக்குமுன் செகராசசேகரன் தன் மகனைப் பிணையாலெடுக்கும்பொருட்டுப் பிரதிராசாவேடு மீண்டொருகாற் சமாதானம் பேசுவீத்தும் வாய்க்கவில்லை. பறங்கியர் பட்டத்துக்குமாரனைக் கையில் வில்லூர்க்கிப்பட்டுமூடிய விலங்கிட்டு ஏற்றிக்கொண்டு போயினர். அக்குமாரன் பின்பு கோவையிலே கிழிஸ்தவனாகி 1571-ம் ஆண்டு மரித்தான். பாழ்ப்பாணச் சிங்காசனத்தில் ஏற்றிவைக்கும்பொருட்டு இட்டுக்கொண்டுவந்த தொம் அல்பான்சா என்னும் திருக்கோணமலை வன்னிய இளவரசனும் கோவைக்கே மீண்டு, அங்கிருந்தும் 1564 உக்கும் 1568 உக்கும் இடையில் மங்கனார்ப் போருக்குச் சென்றவிடத்தில் உயிர் துறந்தான். பாழ்ப்பாணத்திலே பறங்கியர் கைப்பட்டிருந்த விதிராசனின் ஸ்திரீகள் ஐயவார்த்தனகோட்டைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். வீரர்கள் ஓர் கோயிலிற் கண்டெடுத்த புத்த தந்தத்துக்குப் பைகோவை அரசன் 400000 ரூபா வீலைபேசியும் கொடாமல், அது எக்காலத்திலாவது குருட்டு வழியாட்டுக்கு ஏதுவாகாதிருக்கும்பொருட்டு, கோவையிலுள்ளித்துச் சாம்பராக்கிச் சடலுள் விசப்பட்டது.

பந்தாம் அதிகாரம் முற்றும்.

பதினொராம் அதிகாரம்.

போர்த்துக்கேய மேலாட்சி

1561-1590.

தான் செகராசசேகரனால் சதிமானமாய்த் தூர்த்தப்பட்ட போதிலும், பிறகன்சா சமாதான உடன்படிக்கைப்படியே ஒரு குவோராய், மன்னாத்திலில் இறங்கி அதனைக் கைப்பற்றலாயினான். அங்கும் அமரின்றிக் கரைபிடிக்கக்கூடாததாயிற்று. அல்தெவ்வொறெனில் சத்தியவேதத்திற் சேர்ந்தமை காரணமாகக் கொலைபுண்பொருளை இன்னொருசெய்கமென்னும் தேசாதி

பதிக்குப் பின் மன்னாரை மாதோட்டத்தோடுகூடச் சிற்றரசுராய் ஆண்டுவந்த மகத்தன் (Mahata) என்போன் போர்த்துக்கியர் அத்தீவை அப்பிக்கொள்ள வருதலை அறிந்து முவாயிரம்பேர் வலையிற்கொண்ட தன் சைனியத்தோடும் அன்னோரைக் கரையிலிறங்கவிடாது எதிர்த்துநின்றான். மகத்தனின் ஆபுதபலம் இரண்டு பிரங்கிகளோடு ஒரு சில துப்பாக்கிகள் மட்டுமே. அவன் வீரர்கள் பறங்கியரை அம்புப்படையினால் வெல்லலாமென்றிருந்ததால் விண் மனோரச்சியமாய் முடிந்தது. பிறகன்சாவின் பிரங்கிகள் தம் பேழ்வாயைத் திறக்கவே, தமிழ்வீரர்கள் நின்றவிடமுற் தெரியாமல் ஓடி மறைக்கனர்.

7-ம் பரராசசேகரன்

பின் பிரதிராசா யதேச்சையாய்த் தீவிலிறங்கி உடனே அங்கு ஓர் கற்கோட்டையைக் கட்ட ஆரம்பித்தான். சீர்ணமாய்க்கிடந்த மாந்தைத் திருக்கேதீச்சராக் கோயிலிலிருந்தும் அதற்குக் கற்கள் கொண்டுவரப்பட்டன. மண்பாட்டுப்பகுதியில் நெருக்கிடைப்பட்டு வருத்திய கிழிஸ்த குடிக்களை அழைப்பித்து மன்னாநிற் குடியேற்றுவதிலும் பிரதிராசா மிக முயன்றான். இம் முயற்சிகள் இடையூறின்றி நடைபெறாதற்குப் பாயிருந்த ஓர் சம்பவம் யாதெனில், பாழ்ப்பாணத்தில் அலுவலனை நடந்துகொண்டிருந்த உள்ளூர்க் கலகமாம், பறங்கியர் அங்கிருந்து தூர்த்தப்பட்டபின் சனங்கள் செகராசசேகரனின் கொடுமைகளை இனிச் சகிக்கலாற்றாதென ஓர்த்து அவனை நாட்டைவிட்டோட்டி அவன் வைப்பாட்டி மசனா புவிராசபண்டாரத்தை அரசனாக்கினர். (Queiroz 319), இவனை சக்களத்தி பிள்ளையென்றதை அறியாத வைபவமாலையார் சங்கிலியாகிய செகராசசேகரனுக்கு அவ்வம்புபட்டத்தைச் சூட்டினார் என்பது இங்கு குறிக்கத்தக்கது. அப்பால் ஏழாம் பரராசசேகரனாகும் புவிராசபண்டாரத்தைப்பற்றி யாதாம் அறியோம். பாழ்ப்பாணத்தில் அரசனில்லையென்றபடி சிலகாலம் நடைபெற்றது.

அதற்கிடையில் கிழட்டுச் செகராசசேகரன் எதிர்விதமாய்ப் படைகளைத் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு, பிறகன்சா மன்னார்க்கோட்டையைக் கட்டிவிட்டிட்டுக் கோவைக்குப் புறப்பட்டதன்பின் அதை மிக மூச்சாய்ச் சருவுவதைக் காண்கின்றோம். கோட்டைக்குக் கற்பித்தானாயிருந்த ரோத்திரிகேஸ்

கூற்றின்யு என்பவன் அற்புதமான புசுபலம் காட்டினின்றான். செகராசசேகரன் மதில்களால் ஏறிக் கோட்டையினுட்புக ஆன பிரபத்தனமெல்லாஞ்செய்தும் பலிக்கவில்லை. பறங்கியர் தம் மவரின் சுவக்குயியல்களையே ஒரு சுவல்பேலவைத்து அதன் மறைவினின்று போராடித் தமிழரை முதுகிடச்செய்தனர். 1563-ம் ஆண்டிலும் தமிழர் ஒருகால் Ramal என்னும் படைத்தலைவனின்கீழ் மன்னார்க் கோட்டையைப் பிடிக்க முயன்றபோதிலும் அபசெயமே கதியாயிற்று.

காசி நயினார்

சங்கிலி 1564 ம் ஆண்டிலும் உயிராடிருந்தனளுகத் தோற்றுவின்றது. அவ்வாண்டில் மாயாதுன்னை என்னும் சீதா வக்கைபின் சிங்கள அரசனுக்கு சயவர்த்தன கோட்டையின் முற்றுக்கைக்கொள வடக்கர் சேனைபொன்று அனுப்பினன் என்று பாதர் குவேரேஸ் வரைகின்றார். அவன் மாண்டபின் போலும் காசியினார் (Cachim Neyra, Congi Naynar) எனும் ஒரு இராசகுமாரன் அரியாசனத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளலாயினமையால் மீட்டும் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் கலிபிஷிகள் எழுந்தன. எழுவே பிரசைகள் சமாதானத்தைப் பெறுவிக்க வேறு வழியின்றி மன்னார்க் கற்பித்தானின் மத்தியஸ் தத்தைத்தேடினர். ஜோர்ஜ் தெமேலோ எனும் அக்கற்பித்தானின் இதனூற் பறங்கியருடைய மேலரசு யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதுபோலாயினமை கண்டு மகிழ்ந்து, நல்லாருக்குச்சென்று காரியாதிகளைத் தீர்விசாரித்தலும், காசியினார் அரசரிமையின்றி ஆளத் தொடங்கிவிட்டனன் எனக்கண்டு பிரசைகளது வேண்டுகோளின்படி அன்றேனைக் காராக்கிருகத்தில் அடைத்து உரிமைக்காரன் வேறொருவனை அரசனாக்கிவைத்தான். இப்புது அரசன் பெயர் எமக்கெட்டாதுபோயிற்று. ஆயின் தெமேலோ மன்னாருக்கு மீண்டும்மீள முன்னரே, காசியினாரின் பட்சத்தவர்கள், இவனது தூண்டுதலினால், புதிய அரசனைக்கொன்று ஒழித்து, இவனையும் சிறைநீக்கிவிடவே, இவன் முன்னிலும் அதிக பொறுப்பாய்ச் சிங்காசனத்தில் அமர்ந்துகொண்டான். இது பறங்கிக் கற்பித்தானின் முகத்திற்காரியுமிழ்ந்துவிட்டாற்போலாயிற்று. ஆகவே அவன் காசியினாரைத் தொலைக்கும் வழியையொசித்து, ஈற்றில் ஓர் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ச்சேவகளைக் கைலஞ்சத்தால் வசமாக்கி இவன்முலமாய் அவனை எமலோகம்போக்கிவிட்டு இச்சங்கதி தெரிசெயுடன் திடீமென யாழ்ப்பாணத்திற்கு

திர்தான். சனங்கள் பெரியபிள்ளை என்னும் ஒருவனை அரசனாகவேண்டுமெனக் கோரவே, தெமேலோ அன்னவனைச் சிங்காசனத்திருத்தி மன்னாருக்கு மீண்டான்.

பெரியபிள்ளையென்னும் 8 ம் செகராசசேகரன்

இவனது அரசைச்சுட்டிய விபரங்கள் எங்கைக்கெட்டாதுபோயின. இவன் தனக்குப்பின் இரண்டாவதாய்ச் செங்கோல்கைக்கொண்ட (1591-1619) ஏதிரமன்னசிங்கனாகும் பரரசசேகரனின் தகைத என்பதமட்டுமே தெரிந்தது. இனி பெரியபிள்ளையுடைய அரசின் ஆண்டுக்கணக்கும் சந்தேகம். அதன் தொடக்கம் 1570-ம் ஆண்டுக்குப் பிந்தியதாகாது என்பது ஒன்றுதான் நிச்சயம். ஏனெனில் இவனைச் சிங்காசனத்திலேற்றிய தெமேலோ அவ்வாண்டுவரையுமே மன்னார்க்கற்பித்தானாய் இருந்தவனும். அப்பால் பெரியபிள்ளை 1582 உக்குப்பின் அரசாளவில்லை என்பதும், அந்த ஆண்டில் புவிராசபண்டாரம் என்போன் யாழ்ப்பாண அரசை அபகரித்துக்கொண்டிருந்ததையாம் அறிந்திருக்கின்றமையால் விளங்குகின்றது. பாதர் குவேரேஸ் சொல்லுகின்றபடி, பெரியபிள்ளையை யாழ்ப்பாணப்பிரசைகள் மன்னாரைக் கைக்கொள்ளுமாறு வரலுருவித் தூண்டிவிட்ட, இவனும் ஒருகால் தஞ்சாவூர் நாயக்கன் உதவிய பலத்தோடு அக்கோட்டையின்கீழ் படைபெடுத்துச்சென்றான் எனவும், வினாயப் பலையீசனையும் பெருநிதியையும் இழந்ததே அதன் பயனாயிற்று எனவும் தோன்றுகின்றது.

புவிராசபண்டாரம்

இவனை இதிகாசம் Pera Rajera என அழைக்கின்ற மூலால் தனக்குப் பரரசசேகரப் பட்டஞ்சூட்டிக்கொண்டவன்போலும். ஆயின் இவனைப் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணச் சிங்காசனபதியாக ஏற்றுக்கொள்ளாமையினாலும் இவனுக்குப்பின்வந்த ஏதிரமன்னசிங்க குமாரனே பரரசசேகரப்பெயர் வகித்தமையினாலும் இவன் அப்பெயர்க்குரியவன் எனச் சனாங்கீகாரம் இல்லாதுபோயிற்று போலும். புவிராசபண்டாரத்தை போர்த்துக்கேயர் ஒற்றைக்கண்ணரசன் (Rei Torto) என்றழைப்பர். (Torto என்பது ஒற்றைக்கண்ணன் என்றுமாகலாம், வரங்கலன் என்றுமாகலாம்.)

இவன் 1582-ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தை ஆள்வோருக்கு விளங்குகின்றான். அதனை நாம் அறிபவருவது யமசிங்கப்பண்டார எனும் கண்டி அரசகுமாரனின் வரலாற்றினின்றும்; அஃகெதவ்வாறெனில்; கரூலியட்டே பண்டார எனும் கண்டியரசனை இராசசிங்கன் எனும் சேனாவகை அரசன் குடுமிசெரண்டு அவன்நகர்புக, அன்றோன் வீட்டாரோடும் கர்ந்தேதடித் திருக்கோணமலையை அடைந்தான். அங்கு தூர் தூர்ஷ்டமாய் அவனும் மனையாளும் அம்மைநோய்வாய்ப்பட்டு மரண்டனர். பாளுரன் தன் சவலையான வக் புத்திரியை மருகனாகிய யமசிங்கனிடம் ஒப்புவித்து; இவன் அவளை பரிபாசிக்கவேண்டுமென்றும், வபதுமுற்றிப்பின் அவளையே மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் கோரிக்கொண்டான். அக்கோரிக்கைப்படி யமசிங்கன் தன் மைத்துனிப்பிள்ளையேயும் யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்த; அங்கு அரசாண்டுக்கொண்டிருந்த புவிராசசிங்க பண்டாரத்தின் கையில் இளநங்கையை ஒப்பித்துவிட்டுக் கோவைக்குச்சென்று போர்த்துக்கேயரைச் சரணடைந்தான். இராசகுமாரத்தியும் பின்பு மன்னரினாள் போர்த்துக்கேயர் வசத்தில் விடப்பட்டாள். இவளே பிற்சாலம் (1594) தொன்சுவாம் விமலதர்மசூரியனாகும் கண்டியரசனின் மனைவியாய்வந்த தோனா கத்தமீனா இராணியாம்.

புவிராச பண்டாரத்தின் பரக்கிரம செய்தியொன்று 1590ம் ஆண்டில் கேட்கப்படுகின்றது. மன்னாரப் பறங்கியர் கையிலிருந்து பறித்துப்போடவேண்டுமென்பது சங்கிலியர் சன் காலந்தொட்டே யாழ்ப்பாண அரசர்களின் அபிலாசையாதலால் இவனும் அவ் அருமுபற்சிறிற் கையிட்டு, மூன்று ஆண்டுகளாய் அந்தரங்கத்தில் ஆயத்தங்கள் செய்துகொண்டு வந்தபின்னர்; பறங்கியர் அநேகமாய்க் கோடிக்கரைக்கு முத்துக் குளிக்குப் பேரயிருந்த அமயம்பர்த்து எழுபத்தைந்து மரக்கலங்களைமும் மன்னார்க் கோட்டைக்கெதிரிச் சென்றிப்பட்டான். அரசன்பக்கத்தில் பெருந்தொகையான காலாட்களும் கோட்டை மதில்களை உடைத்தற்குவேண்டிய பிரங்கிகள் எச்சிரங்கள் ஆகியனவும் ஆயத்தமாய் இருந்தன. ஆன்றியும் வேறொரு கப்பற்கூட்டத்தல் 10000 வீரர்கள் வேண்டுமான போது ஓடிவர ஆயத்தமாயிருந்தனர். கோட்டைக்குள் இருந்த பறங்கியரோவெனில் அறுபதுபேர் மரத்திரிபே. இவரோடு கோட்டையின் முன்கடல்மேல் பதினேழு ஆள்மட்டுக்கெகண்ட ஒரு சிறு ஊர்க்கப்பலுய்தின்றது. புவிராசபண்டாரம் இக்கப்பலையே மூன்று தரக்க நீயமித்துக்கொண்டு தன் கப்பற்

சேனையிலிருந்து இரு கப்பல்களைப் பிரித்தெடுத்து அவையிரண்டும் போர்த்துக்கையகப்பலின் இருமருங்கும்நின்று நிறைபூசலாய்க் குண்டுமாரி வருஷிக்கச்செய்தான். ஆயின் தமிழ் வீரரின் இலக்கு மிகப்பிழைத்துக் குண்டுகள் நடுநின்ற எதிரிக்கப்பலில் விழாமல் அப்பாலின்ற தங்கள் கப்பலையே சேரலாயினமையைக்கண்டு வருந்தினர். பறங்கியர்கள் இதைவாதினம் என்று உறுதியாய்நம்பிக்கொண்டு ஓரபுச் மிருபுசமரங்கிச் சிங்கேதங்கள்பாற் குதித்துத் தமிழ்க்கப்பல்களை இனிமேல் இல்லையென்ற உத்தண்டத்தோடு தாக்க, அவை ஓடித் தங்கள் போர்க்கலக் கூட்டத்திலும் பெரும் கலக்கம் உண்டெண்ணிவிட்டன. இக்கலக்கத்தின்நடுவே வேறொரு பறங்கிக்கப்பல் தூரத்தில் வருவதையும் அதில் போர்முரசும் நழங்குவதையும் கேட்டவுடன் இதற்கிடையில் கரையிலிருக்கின்ற அராசனும் காலாட்களும் பெரிய சத்துருபடையொன்று வருகின்றதென நெஞ்சுட்டி, விரைந்து கப்பல்களைநாடி ஓடினர்; வருகின்ற கப்பலிலுமே கோயுற்ற ஏழெட்டு வீரர்நறி வேறிலலாதிருந்தும் தமிழருள் திகில்குத்துவிட்டது. ஓடினோர் கப்பல்களில் குதித்தலும் சில கப்பல்கள் வற்றுநீர்த்தினையித்தம் நிலத்திற்பொறுத்திருந்தமையால் யாவரும் ஏறி ஓடிவிட முடியாது பலர் கடலுள் பாய்ந்து நீர்தத் தலைப்பட்டனர். இதற்குள் சத்துருக்கள் கடுகிக் கைகலக்கவே நீருள் அமிழ்ந்தினோரும் வெட்டுண்டோருமாய் இரண்டாயிரத் தமிழர் உயிர்த்தனர். பதினேழு கப்பல்கள் பறங்கியர் கைப்பட்டன. புவிராசபண்டாரம் தன் உயிர் தப்பியதே போதிஷ்டம் எனப் பறந்து ஓடித் தன்பதி சேர்ந்தான்.

மீண்டொருகால் கோட்டையை முற்றுதல்

ஆயினும் இவனும் ஒருகால் முபற்சித்து மன்னாரைப் பிடித்துப்போடவேண்டுமென்ற அவா பிடர்பிடித்து உந்த, அவன் கொட்டிமுசாமரிக்கார் எனும் தென்னிந்திய சோனகத்தலைவனோடு பொருத்தனை பண்ணிக்கொண்டு, அடியாத வருஷம் செப்டம்பர்மாதம் மூன்றாம்நிகதி வடக்கர்கள் உள்ளிடப பன்னிராயிரம் வீரர்கொண்ட சேனையோடும், மதிலுடைப்பதற்குரிய பிரங்கிகள் எறியத்திரங்கினேரமும், காற்றுவக்கு; நெருப்புக்கூண்டு, நாரிவாள் ஆகிய தளவாடங்களோடும் மன்னாருக்கெதிரி மாதோட்டக்கரையிற் பானையிறங்கினான். கொட்டிமுசாவும்; மன்னார்க்கடலில் பதிவிருந்து போர்த்துக்கையரு

உடய விபாபரக்கப்பல்களைச் சூறையாட ஆசித்திருந்தவன், இதுவே அக்கடலில் முதன்மைபெறுதற்கு உவப்பான தருணமெனத் துணிந்து தன் கொள்ளைக்கார நாவாய்ப்படையோடும் புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருந்தான்.

இவன் மன்னாரைச் சேருவதற்கிடையில் தமிழ்ப்படைகள் வந்தைகளாலும் கட்டுமாங்களாலும் கால்வாயைக் கடந்து கோட்டைக்கு முற்றுக்கைபோடத் தலைப்பட்டன. எம்மவர்கள் ஆவேசமான தீர்மானத்தோடு முதலாள் சால்தொடக்கம் மத்தியானம்வரையும் கோட்டையைத் தாக்கிப் பொருதினர். ஆயின் அதைக்காத்திருந்த வயோதிக வீரனான தூணோடுபணன் டேஸ்தெஅத்தாயிட் என்னும் கற்பித்தானும் படைப்பிழிசி யிற்றேர்ந்த அவன்சொளுதாதுக்களும் மிகத்தையியமாய் எதிர்ந்துகின்று தமிழர் பலரை உரிநிழக்கச்செய்துவிடவே, அரசன் பின்வாங்கி, அன்றிரவு காத்திராப்பிரகாரம் கோட்டையின்மேற் பாய்ந்து அதனைக் கைப்பற்றுதற்கான எத்தனங்களைச் சூழ்ச்சிப்போனானான். அர்த்த நிதியிற் தமிழ்ப்படைகளுமெனக் கோட்டையைத் தாக்கிற்று. ஆயின் தாக்குதல்கிழிவதற்குமுன்னரே ஒற்றர்கள் பறங்கிக் கற்பித்தானுக்குச் செய்துகொண்டுபோய்விட்டமையால், இவன் சாவதானமாயிற்று முற்றுக்கைபோடுவோரின் பிரயத்தனங்களையெல்லாம் நிஷ்பலமாக்கிவிடுதலும், அரசன் நெஞ்சுழிந்து முதுகிட்டு வந்தவழியே மீண்டான். மீளுகையில் ஆற்றாமையினாலுண்டான தன் கோபத்தை மன்னாத்தீவு வாசிகளான ஏழைப் பாதவர்களிலும் பிறரிலும் செலுத்துவோனாகிச் சிலரைச் சிறையாய்ப்பிடித்துக்கொண்டும் ஊரவர்களுடைய மாடாடுகளைக் கவர்ந்துகொண்டும் போய்விட்டான். இதற்கிடையில் மாதாகேயில்முனை என்றவிடத்தில் இருபத்தெட்டு வள்ளங்களைப் பறி கொடுப்போனுமாயினான். அவற்றைக் காக்க 1400 தமிழர் குடுமித்தட்டிக்கொண்டு தின்றபோதிலும், நீக்கலாம்செருத்திரிகேஸ் எனும் பறங்கிரன் தனது ஒரேஒரு மாக்கலத்தின் உதவியோடு அவ்வள்ளங்களை யெல்லாம் பறித்தெடுத்துக்கொண்டான்.

மரிக்காரின் அவமானத்தோல்வி

கோட்டிமுசா மரிக்கார், தருணத்தில்வந்து புவிராசிகங்களுக்கு உதவியெய்யமாட்டாமல் காசைதீவில் (பாட்டுக்கீல் குடா) காற்றினறி தடைபட்டுக்கிடந்தவன், அரசன் அடை

ந்த அவமானத்திலும் கேடரன அவமானத்தள்ளாயினான். அடுத்தவாறெனில், யாழ்ப்பாண அரசனின் யுத்த ஆயத்தங்களைச்சுட்டியும் கொட்டிமுசாவின் துணைவலியைச்சுட்டியும் மன்னார்க்கற்பித்தான் நேரத்தோடு கோவையின் பிரதிராசாவுக்கு தூதுபோக்கியிருந்தமையால், பிரதிராசா உடனே அந்திரேபூர்த்தாடு தெமென்டொன்கா ஏனும் வெற்றிவீரத்தளபதியை இவன் அனுப்பி, இவன் மன்னாரைக் காக்க உதவி செய்தபின் யாழ்ப்பாண அரசனின் கர்வத்தையும் அடக்கி விட்டு வரவேண்டுமென ஆக்கியாபித்தான். பூர்த்தாடு இருபது 'புஸ்தா'க்கலங்களோடு செப்டம்பர்மாதம் 9-ந் திகதி கோவையைவிட்டுப் புறம்போக்திருந்தும், எதிர்காற்றுக்களோடு மல்லாடிக் காலந்தாழ்த்தே கொழுமுடிமார்க்கமாய் மன்னாரைநோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். வருடவழியில் காசை தீவுக்கடலில் மரிக்காருடைய இருபத்திரண்டு மாக்கலங்கள் கொண்ட படையானது நங்கூரம்போட்டுக் கிடக்கக்கண்டு உடனே அவற்றைச் சூறவித் தாக்குதலும், சோகைக் கரையிற்கிடந்த தம் நாவாய்களை ஆழிபிற்செலுத்திப் போராடவுன்னி அவற்றைத் தள்ளிவிட்டமுயன்றும், அவை மணல்மேடுகளிற் பொழத்தவிட்டமையால் ஆற்றாது நின்று திபங்கினர். பூர்த்தாடு இதுவேசமமென்று அன்னோர்மேற்பாய்ந்து துப்பாக்கியாலும் கட்டகத்தாலும் சங்காரம்விளைக்கத் தலைப்படவே கோட்டிமுசாவும் அவன் ஆட்கள் சிலரும் தம்பிவேளும் பிழைத்தோம் என்று சல்தியிற்பாய்ந்து ஒளித்துக் கரைபிடித்து ஒடிமறைந்தனர். எஞ்சிய வீரர்களையும் மாக்கலங்கள் அனைத்தையும் பூர்த்தாடு தனது செய்கின்னமாதக்கைக்கொண்டான்.

மன்னாரில் சஞ்சவாம்கேயிலடியில் பூர்த்தாடு கரைபிடித்தபோது 12 பிரான்சீஸ்கசைபக் குருமாரும யேசுசைபக்குருமார் சிலரும் 500 சொளுதாதுகளும் 6000 பாதவர்கள் கவுரவர்களுட அன்னவனை எதிர்கொண்டழைத்து மேலாப்பிண்கீழ் நடத்தி மகா ஆனந்த வைபவங்களோடு பிரதான கோவிலுக்கு அழைத்துப்போய் அங்கு இப்பெரும்வெற்றிக்காக தேவதோத்திர நமஸ்காரங்கள் செய்தனர்.

பத்தினோம் அதிகாரம் முற்றும்,

பன்னிரண்டாம் அதிகாரம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் இரண்டாம் படையேற்றம்

1591

அப்பால் பூர்த்தாடு முக்கியமான உத்தியோகஸ்தர்களை யும் குருமரையும் சபைகூட்டி, யாழ்ப்பாண அரசனைத் தண்டிப்பதற்குச் செல்லவேண்டியதைக்குறித்த விபரங்களடங்கிய தாய் முத்திரையிடப்பட்டதாய்ப் பி.பு.தி.ரா.சா. தன்னிடம் ஒப்பித்திருந்த கடிதத்தை அச்சபையேர்க்கட்க வாசித்தபின்னர், ஒக்டோபர்மாதம் 26-ந் திகதி, 1400 போர்த்துக்கேய வீரரோடும் 3000 லஸ்கரின் எனும் இந்திய காலாட்களோடும் நல்லூராரோக்கிப்புறப்பட்டான். அவனது கப்பற்படை 20 சவன்வலிக்கும் மாக்கலங்களும் 250 தோணிகளும் கொண்டதாயிற்று. யுத்தச்செலவுக்கென அவன் அவ்வருஷத்து முத்துக்குளிப்பால்வந்த 30000 "பார்ட்ஸ்"காசோடு மன்னூர்க்கிறீஸ்தவர்களிடத்திலும் 20000 "பார்ட்ஸ்" கடனாக வாங்கிச் சென்றானென்பது இவகு குறிக்கத்தக்கது.

இந்த யுத்தசன்னத்தத்தைச் செலிமடுத்த புவிராசசின்களும் போருக்காயத்தமாகி அரிபாலக்கரையில் (Vide Kings of Jaffna p. 43, ni 81) இருநூற்றுக்குமேற்பட்ட தனது மாக்கலங்களைப் பொறுக்கவைத்து மணற்குடல்களையே மகிலாகக்கண்டு அவற்றின் மறைவில் காந்துவக்குகளையும் நிரைத்துக்கொண்டு சத்துருவைக் காத்திருந்தான். பூர்த்தாடு அவ்விடத்தைத்தாண்டிக் கொளுப்புத்துறைக்குச்செல்லவே, அரசனும் அவ்குள்ளாரந்து, அத்துறையின அண்மையில் நாட்டியிருந்த முள்ளம்வேலியினையில் நின்று சன்னங்களை, தீக்கூண்டுகளை, அப்புக்களைப்பொழிந்தான். பொழிந்துமென்? பறங்கியர் தமிழரைக் கரைக்கருகாயையில் அண்டவொட்டாது பிரங்கிகளாரற் குண்டுமாரிசொரிந்து இடம்பிடித்துக்கொண்டு ஒரு விக்கிரமசிக்கலேடு (சளபத்) 150 வீரர்களையும் 200 லஸ்கரிகளையும் இறக்கிவிடுத்தலும், இவர்கள் முன்னாடிப்போய்த் தமிழரோடு கைகலந்து சமராடி வென்று முள்ளம்வேலி அரணைப் பறித்தெடுத்துக்கொண்டனர். இப்போரில் அரசனின் Branço என்னும் முதலியாரும் 250 வீரரும் உயிர் நீத்தனர். இரு பிரங்கிகளும் 300 துவக்குகளும் வேறு பல ஆயுதங்களுடன் மருந்து குண்டிரளும் பறங்கியர் கைப்பட்டனர்.

இவ்வெற்றியின் உற்சாகத்தினால் மேலும் 400 பேர் கரையிறங்கிவிட சற்றுக்குள் பறங்கிச்சேனைமுழுதும் அவ்வாறுசெய்தது.

உடனே டடையெல்லாம் அணிவகுத்துக் கடற்கரைமார்க்கமாய்நடந்து குருசுக்கோயில் என்ற இடத்தைச்சேர்ந்தது. இந்த இடத்திலேயே பிற்காலம் சம் துமிங்குவினமடம் கட்டப்பட்டதென்பது பிரசித்தமாகையால், இது தற்கால புரோட்டைஸ்தார்த் சஞ்சவாங்கோயிலுக்கும் மேற்றிராசனக்கோயிலுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு பிரதேசமென்பது தேற்றம். சேனை இங்கு இராத்தங்கிற்று. அயலிலே, பண்ணைத்துறையிலே, தம் சென்மசத்துருக்களாகிய சோனகரின் கிட்டங்கிகளிருக்கக்கண்டு அங்குச் சில போர்வீரர்கள் போந்து 10000 சண்டி ரெல்லும் 400 கண்டி அரிசியும் பறித்தெடுத்துக்கொண்டனர். வைபவமாலையுடையர் சோனகரின் கிட்டங்கிகளையே பறங்கியர் சங்கிலியை அறியாமற் சுட்டிவைத்த வர்த்தகசாலையென்று மயங்கி எழுதிவைத்தனர்போலும். தமிழரால் 1560-ம் ஆண்டில் தூரத்துண்ட பறங்கியர் மீண்டு படையெடுத்துவந்தது, சங்கிலியன் மாண்டு மண்ணூய்ப்போய்ப் பலவருஷம் சென்றபின், அதாவது 1591-ம் ஆண்டிலாம் என்பது உண்மையாயிருக்க, இவற்றை அறியாமல் அச்சங்கிலியன் தூரத்தினிட்ட அடிக்குள்ளேயே காக்கவைன்னியன் அண்டினோரை மீண்டும் இட்டுக்கொண்டுவந்தான் என வரைந்துவைத்தவர், வர்த்தகசாலையைப்பற்றிய மாறுபாட்டினையும் உட்கொண்டது ஆச்சரியமன்று. காக்கவைன்னியனின் சங்கதி மேல்வரும்.

புவிராசனின் அபசெயம்

28-ந் திகதி அதிகாரை பறங்கியர் தம் சமயநிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு, குருமார் ஆசிரிசொல்ல எழுந்து நல்லூராரோக்கி நடத்தலும், வழியில் (யாழ்ப்பாணத்துப் பூர்வ தலைகரின் ஞாபகார்த்தமாயப்போலும்) சிங்கைநகர் எனப் பெயர்தரித்த முள்வேலி அரணில் தமிழர் சத்துருபடையை வீராவேசத்தோடுதாக்கிச் சமராடினர். குண்டு, அம்பு, தீக்கூண்டு, கற்களின் திரள கார்மேகம்போல் செருங்கிப் பறங்கியர் மேல் வருஷித்தகொண்டிருந்தது. இவர்பக்கத்து விக்கிரமசிக்கன், இராசசின்களிடத்தில் கவர்ந்த இளம்பச்சைசுவர்ண யானைக்கொடி முன்செல்ல, கையில் கெடிப்பேதர் சுட்டிபிடித்தவராய் முன்னணியை நடத்திக்கொண்டு அஞ்சாத் திடவீரத்தோடு

“சந்திரயாக” எனப் போர்ச்சுத்தமிட்டுத் தமிழ்ச்சேனையுட்பு குந்தான். பூர்த்தாடுவும் தீவிரித்தவந்து பறங்கியருக்கு உயிர் கொடுத்த உக்கிரிந்தலும், இருகட்சிக்குமிடையில் விவ் மண் தெரியாத வெஞ்சுமர் நிகழ்த்தது. முறபகல் பத்துமணிவரை யும் காடையும் புழுதியுமாய்ப் பிடிப்பட்டு உடைப்பட்டு, வெட்டுண்டு குத்தாண்டு, ஈற்றில் சத்துருக்களே செய்பேரிகை முழக்கலாயினர். அப்போர்க்களத்தில் ஓடாதுகின்று ஆடிய தமிழன் ஒருவனாக உயிர்கொண்டு தப்பினான். தமிழர் சேனையகமாயகிய காக்கு (Gago) என்பவன், புனிராசசிக் கனின் மருகன், பறங்கியர் சமீபித்துவருகையில் இவனிடம் சென்று இவனை ஓடித்தப்பிவிடுமாறு மிகக் கொஞ்சியும், இவன், மருகனைப் பேடிவென்று பரிசுசித்த யாதுவரினும் போரே யாடவேண்டுமெனப் போக்கிவிட்டிருந்தான். காக்கு வீரகுர மாய்ப் பொருதியும் பறங்கியருக்காற்றாது அன்றோகையால் இறந்தோருள் ஒருவனானான். இவனது துவசமும், மாமன் இவனுக்குச் சன்மானமாய் அளித்திருந்த சங்குக்கேடயமும் சத்துருக்கள் கைப்பட்டன.

அப்பால் பறங்கியர்கள் இருகோயில்களுக்கிடையில் (வீர காளிபம்மன்கோயிலுக்கும் கந்தசுவாமிகோயிலுக்குமிடையிற் போலும்) முன்னேறிவருதலும், அரசனின் “அத்தப்பத்து” படையானது தேடையக்காரரும் வல்லைபக்காரருமாய்த் திரண்டு எழுந்து, சத்துருவை அப்பாற்செல்ல விடுவதிலும் உயிரைமாய்த்தலை நன்று என முனைந்து எதிர்க்கலாயிற்று. அந்த மிகக் கொடுமான போரின்கண்ணே அகப்பட்ட தமிழர் அனைவரும் மாண்டார். அன்றோரை உற்சாகப்படுத்திக்கொண்டு நின்ற யோகியும் மாண்டான். பெரிய ஆலயத்து (கந்தசுவாமிகோயிற்). பிராமணனும் மாண்டான்.

காய்ப்பட்டுவிழ்ந்த தமிழ்வீரருள் இராசகுடும்பத்தவனான எதிர்மன்னசிக்ககுமாரனும் (Hendermana Cinga Cumara) ஒருவன். இவன் இரு சுட்டிக்காயங்களால் உதிரம்பெருசு, காதுகள், கடுக்களை யாரோ பிடுங்கி எடுத்தமையினுற் கிழிந்தவனாய்ப் பாட்டத்திற் கிடந்துகொண்டு யான் பெரியபிள்ளையின் மகன் என்னுக் கொல்லாதீர்கள் எனக்குழற, சீமன்பிஞ்ஞன் எனும் ஓர் போர்த்துக்கேயவீரன் இவனைத் தன்பக்கத்தாரிலிருந்தும் விடுவிக்கும்பொருட்டு ஓடிவருகையில், தானும் சாயப்பட்டு, குமாரன்முதுகிலிதித்துக்கொண்டே அப்பால் வெட்டுவிழாமல் பாதுகாத்திட்டான். உடனே பூர்த்தாடுவைக்கூவி

அவனிடம் இராசகுமாரன ஓப்பிக்கவே அவன் இவனுக்கு அபயங்கொடுத்து, தான் அணித்திருந்த பொற்சங்கிலியை இவன் கழுத்திலிட்டு, முதலில் ஓ காப்பை (Capa do gram) போர்த்து, சிரசில் அலங்காரமான இறகுகள்சேடித்த தொப்பி அணிவித்து, இடையில் வெள்ளிபதித்த கட்டமொன்றைத்தரிப்பித்து உபசரித்தான். அப்பால் பூர்த்தாடு போராடுதலை நிறுத்தி, ஓர் கோயிலிற்போய் ஒளித்திருந்த அரசனை உடனே பிடிப்பித்து தன் சமூகத்திலே சிங்குகொய்வித்தான். புனிராசபன் யாதுகின் கலை சிலநாட்களாய் ஓர் ஈட்டெனியிறகுத்தி எல்லாருங்காண நாட்டப்பட்டது.

பின், சொளுதானுகள் தம் வழக்கப்படியே அரசமாளிகையைச் சூறையாடுவோரானார். அதின் திரவியங்க்களா அளவிறந்திருந்தன. கண்டெடுத்த திரவியங்க்கணக்கு ஒப்பித்தலைச்சுட்டி பூர்த்தாடு தன் போர்த்துக்கேய அரசனிடம் பின்னர் பொங்குறைகேட்பவனுமானான். இராச குடும்பத்தவர் அனைவரும் யுத்தமறிபற்காரரானார். அவர்கள் யாரெனில் வெட்டுண்ட அரசனின் மனைவராகிய இரானியும், ஐந்து குமாரரோடும் இரண்டு குமாரத்திகளோடும் கூட மற்றொரு இரானியும், அரசனின் குமாரத்தியாகிய காக்கு குமாரனின் மனைவிபோடு இரண்டு குமாரத்திகளும், சங்கிலி குமாரனோடு அவனது இரட்டையனான சகோதரனும், முற்கூறிய எதிர்மன்னசிக்க குமாரனும் அவன் தம்பியும், முற்கூறிய அரசர்களின் மக்களாகிய ஏழு குமாரரும் இவ்வோடு சேர்ந்துள்ளார். இக்குமாரருள் இருவர் காசினியினரின் மக்களாம். (Queiroz p. 348)

“காக்கைவன் ஸீயன்”

வைபவமாலையின் மாறுபாடுகளில் இங்கு குறிக்கற்பாலன. புனிராசபண்டாரம் பறங்கிச்சேனையிற் சமூகத்தில் கொண்டு வரப்பட்டு இராசகுமாரனின் நிமித்தம் தலைபிழந்துசாக, அவனுக்கு ஓர்கால் நூற்றுண்டுக்குமுன் இறங்குபிழித்தவனான சங்கிலிய வெட்டுண்டான் என்றலும். அச்சங்கிலியின் அரசையும் இவன் அரசையும் ஒன்றாக்கிக் கூறியதும் ஒரு மாறுபாடு. காக்கு எனும் சேனையிற் தன் யாரான அரசனைத்தேடிப்போய்ப் புத்திகூறிய உதமாற்றி காக்கைவன்னியன் அரசனைப் பிடித்துக்கொடுத்தானென்றது மற்றொன்று. காக்கு எனப் போர்த்துக்கேயர்காட்டுவது இயற்பெயரோ, அன்றிப் பட்டப்பெயரோ அறிகலோம். Gago என்

பது அவர் பாஷையில் கொண்டையன் எனப் பொருள்படு ம். ஒர்வேளை “கொண்டையன்” எனும் பட்டப்பெயர் அரசு னின் மருகனுக்கு இருந்ததேயோ? அப்படியாயின், காக்கு எ ன்ற பரபாஷைச்சொல்லோடு தமிழ்ச்சொல்லையும் ஒட்டி யாழ் ப்பாணத்தார் பிற்காலம் அங்ஙனம் காக்கு கொண்டையன் என றழைத்தமைபால் அதுதான் காக்கவன்னியன் என வந்த தேயோ? இது எவ்வாறாயினும், மயிலவாகணப்புலவர் பறவ் கியர்காலத்த யாழ்ப்பாண அரசர்களைப்பற்றி வரைந்துவை த்தனவெல்லாம் தலைதமொற்றமான தப்பறைகளே யன்றிச் சரித்திரமல்ல என்பது இதுவரையில் எம் பாராயணர்கட்கு ிகசிதமாகாதாது.

சீமன்பிஞ்ஞனும் இராசகுமாரனும்

இவைநிற்க: எதிர்மன்னசிக்க குமாரனை சீமன்பிஞ்ஞன் என்பவன் சீவமோசத்தாற் காத்தசம்பவம் எம் இலங்கை யிலேயே அக்காலம் கலலில் பொறிக்கப்பெற்றிருத்தல் அறி யத்தக்கது. பிஞ்ஞன் மகாவீரன். பிரபுக்குலத்துக்குச் சோந் தவன். அதனால் காலகதியில் உத்தியோகத்தில் உயர்ந்து தென்பாகங்களிலே பல போர்களிலே சேனாநாயகமாய்த் திக ழுந்ததுமன்றி, திகழ்த்தியன் எனும் சிங்கள அரசகுமாரனின் சகீகாதரியும் சிதாவக்கையின் இராசசிக்க அரசனின் உரிமை க்காரியுமான தோனாமரியை என்னும் குமாரத்திபை மனை வியாக்கிக்கொள்வோனாகச் சப்பிரகாவின் திசாவையாயும் அம ர்ந்தவன். 1609-ம் ஆண்டளவில் இவன் மரித்தபோது, இவ னுக்கு ஞாபகசின்னமாய் இரத்தினபுரிப்பகுதியில் கிறுவப்ப ட்ட ஓர் சிலையில், இவன் யாழ்ப்பாண அரசனாக வந்திட்ட எதிர்மன்னசிக்க குமாரனை மாணத்தினின்று காத்தபாவனை யாய் ஓர் சித்திரமும் அதன்கீழ் ஓர் கல்வெட்டும் செதுக்கி யிருக்கிறது. சித்திரம், குமாரன் தசரயில் விழுந்து கிடக்க, பிஞ்ஞன், வலக்கையில் ஓங்கியகட்கழும் இடக்கையில் கேட கமும்பிடித்து இடக்காலக் குமாரன்மேல் வைத்துகொண்டு நிற்பதாகக்காட்டும். போர்த்துக்கியத்திலுள்ள கல்வெட்டின் மொழிபெயர்ப்பு பின்வருமாறு:

இந்தவாறினால் இவனை வென்றேன். நான் இந்தியாவுக்கு வந் து 23 வருஷம் ஆயிற்று. 16 வருஷமாய்க் கற்பித்தான் வேலையி ல் அமர்ந்துள்ளான். என் பாதவடியிற்கிடக்கின்றவன் யாழ்ப்பாண ப்பட்டினத்து அரசன். இவனை சீமன்பிஞ்ஞன் ஆகிய யான் செய்தி த்தேன்

என்பது. பிஞ்ஞன் இறந்தபின் இக்கல்வெட்டு எழுத ப்பட்டமையால் அவனை மெச்சியோரால் “அரசனை யான் வென்றேன்” என்று சற்றே சரித்திரத்துக்குமாறாய் வரைய ப்பட்டது. இஞ்ஞாபகசிலை சப்பிரகாமுவர்வின் மகாசமன் தேவாலயத்தில் இருக்கின்றது. இதனைப்பற்றிய சகல விபரங்க ளையும் இதன் பிரதிமைப்படத்தையும் எமது History of the Catholic Church in Ceylon I எனும் நூலினுட் கண்டுகொள்க.

பன்னிரண்டாம் தீகாரம் முற்றும்.

பதின்முன்றும் அதிகாரம்

எதிர்மன்னசிக்க குமாரனாகும்
எட்டாம் பரராச்சேகரன்

1591—1616

தங்களது மேலாட்சிக்குமாறப்பத் துரோகஞ்செய்து பி னுழப்பட்ட புவிராசபண்டாரத்தைத் தொலைத்துவிட்டு யாழ் ப்பாணத்தை இரண்டாம்முறை கைப்பற்றிய சந்திரோஷ சம் பவத்தினுக்காகத் தேவதேரத்திரங்களைச் செய்து முடித்தவு டன், பூர்த்தாடு இராச்சியத்தின் முதலீமாரர்களையும் பிறத லீயாரிகளையும் ஒருங்கு கூட்டி; தரங்கள் பிரசைகளுடைய சந் திரங்களுக்கும் கல் ஆசாரங்களுக்கும் விக்கினைஞ்செய்வதில் லையென் வாக்குறுதி கூறி, இவர்களைப் போர்த்துக்கிய அரச னுக்கு இராசவிசுவாச சத்திபஞ்செய்யும்படி ஏவினான். அத ற்று முதலீமார் ஆதியோர் மனப்பூர்வமாய்ச் சம்மதித்தலும்; சத்தியம்செய்துகொடுக்கும் சடங்கு வெகு ஆம்ப்ரமாய் கிறைவேறியது. அதன்மேல் பறங்கிபர், யாழ்ப்பாணத்தார் தம் சேரந்த அரசனில் என்றும் அபிமானமுடையோராகவே, அன்னியர்களாகிய தரங்கள் அன்றோரை அரசாள்வது நன்ற னன்று; தமிழ் இராசகுமாரன் ஒருவனை செங்கோலேச்சேவ ன்ளென்று சங்கத்தில் தீர்மானித்து, எதிர்மன்னசிக்க குமா ரனைப் பரராச்சேகரன் என்னும் சிங்காசனப்பெயரோடு திறை அரசனுக்கிவிட்டனர். முன்பு ஆண்ட புவிராசபண்டாரம் உரிமை யில்லா அரசுதலால் அவன் எட்டாம் பரராச்சேகரன் என மிக்கப்படாமல் இவனை எட்டாவதாகனான். இவ்வொழுங்கிடு தக்ககாலத்திலே கோவைப் பிரதிராசாவினாலும் அங்கீகரிக்க ப்படலாயிற்று.

அப்பால் இராச்சியத்தில் மீண்டும் கலகம் எழுப்பக்கூடிய வர்களாக எண்ணப்பட்ட எண்ணூறு வடக்கர்க்கும் சோனகர் சிலருக்கும் சிரசாக்களை விதிக்கப்பட்டது. துறைகளில் நின்ற வள்ளல்களுள், அரசனுக்கென விடப்பட்ட இரண்டு போக, மற்றையெல்லாம் அக்கினிக்கிரையாக்கப் பெற்றன. மன்னாரசிருந்து வந்தவர்களில் ஒருநூறு பறங்கிவீரர்கள் மூன்று கப்பல்களோடும் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்க ஏற்பாடாயிற்று. மீளவும் அரசன் பரிந்துகேட்டமைக்கிணர்ந்து அவனுக்குக் காவலாகக் கல்பார் ரெத்திரிசேஸ் என்னும் முதலி 200 லஸ்கறின்கள் சகிதமாய் அரண்மனையில் கிறுத்தப்பெற்றான். இந்த ஒழுக்கெல்லம்பண்ணி முடித்தபின் அந்திரேபூர் ததாடுதெடுமென்டொன்கா மன்னுவழியாய்க் கோவைக்குப் பயணமானான்.

வைபவமாலையுடையார் பறங்கியர் சிக்காசனமேற்றிய இவ்வெட்டாம் பாராசசேகரனையே பாராசசின்கன் எனப் பண்ணுகின்றார்போலும். ஆயின் இவனைப் பாரிசுபசின்கனின் மகன் என்றதும் அப்பாந்ருபசின்கனே பறங்கியரால் முன்புதமிழ் அரசனுக்கப்பெற்றானென்றதும் அபத்தங்களாய். பாராசசின்கனைச்சுட்டி அவர் கூறுகின்றவை பின்வருவன.

அதன்பின் பாராசசின்கத்தை அரசாட்சியின் ஆலோசனைத்தலைவனுக்கிச் சங்கிலி எழுதிவைத்தபடியே அவனுக்குப் பாராசசின்கமுதலியென்றும் அவன் குலத்துக்கு மடப்பளி என்றும் பட்டஞ்சூட்டி அவனையும் பிதாவைநடத்தினதுபோலக் கணப்படுத்தி நடத்திவந்தார்சன். பாராசசின்கமுதலிக்கு மாணகாலங்கிட்டினபோது, அவன் தன் எழுகுமாரர்களையும் வாவழைத்துத் தன் ஆஸ்திகளைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்தான். அழகாண்மைவல்லமுதலிக்கு நல்லாரையும் சள்ளியங்காட்டையுக்கொடுத்து நல்லூரினள்ள தன்மாளிகையிலிருத்தினான், தன்பாலகிங்கமுதலிக்கு மல்லாகத்தைக்கொடுத்து அதிலிருத்தினான், வெற்றிலையையுதமுதலிக்குச் சண்டிலிப்பாயைக் கொடுத்தான். விசயதெய்வேந்திரமுதலிக்கு அராலியைக்கொடுத்தான். திடலீரசின்கமுதலிக்கு அச்சுவேலியைக்கொடுத்தான். சந்திரசேகரமாய்ப்பாணமுதலிக்கு உட்பிட்டியைக்கொடுத்தான். இராயரெத்தினமுதலிக்குக் கச்சாயைக்கொடுத்தான், இவர்களன்றி வேதவல்லி எனும் ஓர் மகனுமிருந்தான், அவனுக்கு வேளாளகுலத்தில் விவாகஞ்செய்யலத்து மாதுகலைக்கொடுத்தான்.

பாரிசுபசின்கன் கோவைக்குச்சென்று கிறீஸ்தவனுக்கி அங்கு 1560-ம் ஆண்டின்புன் அதாவது பறங்கியர் யாழ்ப்பாணத்திற் காலவகக்குமுன்னரே இறந்துவிட்டான், பாராசசின்க

கம் என்பவன் எதிர்மன்னசின்ககுமாரானுடைய பாராசசேகரனே எனில் இவனுக்கு கமந்தன் ஒருவன்மட்டுமே, அவனும் பின்னர் நாம் காணப்போகின்றபடி கிறீஸ்த சன்னிபாசியாகி அன்னிபதேசமீபாய்த்துலைந்தான். ஆதலால் பாராசசின்கனுடைய எட்டிமக்களின்கதையும் அன்றோருக்கு உபகரித்த வர்களின்கதையும் முயற்கொம்பாகின்றது. இராசகுமாரின் சந்ததியர் குடியேறி இருந்த அவ்வவ்யுரைக் கண்ணியப்படுத்தும் பொருட்டே பாராசசின்கனின் மக்களைப்பற்றிய ஊர்க்கதை எழுந்ததுபோலும்.

மடப்பளிப்பட்டம்

இனி, பறங்கியர் பாராசசின்கனின் குலத்துக்கு மடப்பளி என்னும் பட்டஞ்சூட்டினர் என மயில்வாகணப்புலவர் கூறுகின்றதை ஆராய்வாம். இப்பட்டத்தைச் சங்கிவிபே ஆகியிற் பாரிசுபசின்கனுக்கும் மகனுக்குக்கட்டிவைத்தனெனவும் இதன்பொருள்மடப்பம் + ஆளி = இன்னுறு கிராமத்துக்குத் தலைமையாம் எனவும் புலவர்தாமே முன்னோடித்திற்கூறியுள்ளார், தம்மோடு ஏக்காலத்தவரான வரதபண்டிதர் “கிள்ளிவிடுது” திலே “வெற்றிலைக்கொடியர் மேலாரியர்குலத்தி னுற்றமடப்பளியினுள்ளோரும்” என்று இப்பெயரின் உண்மை உற்பத்தி விளங்கப் பாடியதைபாதல் புலவர் நோக்காதுவிட்டமை ஆச்சரியமே. இவர் சரித்திர உண்மையை உணராமல் வலிந்து எடுத்த சொற்பொருளைக்கொண்டு ஒருகாரணஞ் சொல்லியதுபோல எங்காலத்தின் சரிதாசிரியரொருவரும் அரண்மனையின் மடைப்பள்ளியில் (அடுக்களியில்) வேலைசெய்த உயர்குல (?) வேளாளருக்கே மடைப்பள்ளியார் (அட்டிற்காரர்) எனும் பட்டம் லபித்ததென்றும், அரசனுடைய அட்டிற்காரர் இராச மடைப்பளியாரென்னப்பட, குமாரர்களுடையோர் குமார மடைப்பள்ளியாராகிவிட, மந்திரசங்கத்தாருடையோர் சங்கமடைப்பள்ளி, சர்வமடைப்பள்ளியாரென்னப்பட்டார் என்றும் எடுத்திசைப்பர். (ஸ்ரீ அ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை: யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம்) இவர் இந்நவரும் வெவ்வேறு உற்பத்தியுள்ள பதங்கள் ஒரேவடிவாய்த் தோன்றுதல் எல்லாமொழிகளிலும் உண்மையை அவதானியாது தமக்குத்தோன்றிய அர்த்தத்தினின்றும் கற்பனாசரித்திரம் உருவாக்கத்தொடங்கி இடப்பட்டனர்.

யாழ்ப்பாண அரசுலத்தவர்களது மடப்பளிப்பட்டம் 500 கிராம அதிகாரப்பொருளுள்ளதுமன்று. அடுக்களைப்பெட

ருளுள்ளதமன்று. அது வடநாட்டிலுள்ள ஓர் ஊர்ப்பெயராம். இப்பெயர்கொண்ட ஊர்கள் தற்காலத்திலும் இந்தியாவில் இரண்டிடத்துள்ளன, ஒன்று நிகரமுடையதேச ரெயில் வேஸ்தானங்களுளொன்றாகிய மதிவைக்கு அணித்தாயுள்ளது. மற்றது எல்லூரின சமீபத்திலிருப்பது, பண்டைக்காலத்து மடப்பளிப்பேர்கொண்ட ஆரீர கலிங்கதேசத்தின் நத்தவாடிப்பிரிவிவிருந்ததாம். 1201-ம் ஆண்டு எப்றில்மாசம் 19-க் திகதிக்குச்சரியான காலத்தைக் காட்டுகின்றதும் பேஸ்வடாவி லுள்ளதுமான ஓர் கல்வெட்டிலே நத்தவாடியின் மடப்பளியூரான் மகா மண்டலேஸ்வர ருத்திரதேவராசா என்போன் ஒரு ஆலயத்துக்கு நேர்ந்த காணிக்கை குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மகாமண்டலேஸ்வர ருத்திரமகாராசாவின் புத்திரி கோடபய்யலமகாதேவி, நத்தவாடியின் மடப்பளியில்வசித்தவளின் ஊண் கல்வெட்டொன்று அமராவதியிலுமுண்டு. இவற்றால் மடப்பளி என்பது சிற்றாசர்கள்வாழ்ந்த ஓர் கிராமமென்பது வெளிப்படும். பள்ளிப்பெயர்கொண்ட வேறுபெயர்களும் பல கலிங்கதேசத்திலுள்ளன, அவை சத்தனப்பள்ளி, சிந்தப்பள்ளி, யோரட்டுப்பள்ளி, கேதப்பள்ளி முதலியன, (Ancient Jaffna pp, 388-9)

ஆகவே கலிங்கதேசத்து மடப்பளியூரினின்றவந்த அரசுகுடும்பத்தவர்களே மடப்பளியார் என்றழைக்கப்பட்டனர் என்க. வையா அடிதலைமாறிக்கூறும் குழாம்பல் வரவாற்றிலே மடப்பளியார் குடியேறிய சாதிபாராகக் குறித்திருந்தலையுங் காண்க. (முன் 45-ம் பக்கம்) இனி, காரைக்காலினின்றும்வந்தோர் காரைக்கால் வேளாளர் எனப்பட்டவாறு இவர்களும் பிற்காலம் மடப்பளி வேளாளராயினர். அரசவமிசத்தார் பெரும்பான்மை வேளாண்குடும்பங்களிற் பெண்கொண்டபோதிலும் மடப்பளிப்பட்டமே என்றும் விரும்பிக் கையாளப்பட்டது, பறங்கியரோடு நம் அரசர்கள் தொலைந்து குமரர்கள் தாம் ஆங்காங்கு கிராமத் தலைவர்களாய்க் குடியேறியனும் பால் குமர மடப்பளி மிகுத்தது. இனி ஒல்லாந்தர்காலத்திலு மடப்பளிப்பட்டத்தை ஆசித்துப் பலர் பெருள்கொடுத்தத் தம்மை அவ்வரியில் எழுதுவித்தமை பிரசித்தம். "மடப்பளி கலவாத சாதியும் தாளியாத கறியும்" என்ற ஊர்ப்பேச்சையும் நோக்குக, இவ்வாறு எழுதுவித்தோரே சங்கைமடப்பளி என்றும் (இழிவுகேக்கி) சருகுமடப்பளியென்றும் பரவைவழக்கில் ஏறப்பட்டனர்போலும். பிற்காலம் "உலக்கைதேவந்த உளியபிடிபூண்"வாரூப் இராசகுலத் தருக்கூடலாம்

இழுக்குப்படவே, விழ்குடி உழவந்தாமும் மடப்பளியாரோடு சமனாகிபோடமையாது, இவர்களைத் தாழ்த்திப்பேசவுந் தலைப்பட்டனர். அந்நிய அரசர் ஆட்சியின்கீழே, பிரபுத்துவச் சிறப்புரிமைகள் இல்லாதுபோனகாலத்திலே, இனி காமெல்லாம் ஒத்தபுத்தியாய் வாழ்வதைபொழித்து "முத்திவந்த தீவார் பிந்திவந்த தீவாரை இகழ்ந்த"பான்மையாய் ஒருவ ரொருவரை யிகழாது சமாதானத்தைச் சுகிப்பதே தகுதியென்க.

உள்நாட்டுக்கலகம்

பாராசேசகான் தன்னை அரசாளவைத்தோர்பேரில் மிக விரியமுள்ளவனாயிருந்தனன் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். தன்னை ஊடாடிய பறங்கியருக்கெல்லாம் சன்மானங்கள் வழங்கியும் அன்னோர்க்கு இலகுவாய்ச் செவிகொடுத்தும்வருவான். இதனால் பறங்கியரும் இராச்சியத்துட் தம்மனம்போபடிபெயல்லாம் தாறுமாறுகள் விளைக்கத் தலைப்பட்டமை இயல்பே. இது முதலியாருக்கும் தலையாட்க்கும் போதாததாயிற்று. நாடெல்லாம் மனப்புழுக்கம் உண்டாயிற்று. படவே, முதலீமாருள் ஒருகட்சியார் பாராசேசகானைச் சிங்காசனத்தால் இழுத்துவிழுத்தித் தஞ்சாவூரிவிருந்த ஓர் அரசகுமாரனை அதிலேற்றச் சூழ்ச்சிசெய்தனர். சோனரும் வடக்கரோடு மறவருஞ்சேர்ந்த சேனையொன்று அரசகுமாரனை ஆதரிக்க முற்பட்டது. தஞ்சாவூர் நாயக்கனும் கண்டியரசனும் விமலதர்ம சூரியனும் அவன்பாரிசமாயினர். இச்செய்தி 1592-ம் ஆண்டு அகஸ்துமாதம் 4-ந் திகதி பாராசேசகான் செவிக்கேறவே, உடனே இதனை மன்னார்க் கற்பித்தானுக்குக் தெரிவித்தலும், இவன் தாமதமின்றி மணுவைல்தே அததாயிட் என்பவனது தலையெயின்கீழ் ஒரு முதலியாரைப் படைத்துணையோடு நல்லாருக்கனுப்பிவிட்டு, இரு போர்க்கப்பலும் ஏழு தோணிகளுக்கொண்ட கடற்படையொன்றை வினாந்து ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான்.

அத்தாயிட்டும் முதலியாரும் நல்லூரைச்சேருதலும் ஊர் முழுதும் அரசனுக்கெதிராய்க் கொதித்துக்கொண்டிருக்கக்கண்ம இவனைக் கரையூரில் அந்நாள் உருவாக்கிக்கொண்டுவந்த பறங்கித்தெருவில்போய் ஒதுக்கும்படி செய்தனர். அடுத்த நாள் அரசகுமாரன் தஞ்சாவூரினின்று புறப்பட்டுவிட்டானெனவும், பன்னிரண்டு தோணிகளோடும் போதிய வீரர்கள்

புத்தமப்பாரங்களைமும் வருகிறாணையும் செப்திபிறந்தது. பிறக்கவே, அத்தாயிட் இதுவரையில் ஆபத்தமாகியிருந்த மன்னூர்க் கப்பற்படையோடு அவனை எதிர்கொண்டுபோகத் தீவிரித்தான். பிறறைநாள அரசுகுமாரனின் கப்பற்ஜிரள் தலைமன்னுருக்கணித்தாய்த் தென்பட்டது. அத்தாயிட் காத்திருந்து வடக்கர் சரையிலிழங்கியும் இறங்காமுன்னரே அன்னுரை வளாற்சருவித் தொலைத்துவிட்டான். இறங்கியோடினோர் முதலியாரின்கையிற் சிக்கிக்கொண்டனர். அன்று 400 வடக்கர்மாள, 200 பேர் கைக்களாக்கப்பட்டார். இவருள் அரசுகுமாரனின் மனைவியும் ஒருத்தியாயினள். வெற்றியாளர் போரிற் கைக்கொண்ட திரவியங்களும் ஒட்டோலக்கமாய் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீண்டு அரசனை நல்லூர் அரண்மனையில் இருக்கவைத்தனர். ஏழு எட்டுத் தலையாரிமாரின் தலைகளை வெட்டிவிட்டதோடு இராச்சியம் மறுபடியும் அமரிக்கை அடைவதாயிற்று.

அரசனும் பறங்கியரும்

மேலாட்சியுரிமைபூண்டோரான போர்த்துக்கியர் இவ்வாறு அரசனுக்கு என்றும் சகாயராயிருந்தபோதிலும் இவன் அவர்மாட்டுக் களங்கமின்றிய மனதுபடைத்தவனாயிருந்தானி ல்லைப்போலும். ஒருகால் சிங்கள அரசனான விமலதாமசூரியனுக்கு இவன் சனுவாயிருக்கிறுனென்றும், வடகரையினின்றும் போர்வீரர்கள் யாசகரான யோகிவேஷத்தோடு தன் இராச்சியத்தினூடு கண்டிக்குப்போக இடங்கொடுக்கிறுனென்றும் கதை பரம்புவதாயிற்று. இப்படிற்றொழுக்கத்தைக் கேள்வியுற்ற மன்னூர்க் கற்பித்தானாகிய சிலவெஸ்தர்தெஅறேஸ் என்பவன் “சந்திராமக்” கப்பற்படைக் கற்பித்தான் சகிதமாய் இவனை விரட்டிக் கயற்றதலும், இவன் பல்லைக்காட்டிக் கொஞ்சி, வடகரையினின்றும் போர்வீரர்களொருவரும் கண்டிக்குப் போனூரில்லை, யோகிகளே யாசகத்தின்பொருட்டுச் சிவனொளிபாத யாத்திரைபோகின்றவர்களென்றுவகைசென்னுள், இதனால் பறங்கியர் சாந்திப்படாதமைகண்டு அன்னுரைத்திருத்தியாக்கும்பொருட்டுக் குறித்தயோகிகளில் 300 ப்பரை முதலியமர்கள்முலமாய்ப் பிடிப்பித்துப் பின்கட்டாய்ப் பிணித்துப் பறங்கி இல்கிதன் முன்னிலையில் இவர்களைக் காரைதீவிற் தொணியெற்றி வடகரைக்கு அனுப்புவித்தனன். யோகிகளும் அரசனைத் திட்டிச் சபித்துக்கொண்டு அக்கரைப்பட்டனர்.

பறங்கியரைச் சாந்தியாக்க எவ்வாறாக வருந்தியும் எம்மரசன் மீண்டும் மீண்டும் கலக்கத்துக்குள்ளானான். போர்த்துக்கேயக் குடிசுருக்கும் சுதேசநிலீஸ்தவர்களுக்கும் அரசன்: காலத்துக்குக் காலம் நிலம் புலங்களை அளிப்பதிலும் தன் தேசபரிபாலனவிஷயங்களிலும் தன்மனம்போலச் செய்யவிடாமன்னூர்க் கற்பித்தான் ஆகியேர் நெருக்கிடைபண்ண முயன்றனர். அரசன் கொடுக்கவேண்டிய 12000 “பார்தம்” எனும் திறைக்கணக்கிலும் சோலிசெய்யவலையினும் ஒருகால் அப்பன் னீராயிரத்துக்குப்பதிலாய்ப் பன்னிரு யானைகேட்பார். யானையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டபின் அம்மிருகங்களை வைத்துக் கொண்டே சாசையும் கேட்பார். இவையெல்லாம் சிழுத்தியோகஸ்தர்களின் திருவினையாடல்களே என்றறிந்த அரசன் பிரஜாசாவுக்கு நிருபடுமழுதி நீதநடைபெறச்செய்வான். உண்மையில் கீழ்நீதசமயத்திலுள்ளியதும் மிகத் திருத்தமுமான ஒரு சட்டத்தைக்கொண்டதாகிய போர்த்துக்கேய அரசன்று, அவ்வரசின்கீழ் இந்நாடுகளில் உத்தியோகம் வகித்துரின்ற குட்டிச்சாத்தான்களே பலகாலும் பல நெறிகேடுகளை இங்கு நிகழ்த்தலாயினர் என்பது நிச்சயம்.

பராசேசுகரனைச் சிறசில பறங்கி உத்தியோகஸ்தர்கள் பகைத்து இயிசித்தகாலையிலெல்லாம் அவனுக்கு உற திச்சுற்றமாயும் உற்ற நண்பராயும் விளங்கினோர். அப் பறங்கிதேசப் பிரான்சேஸ்குசபைக்குருமாராம். தான் அக்குருமாரில்கொண்ட ஆராயினால் தன் இராச்சியத்திலேயுமென்று அரண்பனையிலேயும் அன்னோர் தங்கள் போதகத்தொழிலை நடப்பிக்கத்தாராளமாய் இடங்கொடுத்தான். நல்லூரிலேய் அரண்மனைக் கணிதராக அன்னோர் “வெற்றிமாதா கோவில்” என்னும் தமது பிரதான ஆலயத்தை நிர்மாணிக்கும்பொருட்டுத் தானே போதிய நிலமும் செலவும் கொடுத்தான். வேறிடங்களிலும் கோயில், குருமனை ஆகியவற்றை உண்டாக்குதற்கு வேண்டிய உதவிகளும் குருமாரது சம்ரக்ஷணைக்கு அவசியமான தருமமும் அரசபாண்டரத்தினின்றே வழங்கப்பட்டன. அரசன் தானும் குருமாரது சத்தியவேதத்தைத் தழுவிக்கொள்ள ஆசித்தும் கோழைத்தனத்தால் ஊருக்கஞ்சி அதனை இயுதிலரையிலும் பின்பாட்டுக் கைவிட்டார்.

செந்தரிழ்வார்ச்சி

எதிர்மன்னசிக்க பராசேசுகரனை இவன்காலத்திலே அந்தகவிவிராகவன் எனும் இவசவல்லோன் யாழ்ப்பாணத்

தைத்தரிசித்து அரசனைப்பாடிப் பரிசில்பெற்றமையை முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ளோம். (16-ம் பக்கம்) இவ் வீரராகவன்காலம் இதற்கு முற்பட்டதாகக் கூடாதென்பது படிக்காசுப்புலவரின் ஆசிரியரும் இலக்கணவிளக்கஞ்செய்தவருமான வைத்தியசாத நாவலரை இவர் பாடியமைபாலும், 1685-ம் வருஷம்வரையும் அரசாண்ட சேதுபதியின்பேரில் "ஒருதுறைக்கோவை"செய்த அமிர்தவிசகவிராயர் இவர்காலத்தவர் என்னப்படுகின்றமைபாலும் பிறவற்றாலும் பெறப்படுகின்றது. தனிப்பாடற்றிரட்டிலே கவிவீரராவகளைப்புசுழ்ந்து பரரசேகரன் பாடியனவாகச் சொல்லப்படும் பாக்களின வரலாறு உண்மையாயின இவ்வரசனின் தமிழ்ப் பாண்டித்தியமும் போற்றப்படுவதாகும். (இடப்பெயர்வரலாறு 125-ம் பக்கங்காண்க)

காளிதாசகவியின் சமஸ்கிருத ரகுவம்சுதூலைத் தமிழில் இரகுவம்மிசம் என மொழிபெயர்த்துப்பாடிய அரசேகசரி (யசேகசரி) இப் பரரசேகரனின் தமபெண்ணப் போர்த்துக் கோசரிதம் கூறுகின்றது. அரசேகசரி (Harique Jara Pandara) யே போலும். இவனைத் தமிழ்ச்சரிதங்கள் பரரசேகரனின் மருகன் எனவழுத்தும். மருகனுயின் கொலையுண்ட புவிராசபண்டாரப்பரரசேகரனே இவன் மாதுலனாகலாம். வைபவமாலையே தன் அறிபாமைக்கிணங்க 1478-ம் ஆண்டில் அரியாசனம் ஏறிய 6-ம் பரரசேகரனை இவன் மாமனாகி வழுவுற்றது. இவன் இரகுவம்மிசம் பாடியது நாயன்மார்கட்டுக் குளத்தருகில் அமைந்த ஓர் மேல்வீட்டிலிருந்தாம் எனவும், அது இவன் வாலவயதிலாமெனவும் ஐதிகம் கூறும். (செந்தமிழ் VII 3) இளவயதிலாயின் புவிராசபண்டாரம் உரியையின்றி அரசாண்டகாலத்திற்குள் அந்தூல் அரக்கேறியிருக்கற்பாலது. தன்னைப்பாடத் துண்டிவிட்டவனென ஊலாசரியர் கூறுகின்ற அரசன் (பாயிரம் 8, 9) இவனே யுமாகலாம். இவனுயின் அந்தக் கவிவீரராவமுதலியாரை ஆதரித்தபுகழும் இவனுடையதேயாகலாம். "அரசேகசரிவளவு" என நல்லூரிலுள்ளதே இராசபுலவனின் வாசன்தரணமுமாகலாம். நீர்வேலியிலுள்ள "அரசேகசரிப்பிள்ளையார்" கோயிலின் பெயர்க்கும் இவன் காரணனேயோ?

பதினான்றாம் அதிகாரம் முடிந்தும்.

பதினான்றாம் அதிகாரம்.

சங்கிலி குமாரனின் தவறுகள்
1616—1620

எட்டாம் பரரசேகரன் இருபத்தைந்து வருடம் அரசாண்டு 1616-ம் வருடம் இவ்வுலகவாழ்வையொருவினன். மாணப்படுக்கையிலே சவலைக்குழந்தையாகிப தன் ஏகரூபாணைத் தமயனாகும் அரசேகசரி பண்டாரத்தின் கையில ஒப்பித்து அச்சிறுவன் வயதுடையவனாகும்வரை இராச்சியபாரத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளுமாறு பிரார்த்தித்திருந்தான். அரசேகசரி பரிபாலகனாய் அரசாளுதற்கு கோவைப்பிரதீபராசரின் அங்கீகாரத்தை எதிர்பார்த்திருக்கும்வேளை, சங்கிலிகுமாரன் அந்தப்பதவியைத் தானே அடைந்துகொள்ளும்படி சூழ்ச்சியெய்யலாயினான். இச்சூழ்ச்சியிற் சேர்ந்தாருள் கொலையுண்ட புவிராசபண்டாரத்தின் மகனுமொருவன். நடக்கப்போகின்ற சதியானத்தைச்சுட்டி அரசேகசரியும் Peleleya Pandara எனும் அவன்சகோதரனும் அறிந்திருந்தபேர்திலும் அகனைக்காததிரமான கருமமாய் எண்ணினூரில்லை. ஒருநாள் நடுப்பகல், பெரிய Migapule எனும் ஆராய்ச்சியில்வருட, அரசேகசரி சயனத்தில் சரிந்துகொண்டிருக்கையில், சங்கிலி ஆளுப்பிய கொலைஞர்கள் திடீரென அரசன்மனைப்புக்குத்து இருவரையும் உயிர்போக்கி கதவுகளையும் அகலத் திறந்தவிட்டனர். விடவே, சங்கிலி தன் கூட்டாளிகளோடு அரசன்மனையைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அங்கிருந்த இராசகுமாரர்களை யெல்லாம் வாளுக்கிரையாக்கவும் அவர்கள் வாசன்தரணங்களை எரியூட்டி அழித்துவிடவும் கட்டளையிட்டனர். அவன் மைத்துனான Leucu குமாரன் என்பவனும் முன்னுறித்த புவிராசபண்டாரத்தின் மகனுமே கொல்லாமற் காக்கப்பட்டார்.

இவற்றைக்கண்ட பிரசைகள் கொந்தளித்து சங்கிலியை எவ்வாற்றாலும் கொன்று தொலைக்கவும் அவன் மைத்துனனைப் பரிபாலகனாக்கவுஞ் சபய பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். கொலையுண்ட Migapule ஆராய்ச்சியின் மகனான சின்ன Migapule அரசன்மனைவாயிலில் கின்றுக்கொண்ட, சங்கிலி, மனைக்கொண்டமட்டுமே வைத்துவிட்டபுகழும் அவனைக்கொன்ற கருவகுலையினர் வைத்துப் பார்த்தான். மகாதந்திரியாகிய சங்

கிலி அரண்மனைக்குட் பதுங்கிக்கொண்டமைமால் ஒன்றும் பலியாமைமையக்கண்டு, ஆராய்ச்சிமகன் இராசகுமாரத்திகள் சிலரையும் தன் பரிசுமர்க்கிக்கொண்டு மன்னருடைய விவரத்து போர்த்துக்கேயரைச் சரணடைந்து, அங்கு குருமாரை வசியம்பண்ணி தொல்லூயில் எனும் நாமதேயத் தாடு ஞானஸ்ரீனமும்பெற்றுக்கொண்டான். இவையெல்லாம் இவனது கபடநாடகமே என்ப் பின்னர்க்காண்போம்.

வேறு பல கொடுமைகள்

நல்லூரிலே பிரசைகள் அவ்வளவில் அமர்ந்திருந்தனர். சங்கிலி தனக்கு லபித்த அதிஷ்டத்துக்காகத் தோத்திரஞ்செய்யுமாறு ஓர் ஆலயத்துக்குச் செல்ல வெளிப்படுகையில் இவன் பிராணசினேகிதனான Andayna (ஆண்டையினர்?) அமரக்கோன் முதலியார் என்பவன்: இன்னும் ஒருபுலி அரண்மனையிலிருக்கவிட்டு வெளிப்படலாமோ எனக் கூறினான். அவன் குறித்தது சங்கிலியின் மைத்துனையாம். உடனே சங்கிலி உள்ளபுகுத்து Leucu குமாரனின் கண்ணைப் பிடுங்கிவிட்டான். அதுமட்டுமேயே பழி அஞ்சாத அப் பாதகன் சகல முதலிமார்களையும் அரசரிமையுண்ட சிறுவனையும்கூட திருமுலமாக்கத்தேடியும் ஏதோ தேவசங்கற்பத்தால் மறுபடி வேறெண்ணங்கொண்டிட்டான். ஆயின் இரண்டொருமாதஞ்செல்லுமுன் தொல்லூயிசின் மாமனும் எலவே கிறீஸ்தவனாகி தோப்பேருப்பற்றன்கோர் எனும் நாமமயுண்டிருந்தவனுபான Branco முதலி சங்கிலியின் சூழ்ச்சிடால் மாண்டான் பின்னொருநாள் சங்கிலி பல முதலிமாரையும் தலை யாரிகளையும் யாழ்ப்பாண ஓர் கொண்டாட்டத்துக்கென அழைத்து உபசரிப்பவன்போற்காட்டி, அத்துணைப்பெரையும் சதிமாமையக் கொல்லுவித்தான். இவ்வாறான பரமசண்டாளனின் கொடுமைகள் எம்மரசு சமூலமாய்ப் பிறர்க்கப்படுதற்குக் காரணமாயினமையும் ஆச்சரிமயன்றே.

1616-ம் ஆண்டு ஆளுவதுமாதக் கடைக்கூறுயிற்று. அப்போதுதான் மேபாசம் 13-க் கிகதி பிரதிராசா சூப்பயிட்டனாய்பிய அனுமதியும் வந்துசேர்ந்தது. அவ்வனுமதியிலடங்கிய சிபந்திகளானவற்று: யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒரு புது அரணை வைக்குமுன் காலஞ்சென்று இராச்சியபதி அவ்விஷ

யமாகச்செய்திருக்கக்கூடிய மரணசாதனம் வெளிப்படவேண்டும் என்பது. இச்சாதனத்தைத்தேடிக்கண்டுகொள்ளுமாறு மன்னரிலிருந்து யுவான்தருஸ் சிறம் எனும் ஓர் காரியதரிசி நல்லூருக்கு அனுப்பப்பட்டான். இவன் அரண்மனையிலே Compada Raja, Branco, Chula Elegara, Tanavala, Puvinga Cinga, Alaguem, Chilva Nay எனும் பெயருள்ள முதலிமாரையும் அமரதுங்க ஆராய்ச்சியையும் ஒருங்குகூட்டி, சங்கிலியை முன்விட்டு விளங்கி, இவன் தஞ்சிய அரசனின் மரணசாதனத்தைக்காட்டாவிடில் இராசதுரோஜியாய் மதிக்கப்படுவான்எனக்கூறிப் பயமுறுத்தினான். சங்கிலி, அரசன் மரணசாதனம் ஒன்றும் எழுதவில்லையென சத்தியத்தோடு வாதித்து, தான் பிரதிராசாவின் அனுமதியிலடங்கிய மற்றச் சகல நிபந்தனைகளையும் கைக்கொள்ளச் சம்மதிக்காரானமென உறுதிமொழிகூறவே, இவ்வாறு சங்கத்தவர்களுயுங்கூறிக் கைச்சாத்திடச்செய்துகொண்டு காரியதரிசி மன்னருக்குமீண்டான்.

இதற்குப்பின் சங்கிலி போர்த்துக்கேயருக்குச் செய்த ஒரு உபகாரம் அவனுக்கு நல்லயோகத்தைக் கொண்டுவரலாயிற்று. அநெப்படிபெனில், தென்னிலங்கையில் பறங்கியரசுக்கு மாறியெழுந்த ஒரு சிற்றரசன் தஞ்சாவூர் நாயக்கனோடு போர் ஐக்கியப் பொருத்தனை செய்யப்போகின்றவனைச் சங்கிலி தன்சேனையில் ஓர்ஆயிரவரை அனுப்பி மறித்தடக்கித்திருப்பிவிட்டான். இதனையறிந்த மன்னார்க் கற்பித்தான் உளம்பூரித்து, உடனே பிரான்சீஸ்குசபைக் குரவர்களும் அரசு உத்தியோகஸ்தர்களுக்கூடிய ஒரு சங்கத்திலே சங்கிலியை, பிரதிராசாவின் உத்தரவு வரும்வரையில், தேசாதிபதியாகத் தெரிந்து ஏற்படுத்தினன். அடுத்தநாள் நல்லூரிலே முதலிமாருக்கும் குடிசுக்கும்முன் சங்கிலியே தற்போதைக்குத் தேசாதிபதியாம் என வெளியிடப்பட்டது. அவ்வேளை தேசாதிபதியின் கடமைகளும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன. அவை, சத்தியவேதம் பாம்புதலிற் தடைசெய்யாதிருந்தல், இராச்சியத்தினூடு யோகிகளும் வடக்கரும் பயணஞ்செய்ய ஒட்டாது தமித்தல், அதில் “கரையாத” தலைவன் எவ்விதத்திலாவது கலந்துகொள்ளாமலும் சேனகர் இடங்கோலாமலும் காத்துக்கொள்ளுதல், அரசினங்குமாரனை முதலிமாரோடுகூடியபாதுகாத்தல், 1591-ம் ஆண்டு பூர்த்தாடு பண்ணிய நிபந்தனைகளின்படி ஒழுகுதல் என்பனவாம்.

புதுக்குழப்பங்கள்

கோவையிலுள்ள மெலதிகாரிகள் சங்கிலியின் அக்கிரமங்களின் திடீர்தம் அவனைத் தண்டிக்கவேண்டியமைபை உணர்ந்து, அப்போதைக்கு இராச்சியத்தில் மீண்டும் நெருப்பையுட்கடக்கந்தையர் கொண்டுவர விரும்பாது காரியங்களை இருந்தபடியே விட்டு விடலானார். யாழ்ப்பாணப் பிரசைகளே சற்றுக்குள் பெருகிக் கொடுத்தவேண்டிய நியாயங்கள் காணப்பட்டன. சங்கிலி தன் சீக்கரநி மகனொலவளை அரசரிமைக்காரனைப் பாளித்துவந்தனன், பராசசேகரனின் சின்னப் புத்திரையுமே எவ்விடமும் காணவில்லை. ஆதலால் குழந்தை அரசனை அப்பாதிகள் வதைத்துவிட்டனவே எனச் சமுசயம் பிறந்தது. ஆகவே ஆயுதபாணிகளான பெருஞ் சனக்குப்பலொன்று அரண்மனையை மொய்த்துப்பிடித்துச் சங்கிலியை வெளியேவரக் கூவிக்கொண்டிருந்தது. அவனும் பயக்கிரந்தனாய் ஓர் சாளரத்தினூடாய்த் தலையை நீட்டுதலும், சனங்கள் அவன் தேசாதிபதியாரிருந்து அளவிரும்பின் அரசினை குழந்தையைத் தங்கன்வரம் ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்றும், இராசகுமாரனைக்கொன்ற பாதகர்களைக் கையளித்துவிடவேண்டுமென்றும், தான் வைத்திருந்த தேவடியானைத் தூத்திவிட்டு முந்திய அரசனின் இராணிகளால் ஒருத்தியை வதுவை அயரவேண்டுமென்றுங் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு நின்றனர். சங்கிலி யாதுஞ்செய்ய அறியாமற் கெழுமண்டினவாய்ச் சனங்களைத் தலைகுனிந்து வணங்கினதோடமையாது, இராசகுழந்தையைப் துரிதமாய்த் தூக்கிக்கொண்டுவந்து உயர்த்திக் காட்டினன், காட்டவே சனங்கள் தங்கள் சின்ன அரசனின் முன் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து பணிந்தனர். ஆயின் சங்கிலி கொலைக்காரரைச் சனங்களுக்குக் கையளியாமல் கொல்லைப் புறத்தால் ஒழித்ததாட்ச செய்துவிட்டான். இதனையுணர்ந்த குப்பலாஷ்டா படலைகளை முரித்துக்கொண்டு அரண்மனையுட்புருந்து ஆங்கு Leucu குமாரனின் கண்ணைத் தோண்டிவித்த ஆணை யினர் (?) அமரக்கோன்மட்டும் இருக்கக்கண்டு, இவனைப்பிடித்துக் கழத்தில் கயிறுமாட்டித் தருளினம் கொறகொறவென்றிழுத்துக் கொன்று பழிவாங்கினர்.

சலகத்தில் முதலிமாரே தலைமையாய்தின்றமையால் அதனையமர்த்துச் சங்கிலி கால் ஆற்றாமற்போயிற்று. மன்றாக்க் கற்பித்தானும் தனது நீதிபதி ஒருவனையனுப்பி முதலிமாரைப் பயமுறுத்தியும் அன்னை அமரிக் கையானூரில்லை. குருமாரும்

இரண்டுமொசமாய்ப் புத்திபுகட்டிச் சமாதானம்பண்ணப் பார்த்தும் பயனின்றியதாயிற்று. ஈற்றில் சங்கிலி வலோற்காரத்தால் சித்தி அடையலாமென எண்ணி முதலிமாரைச் சிறைப்படுத்திச் சிலரை அனுப்பினன். ஆயின் முதலிமார் சண்டையிற் கைவந்தாரான "கரையா"ரைத்துணைக்கொண்டு தம்மைப் பிடிக்கவந்தோரையும் வசமாக்கிப்பின் ஆயுதபாணிகளாய் அரண்மனையைக்கொக்கி நடந்தனர். சங்கிலி தனக்கு அபாயம் வந்ததெனக்கண்டு தன் வீட்டாரோடும் தப்பியோடி வலுத்துறையைச் (?) சேர்ந்து அவருந்து கோடிக்கரையை அடைய ஆயத்தகப்படுகையில் முன்சொல்லிய போர்த்துக்கேய நீதிபதி அவனைமறித்துக் குருமாருடைய கோயில்வளவில் தங்கும்படி செய்தனன். இங்கு அவன் 5000 பேரைச் சேர்த்து சஞ்சவாம்வவுத்திலுதர எனுர் ஆலயத்தையே அரணுக்கிக்கொண்டிருந்தனன். இதற்கிடையில் முதலிமார் புவிராசபண்டாசத்தின் பெறாமகனே மருமகனே ஒருவனை இராச்சியத்தைக்கைப்பற்றவருமாறு அழைக்கிருந்தனர். (இவன் வடகரையில் இருந்தான் போலும்.) சங்கிலியும் தஞ்சாவூர் நாயக்கனுக்கு அளனுப்பித் துணைப்படையொன்றை அளனுப்பித்துக்கொண்டு முதலிமாரோடு போருக்கெழுந்தனன். வடக்கரையே வீராசகக்கொண்ட தஞ்சாவூர்ப்படையானது Varana Gulata (வருணகுலத்தான்?) எனும் "கரையார்" தலைவன்கீழ் போராடிற்று. அப்போரில் முதலிமார் அபசெயப்படவே தலகம் ஒருவாறு அடங்கிற்று.

"பிலிப்பினென் னும் பறங்கி"

சங்கிலி தஞ்சாவூரிலிருந்து துணைப்பலம் வருவித்ததும் முக்கியமாய் "வருணகுலத்தான்" எனும் தங்கள் சத்துருவையே சேனாயகமாக்கியதும் போர்த்துக்கேயருக்குப் போறுக்கொணப் புழுக்கத்தைத்தந்தது. அத்துடன் தங்களுக்குமாரூபக்கண்டி அரசனுக்கு உதவி செய்கிறானெனவும், திறை கொடுக்கவேண்டிய யானைகளைக் கொடாது பறங்கிக் கீழிடத்தியோகவந்தர்களுக்குப் பச்சைகட்டித் தப்பிக்கொள்ளுகின்றன எனவும் அறிந்தனர். இவ்வையுரவுகளின்மீறித்தமே சங்கிலியின் தேசாதிபதித்துவமும் இதுவரையில் பிரதிராசாவால் அக்கீகரிப்பாதிருந்தது.

அப்பால் போர்த்துக்கேயர் சியக்கிடாமல் தம் அனுவலை நிறைவேற்றினர். கொழும்பின் கற்பித்தான் மேர் ஆகிய

கொன்ஸ்தந்தீனு தெசாஇரொறொஞ்ஞா என்பவன் திடீரென பிளிப்தெலிவேறு எனும் வீரசூரத் தளபதியை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பலாசினான். இப்படையேறத்துக்குக் காரணம் ஊறுத்துறைக் கரைகளைச் சூறையாடிக்கொண்டு திரிந்த சோனகக் கொள்ளைக்காரரைச் சிட்டுப்பதும், யாழ்ப்பாணராச்சியத்தால் வரவேண்டிய மூன்றுவருடத் திறையை அறவிடுவதுமே என்று சொல்லப்பட்டபோதிலும், உள்ளபடி சங்கிலி குமாரன் திறைகொடாது எதிர்ப்பின் அவனைக் கொன்று அரசை அப்பிக்கொள்வதே பறங்கியரின் நோக்கமாயிற்று. ஒலிவேறு மூன்று போர்த்துக்கேய கொம்பனிகளோடும், 500 சிங்களவீரர்களோடும் கரைமார்த்தமாய் வழிகொண்டு தலைணீரில்லாது வரண்ட நாடுகளினூடு வெகு கஷ்டங்களோடு துரிதமாய்நடந்து பூநரிபையடைந்தான். அங்குசின்றும் சங்கிலி குமாரனுக்குச் செய்தியனுப்ப இவன் தளபதிக்குத் தன் சுபசோபனங்களைக்கூறி ஓர் மரக்கலத்தை அங்குப்போக்கினான். பின்பு மாதாகோயில் என்ற இடத்தில் (தற்போதள்ள யாழ்ப்பாணக்கோட்டைப் பிரதேசத்தில்) இருந்த போர்த்துக்கேய குடிகள் அனுப்பிய தோணிகளில் சேனைமுழுதும் இக்கரைப்பட எட்டுளாள்சென்றது. அப்பால் ஒலிவேறு காரைதீவுசென்று கொள்ளைக்காரரைப்பற்றிய அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டுவந்து பிராஸ்கிள்கசபைக் குருமாரின் முதலாளியுலமாய் சங்கிலியிடம் திறைகேட்பித்தலும், இவன் இறுப்பேன் இறுப்பேனென்றுசொல்லிக் காலதாமதம்பண்ணக்கண்டு மீண்டுமொருமுறை கேட்டனுப்பச் சங்கிலி தன்னிடம் 5000 பார்டம் நாணயமட்டும் அப்போது உண்டென்றும் தளபதி திரும்பி பூநரிக்கப்பாற்போவதற்கிடையில் திறைமுழுவகையும் தீர்த்துப்போடுவதென்றும் போக்குகியாயஞ் சொல்லியனுப்பினான்.

ஆதலால் ஒலிவேறு போருக்காயத்தமாகி வண்ணார்பண்ணையிலுள்ள பணக்கடலருகில் தமிழ்ச்சேனை சன்னத்தமாயிருப்பதையறிந்து அதனைச் சருவப் புறப்பட்டான். போர்த்துக்கேய முன்னணி சமீபிக்கவே தமிழர் இருமுறை தப்பாக்கிப்பிரயோகஞ்செய்தனர். மூன்றும்முறை குண்டுமாரிபொழியுமுன் பறங்கியுடை தீரமாய் எதிர்கொண்டு கைகலக்கவே தமிழர் சின்னாபின்னமாய் முதுகிடத் தலைப்பட்டார். விழ்ந்து உயிர் துறந்தார் அநேகர்; போராயுதங்களைப் பறங்கியர் கைக்கொள்ளவிட்டிட்டு ஒடித்தப்பினார் அநேகர். ஆயின் சற்றுநே

ரத்துக்குள் “கரைவாரத்தலைவன்” 20,000 வீரர்கொண்ட தமிழ்ப்படையோடு வெளிப்பட்டுக் கொடுஞ்சமரடியும் பறங்கியரே செய்பேரிகை முழக்கினார். நூறு தலைகளுக்குமேல் வெட்டுண்டு உருளத் தமிழர் தெறிகெட்டு வந்தவழிநோக்கி விரைந்தோடினர். சத்துருக்கள் பிந்தெர்டீர்ந்து ஓடியும் அன்னோரைத் தூர்த்து முறிவடிக்கக் கூடாததாயிற்று. அதெவ்வளவுமெனில் தமிழர் செருப்பணிந்தகாலினர், பேரர்க்களம் நிறையப் பரப்பியிருந்த பெரியமுட்களின்மேல் வருத்தமின்றியோடிச்செல்ல, வெறுங்காலோடு பொருதிய பறங்கியரோ கால்பாவி முன்னேறமாட்டாது வருந்தினர். இதற்கிடையில் சங்கிலி குமாரன் வடகரைக்கு ஒளித்தீதாடத் தோணியெயிறியவன் எதிர்காற்றால் எத்துண்டு பருத்தித்துறைபைச்சேர்ந்து, மறுகளே வேறுதோணிபிடித்துப் பயணமாயினான். இதனைக்கொள்வியுற்ற ஒலிவேறு துரிதமாய் ஓடும் மூன்று மரக்கலங்களை ஆயத்தப்படுத்தி அவனைத்தொடரச்செய்தனன். இவைசங்கிலியையும் அவனோடிருந்த இராசாத்திமார், இராசகுமாரர் குமாரிகளையும், பணிவிடைகாரரையும் குடாக்கடலில்லீபாய்ப்பிடித்துச் சிறைப்படுத்தினர். வெற்றியாளர்கள் சங்கிலியிடம் 8000 பதக்கநாணயங்களிருக்கக்கண்டு ஆனந்தமடைந்தனர். பணத்தையப்பிக்கொண்டது போதாதென்று கண்ணில்லாதவனான Leucu குமாரன் போட்டிருந்த காதணிகளைப் பிடுக்கியெடுக்கையில் அவன் காதுகளையும் கிழித்துவிட்டனர். இவ்வாவேச ஒழுக்கத்தையும் இராசஸ்திரிகளுக்குடந்த அவமரியாதையை யுங்கண்ட சங்கிலி தன்காதுசனும் அறுந்துபோகாதபடிக்குக் கடுக்கன்களைக் கழற்றிக்கொடுத்துவிட்டான், அப்பால் சிறைப்பட்டோரொல்லாம் யாழ்ப்பாணத்துக்குக்கொண்டுவரப்பட்டு, சங்கிலி நல்லூரில் மறியலிடப்பட்டான். இராசஸ்திரிகளும் குமாரர்களும் கல்லூரியிலும் கோவிலிலும் குருமாரது ஆதரவிலவைக்கப்பட்டனர். ஏனையோர் தூக்கிக்கொல்லப்பட்டார்.

சங்கிலிகுமாரனின் கதி

இனி மேற்செல்லுமன் சங்கிலிமே ரனின்கதையைத் தெரிவிப்பாம். இவன் கன்பனைவிபோடும்கூடக் கோவைக்கனுப்பப்பட்டான். அங்கு சிரச்சேதமடையத்தீர்வையாயிற்று, ஆயின் மறியலி நக்கையில் இவன் முழுதும் மணம்மாறி தன் ஆத்தமத்தின் சித்தியகதியைநினைப்பவனாகிச் சத்தியவேதத்திற் சேர்ந்

தொள்ள ஆசிரிதான், மனைவியும் அவ்வாறே வீறும்பினன். இந்நவருக்கும் கோவையின் அதிமேற்றிராணியார் ஞானப் பிதாவாய் நிற்க, இராசமரியாதைகளோடு ஞானத்தினை நெருக்கிப்பட்டது. சங்கிலிக்கு தொம்பிலிப்பு என்றும், மனைவிக்கு தோனாமிகரிதா என்றும் பெயராயிற்று. பின்பு பரணத்தீர்ப்பு நிறைவேற்ற நினைவரவே சங்கிலி அகத்தீர்ப்பை மனச்சார்தியாடு ஏற்றுக்கொள்ளுகொடுப்பினான். அலுப்பாசுதியின் முற்றவெளிக்கு அவனை இட்டுக்கொண்டு போய்ப்போது பிராஞ்சைகசபைச் சந்தியாசிகள் பலர் உடன்கொண்டனர். கொலைக்களம் முழுதும் துக்கத்தக்கடையாளமான கறுப்புத்தக்கிசாற் பொதிந்திருந்தது. அதன்நிலில் ஓர் உம்பளம் ஈரித்து சிவப்பு வில்லுர்திப்பட்டுத் தலைபணையான்று போட்டிருந்தது. குற்றத்தினுக்காகக் கொல்லும்போதும் கொலைப்படுகிறவரின் இராசருலத்தக்கிற மரியாதையைச் செய்யப் போர்த்துக்கேயர் தவறினாலில்லை. அப்பால் சிற்றிகாய்ப்புமுன் வழக்கம்போல் கைகளைக் கட்டச் சங்கிலி சம்மதியாமல்; யான் என்பாவங்களுக்காக மரிக்கின்றேனானதுனால் என்மனமொப்பிக்கொண்டேன் என்றான். பின்மேயுள்ள ஓர் திருநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே யாழ்ப்பாணத்தைக் கடைசியாய் ஆண்ட எம் அரசுதோன் பலின் சிரம் விழுந்தது. சங்கிலி ஓரே பெரு தயவைக் கேட்டிருந்தான். அதாவது தகதேசத்திற்குப் பிரான்சைகசபையாரின் உடுப் பட்டிச் சேமஞ்செய்யவேண்டுமென்பது. அவ்வாறே சந்தியாசிகள் மிருத்த சரீரத்துக்குத் தம்சபையின் அங்குகளை அணிவித்து இராச வைபவங்கள்ளாடு ஊர்வலஞ்செய்து தங்கள் சுவக்காலையில் பிரேதசேமஞ் செய்தனர். (Queiroz p. 562)

சங்கிலியின் மனைவியான தோனாமிகரிதா மனந்திருப்பினுக்குரிய ஒ ம-த்தினில் உட்பட்டு அங்கு "பழங்கிழிஸ்தவர்களும் நானும்படியான உத்தம கிரீஸ்த சீவியமுள்ளவளாய் விளங்கினா." (Far. y Sousa)

பதினாறாம் அதிகாரம் முற்றும்.

பதினாறாம் அதிகாரம்

பயனில்லாப் போராட்டங்கள்

1620—1624.

பிலிப்தெ ஒலிவேறு யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைப்போர்த்துக்கால் மன்னவனுக் காக்கிவிட்டதாக மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், 1620-ம் ஆண்டுத் தபசுகாலத் தொடக்கத்தில் "கரையார்த்தலைவன்" மீட்டும் ஒருகால் வெற்றிமாதா ஆலயத்தின்முன் திடீரெனத் தோற்றினான். இவன் தஞ்சாவூரிலிருந்தும் ஒரு பெய்த்திசேனையை இரகசியமாய் இட்டுக்கொண்டு வந்து "இராச்சியத்திலெல்லாம் அதிகம் போரடும் குணமுள்ளோரான" மீன்பிடிக்காரர் சேரியில் பதிவிருந்து போர்த்துக்கேயருடைய அரண்களுள் ஒன்றாய் அந்நாளில் விளங்கிய அவ்வாலயத்தைத் தாக்க அதிகாரைபிற்புறப்பட்டான். முன்னணியில் ஒருவீரன் வரணச்சுழற்றிக்கொண்டு சத்துருக்களை எதிர்ப்பேசி வந்தவனைப் போர்த்துக்கேயர் கைப்பற்றி அவன் சிரசைக்கொய்து ஆலயத்தின் புறமதிலில் உயர்த் தொங்கவைத்தனர். இதைக்கண்ட தஞ்சாவூர்ச்சேனை ஒருபுசு மிருபுசுமகி வெகுண்டு ஆலயத்தைமுற்றிக் கொடும்போர் நிகழ்த்துகலும்; உள்ளிருந்தோரான இருபது போர்த்துக்கேயரும் இடையில் ஆலயத்தின் கொலைப்புறத்தால் உன்றுழைந்தவந்த ட்டணவாசிகள் சிலருமாய் காலதொட்டக்கம் மத்தியானவகையில் முற்றுக்கையிடும் சேனையைத் தாக்கி அன்றினாருட் பலரைத் தொலைத்துவிடவே "கரையார்த்தலைவன்" இனிபற்றற்றெவறுகண்டு ஒதுங்கிப்போயினான்.

புறநாட்டகால தமிழ்ச்சேனையல்லவார்க்கையிலை (கந்தசுவாமிகோயில்போலும்) அரண்செய்துகொண்டிருந்த ஒலிவேறுவைக் காத்திராப்பிரகாரம் சருவத் தலைப்பட்டது. உள்ளிருந்தோர் முப்பதுபேர்மட்டுமேயாயினும், இவ்வீரர், எசுற்றெட்டும் போலக் கோயிலைவளைந்து மொய்க்கத்தொடங்கிய தமிழர் முன்னேற முன்னேற ஒவ்வொருவரியையுஞ் சுட்டு வீழ்த்திக்கொண்டிருந்தனர். நெடுங்கியாலமாய் இவ்வாறு போர்ச்சுழைந்து கொண்டிருக்க ஒலிவேறு கோயிலின் வாயிலைத்திறந்து வெளியேறிப் போர்தொடுக்குமாறு தன் வீரர்களை ஆக்கியாபித்தான். பறங்கியர் போர்முரசுமுழக்கி வாயிலைத்திறக்கவே தமிழரும் தவில்களைச் சப்தித்துக்கொண்டு வாயிலைநோக்கி ஓடி

வந்து குவிந்தனர். இதுவே பறங்கியருக்கு வாய்ப்பான சமய மாயிற்று. அன்றே வெளிப்படாமல் உள்நின்றுகொண்டு சன தீராளின்மேல் ஊழித்தீயென்ன நெருப்பையுள் குண்டையுஞ் சொரிந்த விட்டனர். விடவே துழப்புத்தீரர்கள் பெருங்கி விழுவதுபோல தமிழர் எரிந்துகரிந்துவிழ்ந்தனர். எஞ்சியதமிழ்ச்சேனை போர்க்களமெல்லாம் இரத்தவள்ளமும் சுவக்கு வியலுமாய்ப் பயங்கரகாட்சிதரவிட்டு ஐந்துமணியளவில் ஓட்டம் பிடித்தது.

தொம்லூயிசின் தோல்வி

அப்பால் Migapule என்பவன், மன்னூரில் போர்த்துக் கேயரைச் சரணடைந்து தொம்லூயிஸ் எனத் தீட்சா அபிதா னம்பெற்றவன் தஞ்சாவூர் நாயக்கனிடம் சென்று தான் நல் லூரிலிருந்துகொண்டு ஏகிய இருவர் இராசகுமாரிகளையும் அன்றோரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு, அவன்போல யாழ்ப்பாணத்தை வென்று கைப்பற்றுதற்கு அவன்பால் கேம் நாயக்க எனும் தளபதியையும் தானைகளையும் இட்டுக்கொண்டு வந்தான் (கேம்நாயக்க, செம்நாயக்க “கரையாத்தலைவன்” வருணகுலத்தான் எனும் இவையெல்லாம் ஒருவனையே குறிக்கின்றனபோலும்) பின் தோணிகள் ஒருபகுதியைத் தொண்டமனற்றிலிறக்கிவிட்டு மீண்டும் ஓர் அங்கத்தைக் கொண்டு வரப்போயின. இதற்கிடையில் தஞ்சாவூர் வீரர்கள் நல்லூர்க் கோயிலின் போர்த்துக்கேய காவற்சேனையை முற்றுக்கை போட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ஆயின் போர்த்துக்கேயருக்கு நல்லகிஷ்டமாய் கொளும்பிலிருந்தும் அனுப்பப்பட்ட உப பலமொன்று அப்போதே யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்து தஞ்சாவூரின் தாக்குதல்களை வென்று இடம்பாமல் நிலைபெறு தற்கு உதவியாயிற்று. ஒருநாள் மாதாகோவிலின் அரணில் பறங்கியர் நடுப்பகல் நித்திரைசெய்யும் அமயம்பார்த்து, தஞ்சாவூரார் கொல்லிப்புற எயிலால் ஏறி தாங்கள் கொண்டுவந்திருந்த வைக்கோலால் காவற்கொட்டிலை எரியூட்ட எத்தனித்தபோது அங்கிருந்த காவலாளர் இவர்கள்மீல் வெடிமூட்டுப்பாணிகளைக் கொளுத்திக் கவிழ்த்துத் தூத்தி ஓட்டிவிட்டனர்.

இவ்வாறாய் நல்லூரிலும் பண்ணைத்துறையிலும் பறங்கியர்கள் ஒவ்வோர் அரணத்தில் அடைபட்டவாறாய்ப் பொரு திக்கொண்டிருப்ப தஞ்சாவூர்த்தனங்கள் வலியிழுத்துக்கொண்டு வருதலையறிந்த கொளுப்புக் கற்பித்தான்மோர் நான்கு

கொம்பனி வீரரோடும் 500 லஸ்கறின்களோடும் லூயிஸ் தெயிக்சேறா எனும் ஓர் தளபதியை ஒலிவேறுவுக்கு உபபலமாய் அனுப்பிவைக்கனன். இவன் கரைமார்க்கமாய் விரைந்துவர அங்கிரே கோரியல்லீலா என்னும் வேறொரு தளபதி கடல் மார்க்கமாய்க் கடுகிக்கொண்டிருந்தான். தெயிக்சேறா வரும் வழியில் யாழ்ப்பாணத்துப் பறங்கியரெல்லாம் வரளுக்கிரையாரூர் எனும் வதந்திப்பொன்று பிறந்தது. இதனைச்செவிமடுத்த தளபதி இனி யாழ்ப்பாணத்தகாரை வேறுவகையில் அடக்குவது கூடாதெனவுன்னி வழியிலெதிர்த்த ஆடவர்களை மரங்களைப்போற் பிளந்தும், கைப்பிள்ளையோடிருந்த ஸ்திரீகளின் உதரத்தைக்கீன்று பிள்ளையை அதிற் திணித்தும் வரலினூற் சொல்லொணாப் பயங்கர நீஷ்டரங்களைச் செய்துகொண்டு வழி நடந்தான். இவற்றைக் கேள்வியுற்றுத் திகிலடிபட்ட யாழ்ப்பாணிகள் தெயிக்சேறா தடையின்றி ஒலிவேறுவின் அரணம்மட்டும் வர விட்டுவிட்டனர்.

இரண்டுநாட்சென்று ஒலிவேறுவும் தெயிக்சேறாவும் புறம்போந்து தஞ்சாவூர்ச்சேனையை ஓர் குளத்தருகிற் பாளைபயிட்டு ரூப்பக்கண்டு பொருது எளிதில் வெற்றியாளராய்த் திகழ்ந்தனர்.

வேறொரு இராசகுமாரன்

இவ்வாறான நிகழ்ச்சிகளைக் கனவிலும் காணாமல், தமக்கே வெற்றி கைகூடுமென்றிருந்த எர்தமிழர் “மொண்ணி முதலி” எனும் பட்டப்பெயருள்ள முதலியாரொருவரை வடகரைக்கனுப்பி அங்கிருந்த ஓர் இராசகுமாரனை யாழ்ப்பாணத்து அரசு கைக்கொள்ளும்படி அழைத்துவரச்செய்தனர். இக்குமாரன் யாழ்ப்பாணத்து அரசுமீப்பத்தவன் எனவும் இராசமேசுரத்திற் போயிருந்தவன் எனவுந் தோன்றும். (Kings of Jaffna 69) இவன் 800 மறவரும் வடக்கரின் சேனையொன்றும் புறங்காப்ப, Elaur என்னுங் கிராமத்தில் வந்திறங்கி நல்லூரின் கோயிலொன்றில் தங்கினன். ஒலிவேறு இவ்வாயத்தங்கனையறிந்து இருளைத் துணைபாய்க்கொண்டு அவ்விடத்துக்கு அந்தரங்கமாய்ச்சென்று, பொழுதுபுலரும்வேளை போர்முரசம் முழக்கி எழுந்து கோயிலின் கதவுகளுக்கு அக்கினியிட்டெரித்து உள்விதியில் துறைத்தேனன். இராசகுமாரனது பரிவாரமென அங்கிருந்த வீரர்களைல்லாம் மலாரடிப்பட்டு நெஞ்சழிந்து தீரமிழந்து உன்மத்தர்கள்போல் அங்குமிங்குமோட, அனைவரையும் ஒலிவேறுவின் வீரர் தென்புலம்போக

கினர். இராசகுமாரனைச் சேர்ந்தவர்களுள் ஒருவரான பிராமணன் ஒருவன் வாயிலில் ஓடிவந்து குமாரன் குமாரன் என்று கதற, இவனையும இராசகுமாரனையும் மட்டும் கொல்லாமல் மறியற்படுத்தினர். பின்பு ஒலிவேறு தங்கும் கோயிலுக்கு இக்குமாரனைக் கொண்டுசென்று, அங்கு ஓர்சாளரத்தினருகிலே காவில் வில்லூர்திப் பட்டுப்பிடித்த விலங்குபூட்டி ஓர் கதிரையில் இருக்கவைக்க, இவன்: என்னை வீணே இங்கழைத்து இவ்விதக்குள்ளாக்கினீர் என முதலிமாரையுஞ் சனங்களுக்கும் வதுகொண்டிருந்தான். ஈற்றில் இவனை மாதாகோவில் முதன்மைக்குருவான வர்வசத்தில் ஒப்பித்துப் பின் கொளும்புக்குக் கொண்டுசென்றனர். அப்பால் இவனுக்கு லபித்தது யாதென அறியோம்.

இவ்வெயல்லாம் நிறைவேறியது 1620.ம் ஆண்டு எப்ரில்மாதத்தின் முன்னும். தேயிச்சேரூவும் கொளும்புக்குத் திருப்பிலிட்டனன். பின்பு ஒலிவேறு நாடுங்குஞ் ஈற்றில் போர்த்துக்கேய அரசை ஏற்றுக்கொண்டோருக்கு மன்னிப்புக்கொடுத்தும், கொள்ள மறுத்தோருக்குத் தண்டனை விதித்துக்கொண்டு வந்தான். தமிழர் பின்னுமொருக்கால் மாதாகோவில் அரணைத்தாக்க உன்னியும் சத்துருவின் பெலத்தைக் கண்டு நெஞ்சுட்கிப் பின்னவடந்துவிட்டனர்.

தஞ்சாவூராரின் புதுப்படையேற்றம்

மீண்டும் அவ்வருடத்து நொவெம்பர் மாதத்தில் தெரம் லூயிசும் "கரையாரத்தலைவ"னும் ஓர் புதுச் சேனையோடு தொண்டமாரூற்றிற்சேர்ந்தனர். இத்தடவை எவ்வாற்றாலும் தஞ்சாவூர் நாயக்கன்போல் யாழ்ப்பாணத்தை வெற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்பதே அன்றாது தீர்மானமாயிற்று. ஒலிவேறு பட்டணத்துறையில், மாதாகோவில் அரணிலிருந்தவன் தமிழரின் வரவையுணர்ந்து அவர்க்குச் சிலையையான ஓர் சமாச்சாரம்போக்கி: கீவிர் நல்லூருக்கு அன்றேல் கரையாருடைய ஊருக்கு வருவதுண்டாயின உமக்கு நல்லுபகாரம் கிடைக்கும் எனச் சொல்லுவித்தான். மறுநாள் போர்த்துக்கேய படைகள் நல்லூர்வரையிற்செல்ல, அதற்கப்பால்நின்ற தமிழர் தாங்கள் ஸநானஞ்செய்து போசனம் அருந்தப்போவதாகக் கேலிச் சமரச்சாரமொன்று அனுப்பிவிட்டு இருந்தனர். இதற்கிடையில் வெலில் மிக அகராமாயிருந்தமையால் ஒலிவேறு தன் இருப்பிடத்துக்கு மீண்டு பசியாறிக்கொண்டிருக்கையில் தஞ்சாவூரார் வந்துவிட்டனொன்ற செய்தி பிறந்தது. உடனே தன்வீரர் சிலரைக் கடலுள் இறங்கி அங்குள்ள ஒரு திடீரினினும் தமிழரை முன்னேறாது தடுக்குமாறு அனுப்பிவிட்டு, தானும் மார்பளவு தண்ணீரில் இரங்கினன். இறங்கித் திட்டியில் வெளிக்கொள்ளுகற்கிடையில் நல்லூர் தமிழ்வீரர் இவனையும் இவனது கேடையக்காரனையும் குடைக்காரனையும் சருவவே, இவன் தன்வரையுறைகழித்து எதிர்த்தோருள் ஒருவனின் மார்பைப் பிளந்து மற்றொருவனின் தலையைக் கழித்து எஞ்சிய இருவரும் முதுகிடச்செய்தான். ஆயினும் ஒலிவேறுவுக்குத் தமிழர்வைத்த சட்டிக்காயம் வாராணதாயிற்று. இதற்கிடையில் போர்த்துக்கேய படைகள் நெருங்கிவந்து தமிழ் அணிகளோடு பெரும் பூசல் நிகழ்த்தின. சிறிதுவேளை தமிழரோ பறங்கியரோ யார் வெல்வார் எனச் சொல்லக்கூடாதபடி கொடுஞ்சமர் நடந்தது. பறங்கியர்பக்கப் பெண்களெல்லாம் நடுக்குற்றுத் தங்கள் மாதா ஆலயத்தினுட்போய்த் தெய்வ உதவியையிரந்து கூக்குரலிட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள், அவ்வாலயத்தில் தங்கள் பக்கத்து வெற்றியைக்குறிக்கும் உற்பாதங்கள் காணப்பட்டனவாகக்கூறினர். ஈற்றில் பறங்கியர் தமக்கு அதிக சீவமோசமில்லாமலே வாகைகுடுவேவராயினர்.

முதுகிடடோடிய தமிழ்ச்சேனை நல்லூரில் போர்க்கோலங்கொண்டுநிற்ப, ஒலிவேறு தனது காயத்தின்கிமித்தம் அங்குச்செல்லக்கூடாது படையை அனுப்பினான். பறங்கிப்படை தமிழரை ஒரு சிறு கோவிலடியிற் கண்ணுறுதலும், அதன் தெரு முகப்பிலின்று குண்டுமாரிசொரிந்து அன்றோர் பலரை இறக்கக்கொடுத்து முதுகிடச்செய்தது. ஓடிய தமிழரைப் போர்த்துக்கேயவீரர் தூத்திப்போந்து ஒவ்வொருவரும் தலைக்கு இரண்டு மூன்று சிரங்களை வெற்றிவிருதாகக் கொணர்ந்து ஒலிவேறுவுக்குக் காண்பித்தனர். சிங்கள லஸ்கரின்கள் மறுநாட் காலையரை தமிழரைத் தொடர்ந்துசென்று திரளான குறைப்பொருட்களோடு மீண்டனர். பின்னுமொருகால் போர்த்துக்கேயவீரர் தமிழரைத் தேடிச்சென்று கோப்பாய் வயல்வெளிகள்மட்டும் போந்து பார்த்தவிடத்து அன்றோர் பின்னும் வடதுசைநேர்க்கிச் சரிந்துவிட்டமையால் தம்பதிக்கு மீண்டனர்.

சிலநாட்கள்சென் றெழியு முன்னேர மறுபடியும் தஞ்சாவூர் நாயக்கன் யாழ்ப்பாணத்தை அப்பிக்கொள்ள வழிசீதடினன், அவனது புதுப்படை துறையில்வந்திறங்கும்போது

சிலநாட்கள்சென் றெழியு முன்னேர மறுபடியும் தஞ்சாவூர் நாயக்கன் யாழ்ப்பாணத்தை அப்பிக்கொள்ள வழிசீதடினன், அவனது புதுப்படை துறையில்வந்திறங்கும்போது

யாழ்ப்பாணத்தார் வெள்ளைக்கொடி உயர்த்தவேண்டுமென்பது சங்கீதமாயிற்று. இதனைச் செவியுற்ற ஒலிவேறு மிகு சாக் கிரதையாய் அவ் விற்றகுதறைக்குச் சமீபமாய் ஒளியொன்றமைத்து, தஞ்சாவூரார் கரையிற் கால்வைத்ததும் தன்வீரர் புறம்போந்து அனேனாரை ஒவ்வொவ்வாய்த் தொலைத்துவிடும்படி ஏற்பாடுசெய்திருந்தான். இவ்வேற்பாடும் நன்றாய்ப் பலித்தது. கரைபிடித்தேரெல்லாம் வாளுக்கிரையாயினர். எஞ்சியோர் புண்பட்டோராய் கடலுட் குதித்து வந்தவழியைக் கடைப்பிடித்தனர்.

கடைசிப் போரின் பயன்

இச்சம்பவங்கள் கொளும்புக் கற்பித்தான்மேரின் செவிக்கேற அவன் முன் ஒருமுறை தான் இங்கனுப்பிய கல்வங் என்பவனைப் போதுமான உபபலத்தோடு ஒலிவேறுவுக்குத் துணைச்செய்ய ஏவினான். கல்வங்வே ராடு மீண்டொருகால் அமரிக் கையாயிற்று. ஒலிவேறவும் 1621 ம் ஆண்டு பெற்ற வரிமாசம் 2-ந் திகதி பட்டணத்துறையைவிடசிப் புறம்போந்து நல்லூரைத் தன் தலைத்தானமாக்கி, ஊரவர்கள் எவ்வளவாக வருந்தி ஒலமிடவும் கேளாமல் அந்நகரின் பெரிய ஆலயத்தை (கந்தசுவாமிகோவில்போலும்) தரைமட்டமாக்குவித்தான். இக்கோவில் சத்தருக்களுக்கு ஓர் அரணுகாமலிருக்கும்பொருட்டு அவ்வாறு செய்தனன் எனத் தோன்றும். ஊர் அடங்கியிருந்தது. ஆயின் சின்னாட்செல்லுமுன், தஞ்சாவூர் நாயக்கன் பின்னுமொருகால் பெரும் படையொன்றை யாழ்ப்பாணத்திலிறக்கி, இத்தடவை தன் மேலாட்சிக்குட்பட்டதென அன்னோன் உரித்தாடிய இவ்விராச்சியத்தை வென்றுகொள்வதோடமையாது இந்திய பிரசைகளை இங்கு குடியேற்றவுக் தலைப்பட்டிருக்கின்றனனெனச் சப்தம் பிரந்தது. இதனையுணர்ந்து, கல்வங் என்போன் பருத்தித்துறையில் தஞ்சாவூரரைக் காத்கிருந்தும் அன்னோர் அங்கு கரைபிடியாது மேற்குப்புறத்துள்ள வேறொருதறையிலிறக்கிவிட்டனர். விரையில் போர்த்துக்கேய ஒற்றர்கள் அவரை புத்தூரில் ஓர் பனங்குடலைச் சார்ந்த குளத்தருகில் பரையமடித்திருக்கக்கண்டார். பறங்கிப்படை தாமதமின்றிப் புறப்பட்டு இராவிராவாய் நடந்து அதிகாலை நாலுமணியளவில் தமிழர்படையானது பனங்குடற்பக்கத்தில் காவலின்றி யிருக்கக்கண்டு அப்பக்கமாய் அதனை முடுகினார். திடீரென உண்டான ஆயுதங்களின் கலகலப்பும் ஞாசமாதிபவற்றின் அர்ற்றுதலும் லஸ்கறின்களின் போர்ச்

சத்த ஆரவாரமும் செவியில்விழவே, துயில்கொண்டிருந்த தமிழர் கெடிக்கலங்கி எழுந்து பரபரப்பாய் யுத்தசன்னத்தராக முபன்றனர். சிலர் ஏதசெய்வதென்றறியாது திகைக்க, சிலர் குதிரைகளிலேறிப் போர்பொருத்த தலைப்பட்டும் அந்தோ! காலந்தாழ்ந்துபோய்விட்டது. போர்த்துக்கேயர் அவர் அணிகளுட்பாய்ந்து கைசலிக்குடும் தலைகளை அரிந்து கொட்டிக்கொண்டுநின்றனர். தமிழர்ப்படை வெட்கி வெருவித் தோல்வியடைந்த முதுகிட, பறங்கிவீரர் தாங்கொய்த 800 சிங்களோடு நல்லூருக்கு மீண்டார். அவற்றுள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அரசனாகவேன் என்று மனப்பால் குடித்துக்கொண்டு வந்த சேனாநாயகத்தின் தலையுமொன்று. அது முன்புறம் சவுளம்பண்ணியதும், அழகாய்ப் புரளூர் தாடியுள்ளதுமானது. பின்னும் அநேக தலைகள் மரங்+ளற் தூக்கிவிடப்பட்டன, அளவிறந்த குறை அகப்பட்டன. துவக்குகள், வாள்கள், அம்பு வில்லுகள முதலியனவும் குதிரைகளும் பல பிடித்துச் சொற்பவ்லைக்கு கிற்கப்பட்டன. கைதியானோர் பெரும்பாலும் பெண்களும் சிறுவருமே. இவரெல்லாம் தங்களுக்கு இனிய யாழ்ப்பாணமே குடியேற்ற நாடாகுமென்னும் உறுதியான நம்பிக்கையோடு சுவரூட்டைவிட்டுத் தத்தம் ஆடவர்களோடு கூடி தங்கள் நாய், பூனை, கிளிப்பிள்ளை ஆகிய இட்டசெந்துக்களோடும் வந்தவராம். “மொண்ணி முதலி”யாரின் பனைவியோடு மக்களும் சிறைப்பட்டிருந்தனர். அம்மாத தான் பறியலானமையைப்பற்றி எத்துணைக் கவலைகொண்டாளெனில் நாக்கையிழுத்துத் தறகொலைசெய்வாளானான். அவள் பிள்ளை கட்டுப் பறங்கியர் விடுதலை செய்தனர். ஏனை யுத்தமறியற்காரரெல்லாம் சொளுதாதுக்களால் அன்னோரது போர் ஒழுக்கப்படி விலைகறி கிற்கப்பட்டார். அப்பால் கொளும்பினின்றும் வந்திருந்த உபபலம் மீண்டும் போம்வழியில் Malivale எனப்பட்டத்தினில் தமிழ்த்தளங்களின் ஓர் அங்கம் நிற்கக்கண்டு அதனையும் முரியடித்துவிடுதலும், எந்தமிழர் பிறவரசாட்சிக்குட்படாதிருக்கும்பொருட்டு ஆடியபோரெல்லாம் கீழ்நுக்கிறைத்த நீயாகி, நாட்டைக் குடிசனமற்றதாய்ப் பாழ்ப்பட்டதாய்ப் பண்ணுதற்கே ஏதுவாயிற்று.

பறங்கியரசின்பான்மை

வைபவபாடல் ஆசிரியரோ மயில்வாகனப்புலவரோ அறியோம் “பிணுப்பனெனும் பறங்கிகளை அரசையாண்டு குருநெறியும் மனுநெறியுமில்லாதாகிக் கொடுமைசெய்து” யாழ்ப்பாண

த்தில் காற்பதுவருஷம் நிலைபெற்றதெனக் கூறியது சரித்திரம் அறியாததன்மையாம். பறங்கியரது அரசுச்சட்டம் ஒல்லாந்தர்; ஆங்கிலேயர் ஆதய ஐரோப்பிய கிறிஸ்த அரசுகளின் சட்டத்தை யொத்த சமஸ்தியுள்ளதொன்றேயன்றிப் பிறிதன்று. எம் நாட்டுச் சமஸ்திகள் விஷயமாகப் பறங்கியர் செய்தது ஒக்கால் தீதாரான எபக்குக் கொடுமைபோலத்தோன்றவது வரஸ்தவமே. ஆயின் அக்காலத்து எவ்வெர்சமயத்தவருங் கொண்ட கொள்கைப்படி அவர்று துணிதற்கிடமில்லை. அக்காலத்து அரசரெல்லாம் தாம் பிரசைகளுடைய லௌகிக சீவியத்தை யட்டுமன்று வைதிக சீவியத்தையும் பரிபாலிக்குங் கடமையுள்ளோரென்று உணர்ந்து, தாம் பெய்யென நம்பிய சமயத்தை யே பிரசைகளும் கைக்கொள்ளவேண்டுமென வற்புறுத்தினர், அந்நாட்களில் ஐரோப்பாவில் புரோட்டெஸ்தர்த்த அரசுகள் சத்தோலிக்கரைச் சமயவிஷய வரயத்துன்பப்படுத்தினர் கத்தோலிக்க அரசுகள் புரோட்டெஸ்தர்த்த குடிக்குப் பல் சத்திரங்களை மறுத்தன. மகமதியர் கிறிஸ்தவர்களை ஒழக்க, இவர் அவரை நாட்டைவிட்டோட்டினர். ஆசியாவிலும் இதுவே ஒழுக்கமாயிற்று. நம் இந்தியர் இதற்கு மறுபட்டதன்று. அங்கு சைவர் சமணரைக் கழுவேற்றிய சம்பவம் பிரசித்தம். வைஷ்ணவ அரசுயரச் சைவமும் சைவ அரசுயர வைஷ்ணவமும் துன்புற்றமை எவர்க்குந் தெரிந்தது. இலங்கையிலும் இவ்வாறே பறங்கியர் வருமுன் பௌத்தமும் இந்துசமயங்களும் அவ்வவ்வரசின்கீழ் உயர்ந்தும் தாழ்ந்தும் வந்தனவன்றோ. ஆயின் பாரபட்சமற்றேரெல்லாம் பறங்கியர் பக்கமாய்ச் சொல்லத்தக்கதொன்றுண்டு. எம்மாசர்கள் சிலரும் மகமதியரும் செய்ததுபோல இவர் எவரையாதல் தஞ்சமயத்தைக் வசக்கொவ்ருமாறு பலவந்தகு செய்காரில்லை. இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சிற்சில அரசர் தாம் ஆரியனை யில் ஏறிக்கொண்டவுடன் தமக்கு உவப்பான சமயத்தை யே தம்பிரசைகளெல்லாம் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென நெருக்கி ஆக்கினை பிறப்பித்ததுண்டு. மகமதியர் ஒருகையில் குறு அனெனும் தம் சமயநூலையும் மறுகையில் வானையுந்தாங்கித் தம்மாடிப்படுத்தப்பெற்றோரைத் தம்சமயத்தில் வலிந்து உட்படுத்தியதுண்டு. ஆயின் போர்த்துக்கேயர் அவ்வாறுசெய்யாது தம்களோடுவந்த குருமாரே பொறுமையோடுகடிய போதகத்தினாலும் அன்பு ஆதரவுகளாலும் சனங்களை வசப்படுத்தித் தம் சமயத்தில் உட்படுத்துமாறு விட்டிட்டார். சமயத்திற் சேருவோருக்கு விசேட உத்தியோகமாகிய சனுவு

களையும் அடிமையீட்சி ஆதிய சுதந்தரங்களையும் கொடுத்தொன்றுமே அரசினர் சமயப்பிரவிருத்திசம்பந்தமாய்ப் பண்ணிய உதவிப்பாடாம்.

ஆயின் பிலிப் தெ ஒலிவெறு பாழப்பாண அரசு கைக் கொண்டவுடன் சைவ வைஷ்ணவ கோவில்களையெல்லாம் தகர்த்துவிட்டனன் அன்றோ? பறங்கியர் மனச்சான்றுக்கு வலுவந்தஞ்செய்யவில்லை எனில், ஒலிவெறுவினது இவ்வொழுக்கம் அக்கூறுக்கு எதிர்மறையன்றோ? எனக்கேட்பின், இதிலும் அக்காலத்துக் காணியாட்சிமுறையை நாம் அறிந்துகொள்வதுண்டாயின் உண்மை வெளிப்படும். தமிழரசர்காலத்தில் தேசம்முழுதும் அரசனுடைய காணியேயென்றிருந்தது. குடிகள் அரசனுடைய வராக்காரர்போலக் காணிகளை ஆட்சிப்பண்ணினர் அந்நிச் சொந்தக்காரரெனவன்று. இதன் நிமித்தமே அரசன் சகல நிலப்பலன்களிலும் ஆறினொன்றுக்கு உரிமைபூண்டவனானான். வாரமாகக் காணியை ஆண்டனுபவித்த குடியானவன் ஆண்சந்ததியின்றி இறந்தவுடனே அக்காணி அரசனுக்குரியதாகும். சந்ததியாரின் பிறர் அதனை ஆண்டனுபவிக்க விரும்பின் அரசுஊக்கு ஒருநீதம் இறுத்து அதனை மீண்டும் வாரமாகப் பெற்றுக்கொள்வது கடன். இம்முறை சிங்களத்தில் மறாள் எனப்படும். இம் மறாள் ஒழுக்கம் தற்காலம் அற்றுப் போய் குடிகள் காணிகளை நிந்தமாய் ஆண்டவரினும், முந்தி இது நின்றுபோன அடிச்சுவட்டை, உரிமைத்தத்துவத்துக்கென அரசாட்சியாருக்கு இன்றைக்கும் இறுக்கப்படும் வரியிற் கண்டுக்கொள்க. இவ்வாறு நாடுமுழுதும் அரசனின் நிந்தக்காணியாமென்றிருந்த அக்காலத்தில், பறங்கியர் தம்காணியில் பிரசித்தமாய்ப் பிற்சமய வழிபாடு நடப்பதை ஒப்பாமல் அப்பிரசித்த வழிபாட்டுத் தலங்களாகிய கோவில்களை இடித்தொழிப்பதே தக்கது என எண்ணினர். இவ்வெண்ணம் அக்காலத்துப் பழக்கவழக்கங்களை ஒட்டிப் பார்க்குமிடத்து நீதியானதே எனக் காணப்படாமலிராது. இராசவிசுவாசமுள்ளவன் தன்னுடைய நிலத்திற் சத்துருவின் கோட்டை இருக்க ஒட்டான். அதுபோல பறங்கியர் தம் நிலமென வெற்றிக்கொண்ட தேசத்திலே “பொய்த்தெய்வங்கள்” என்று தாங்கள் (சரியாகவோ பிழையாகவோ, ஆயின் மனதார) கருதியாரின் ஆலயங்களி ருக்கவிடாது அழிப்பது அவசியமெனக் கொண்டார். ஆயின் மறுபக்கத்தில், எவருடைய மனச்சாட்சியையாவது நெருக்கி மாற்றுதல் அவர்களது சமயத்துக்கு மாறியிருந்தமையால் அவ்வாறுசெய்யாது, குடிகள் குருமாருடைய போதகங்களைக்கேட்

இத்தாங்கள்களிலும்பிய காலத்தில் தஞ்சமயத்தைக் கைப்பற்றி விட்டிடார்.

இராசகுடும்பத்தார்

ஒலிவேறு இராசகுடும்பத்தில் மீந்திருந்தோரை வெகு கண்ணியமாய் உபசரித்து நடத்தினான். கத்தோலிக்க குருமாரும் அன்றோருக்கு ஓயாது சமய உபதேசஞ் செய்துகொண்டிருந்தனர். இவற்றின்பயனாகக் காலகதியில் அவரெல்லாம் சத்தியவேதத்திற் சேர்ந்துகொண்டார். பாழ்ப்பாண ராச்சியம் பறங்கியர்கைப்பட்டதற் கடுத்தவருவும் (?) ஆகுஸ்தமாதம் முதற்றிகதி இராசகுமாரர் குமாரத்திகளும் பிறருமாக 300 பேர் அரசவரிசைகளோடு ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். முன்பு பிராஞ்சிஸ்கசபைக் கன்னியாஸ்திரிமாரிடம் ஒப்பிக்கப்பட்டிருந்த வாலப்பிராயமுள்ள பராசசேகரன் மனைவிமாரிருவரும் பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயதுள்ள ஒரு குமாரத்தியும் பட்டுப் பட்டாவளிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பல்லக்குகளில் சுமந்து ஆலயத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட, ஒலிவேறு அவர்களை வாயிலில்நின்று எதிர்கொண்டு அழைத்துச்சென்று தானே ஞானத்தந்தையாய்கின்று தீட்சைவைப்பித்தான். பின்பு இராணிமாரின் சகோதரனுக்கும் அவன் மனைவிபுதல்வர்களுக்கும் ஞானஸ்நானம் அருளப்பட்டது. அவ்வளை ஆனந்தமான வராச்சியமுழக்கும் வெடித்திருநல் ஆயுதங்களை ஓர்சதல் ஆகிய பேர்மரியாதைகளும் மிகப் பிரபலமாய் நிகழ்ந்தன. அப்பால் மூதலிபர் Branco ஆகிய தொம் பேதுறு தெ பெற்றன்கோவின் மனைவியும், இருவர் புதல்வரும் ஒருத்தி புதல்வியும், பின் தொம் பிறாஞ்சிஸ்கோ தெ பெற்றன்கோர் ஆராய்ச்சி அல்லது தனப்புலி ஆராய்ச்சியின் மனைவியும், நவாபியின் தலைவாரியும் மனைவி மக்களும் கிறீஸ்தவராலர்கள்.

எங்காட்டைக் கடைசியாய் ஆண்டவனானபராசசேகரனின் மகனும் அரசரிமை பூண்டவனுமாகிய இளவரசன், அக்காலம் எழுவயதுள்ளவனை, சங்கிலிசுமாரனின் கலகரளில் பிராஞ்சிஸ்கசபைக் குருமார் காப்பாற்றிவந்தனர் எனக் கண்டோம் அன்றே. அவனை இனி பாழ்ப்பாணத்திலே வைத்திருப்பது நன்றன்றெனத்தேர்ந்து போர்த்துக்கியர் அவனைத்தாயாகிய இராணியோடும் கிறீஸ்தவர்களிடமிட மந்தை இருவர் இராணியார் இளவரசி என்னுயிவர்களிடும் கொளும்புக்கு அனுப்பிவிட்டனர். அங்கு அவன் சந்தந்தோனியு எனும் மடத்தில் கல்வி பயிற்றப்படலாயினன். இதற்கிடையில் செனலி ருட் எனும் டண்டிடரசன் பாழ்ப்பாண இளவரசியைத் தன்

மகனாகும் ஊவராரட்டு யுவராசனுக்கு நாயகியாக்கத் தேடித் துதுபோக்கினன். இச்சம்மந்தம் தமது பாழ்ப்பாண அரசரிமைக்குப் பங்கமாகுமென்றுகண்ட பறங்கியர் இதற்கு உடன்படவில்லை. (செனலி ருட்டின் முந்தியதார மைந்தரிருவர் சின்ன Migapule தஞ்சாலுர் ராபக்கனிடம் ஒப்புவித்த இருவர் பாழ்ப்பாண இராசகுமாரத்திகளை அங்குச்சென்று வதுவையயர்ந்தனர் எனத்தோன்றும். Sa y Menezes.)

பராசசேகரனின் பாலகனது ஞானஸ்நானச் சடங்கு 1623-ம் ஆண்டு யூன் மாதம் 18-ந் திகதி மிகு ஆனந்தப் பிரதாப வைபவங்களோடு நடைபெற்றது. கொளும்புநகர் ஆலய மணிகளெல்லாம் ஆரவாரிக்க, பிராஞ்சிஸ்கசபைக் குருமார், போர்த்துக்கேய தேசாதிபதியும் சேனாபதிகள் படைவீரராதியோரும் சகிதமாய், நடுத்தெருவால் அணியணியாய்ப் புறம்போந்து இளவரசன் இராணித்தாயோடும் எழுபத்தைவர் பரிவாரத்தவர்களோடும் இருந்த மாரிகையை அடைந்தனர். அங்கு இளவரசன் விலையுயர்ந்த அலங்கார ஆடை ஆபரணமேனியறய் நிற்கத் தேசாதிபதி அவன்கழுத்தில் ஓர் பொற்சரப்பணியும் பதக்கமுமிட்டு உபசரித்தபின், அனைவரும் ஊர்வலஞ்செய்து பலவண்ணக் கம்பளங்களால் விசித்திரமாய்ச் சோடித்திருந்த வீதிகளால் கடந்து தேசோமயமாய் ஒளிர்ம்படி நிர்மாணித்திருந்த சந்தந்தோனியு ஆலய பிடத்தண்டை வந்துசேர்ந்தனர். அங்கு தேசாதிபதி தன் நாமமாகிய தொம் கொன்ஸ்தந்தீனு எனும் பெயரை இராசகுமாரனுக்குச்சூட்டி அவனுக்கு ஞானத்தகப்பலாய் நிற்க, பிராஞ்சிஸ்க சபையின் முதற்குரு தீட்சையளித்தார். இராணித்தாய் தோனா கிளாறு எனும் நாமத்தைப் பெற்றாள். இளவரசியின் சகோதரிகள் இருவரும் முறையே தோனா மரியா என்றும் தோனா இசவேல் என்றும் நாமகரணஞ் செய்யப்பட்டனர். சங்கிலியாற் கண்டோண்டப்பட்டோனான பராசசேகரன் மைத்துனன் தொம் திரியோகு என்றும், பராசசேகரனின் சகோதரியாகிய இவன் மனைவி தோனா மரியா என்றும், புத்திரர்கள் முயரும் முறையே தொம் பிலிப்பு, தொம் பிராஞ்சிஸ்கு, தொம் பெர்ணதீனு என்றும், புத்திரி தோனா ஈனெஸ் என்றும் பெயர் தரித்தார்கள். இவர்களோடு பரிவாரம் முழுதும் ஸ்நாபிக்கப்பட்டது. இவ்வாறே அடுத்த அடுத்த வருஷங்களில் முதலிமார், ஆராய்ச்சிமார், அதிகாரிகள், பட்டங்கட்டிகள், வன்னியர் ஆதியோர் சகிதமாய் இராசகுடும்பத்தோடு தொடர்புள்ள குமாரர்கள் குமாரத்திகள் பலரும் பாழ்ப்பாணத்தில் குருமாருடைய

போதனைகளினால் கத்தோலிக்க திருச்சபையிற் சேர்ந்து
வோராணர்கள்.

அப்பால் பராரச்சேகரனின் மக்களது கதியைச் சொல்லி
முடிப்போம். இராசகுடும்பத்துக்குச் சேர்ந்த ஏனையோர் உட
னும்பினின்றும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு மீள, தொம் கொள்
தினு, தோனா மரியா, தோனா இசவேல் என்னும் பராரச்சே
ரனின் பிள்ளைகளும், தொம் பெர்ணதீனு எனும் சகோதரி
பிள்ளையும் கோவைக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கு இராச
மான்மியங்கள் பெற்று சகல கலைக்கியானங்களிலும் தேறியபின்
இராசகுமாரரிருவரும் போர்த்துக்கால்தேசஞ்சென்று முடிச்
சுதந்தரத்தை வெறுத்து பிராஞ்சிஸ்கசபைச் சந்தியாசிகளாகி
தேவதொண்டில் ஈடுபட்டு இன்புற்று வாழ்ந்தனர். இராசகு
மாரத்திகளிருவரும் கோவையிலேதானே வங்கிஷபதிகளான
ஐரோப்பியரும் இந்தியரும் உறைகின்ற சந்த மொனிக்கா எ
ன்னும் கன்னியர் இராசமடத்தில் உட்பட்டார். மூத்தகுமார
த்தி 1637-ம் ஆண்டு கன்னியாஸ்திரியாகித் தன் புண்ணிய மு
ன்மாதிரிகைகளின் விசேடத்தால் அவ்விராசமடத்திற்குச் சி
ரேஷ்டையாயும் விளங்கி 1682-ம் ஆண்டு பரமபதமடைந்த
ளள். இளையகுமாரத்தி 1638-ம் ஆண்டு பூரண துறவுபூண்டு
1645-ம் ஆண்டு மரித்தாள். (Hist. da Fond. de Real Conv.
de S. Mon, p. 232) எங்குலத்து அரசினங்குமாரி தலைவி
யாயிருந்து ஆண்டதும் மூன்று மெத்தையோடுகூடிய அலங்
கார மாளிகையுமான சாந்த மொனிக்காமடமானது தற்காலம
கைவிடப்பட்டதாய் அழிந்துபடும் நிலையிருக்கின்றது. சங்
கிவி எனுஞ் செகராசசேகரன்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைத்
தரிசித்த சவேரியாரென்னும் குரு சிரேஷ்டரின் திருமேனி
கோவையிலே அழியாமல் விளங்குகின்ற அற்புதத்தை யான்
1922-ம் ஆண்டினிற்றிற தரிசிக்கப்போன தருணத்திலே, வே
றொரு சங்கிலியின் அபராதத்தால் அப்பட்டணத்துக்கு இட்டு
க்கொண்டுவரப்படுவோராகித் தங் கன்னிகா சிவியப் பிரதாபத்
தினால் அலங்கரித்து அர்ச்சித்துவைத்த அந்தப் பிரமாண்டமா
ன மடத்தின் அறைகளுடொன்றில் சிலநாட்தங்கி எமமரசர்க
ள் காலத்து உயர்வு தாழ்வுகளை உற்றுநோக்கித் தியானிக்கும்
சிலாக்கியம் எனக்குக் கிடைப்பதாயிற்று.

பதினாந்தாம் அந் காரம் முற்றும்

யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்:

தமிழரசர் உகம் முற்றிற்று.